

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

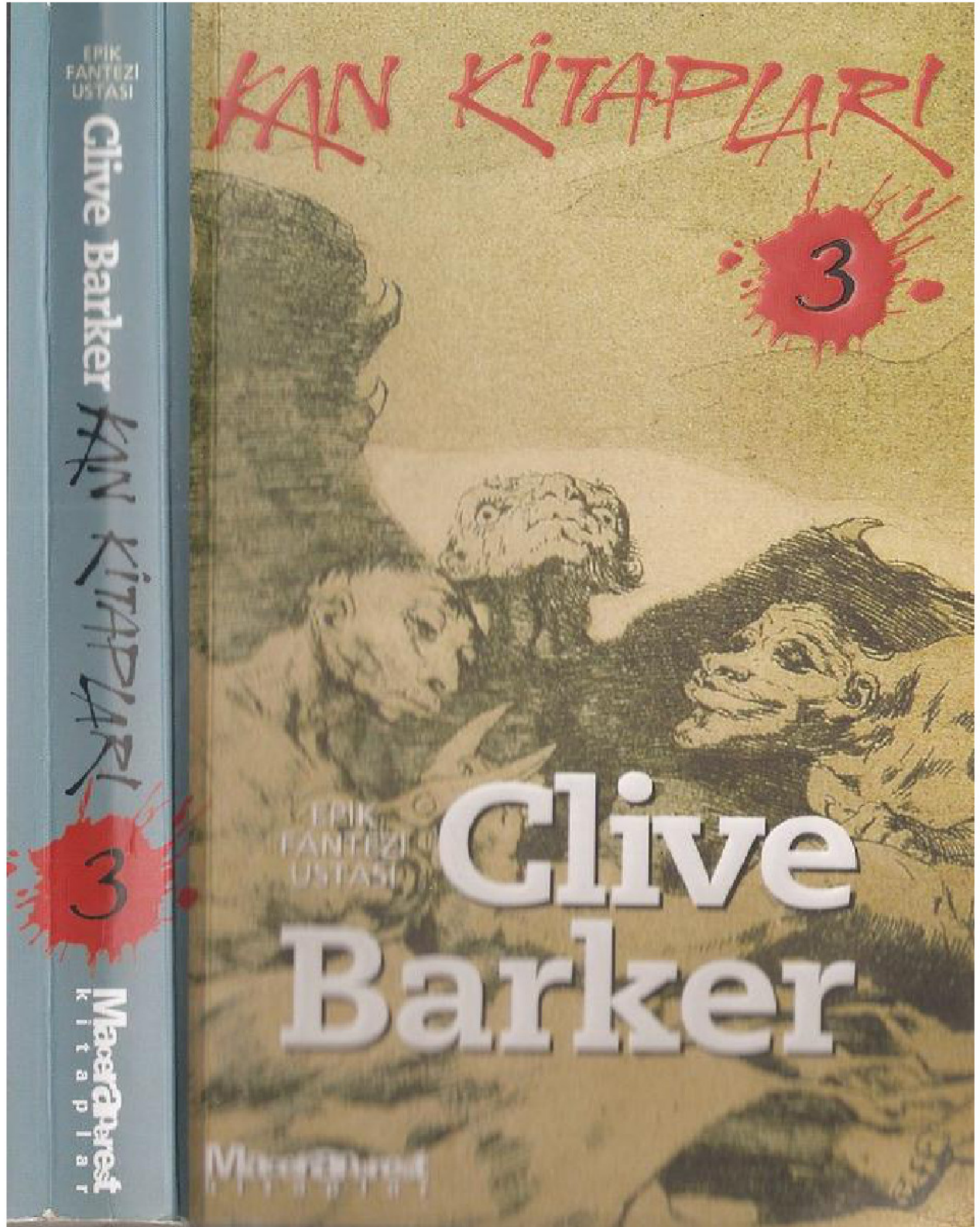
RESMİ WEB SİTEMİZ

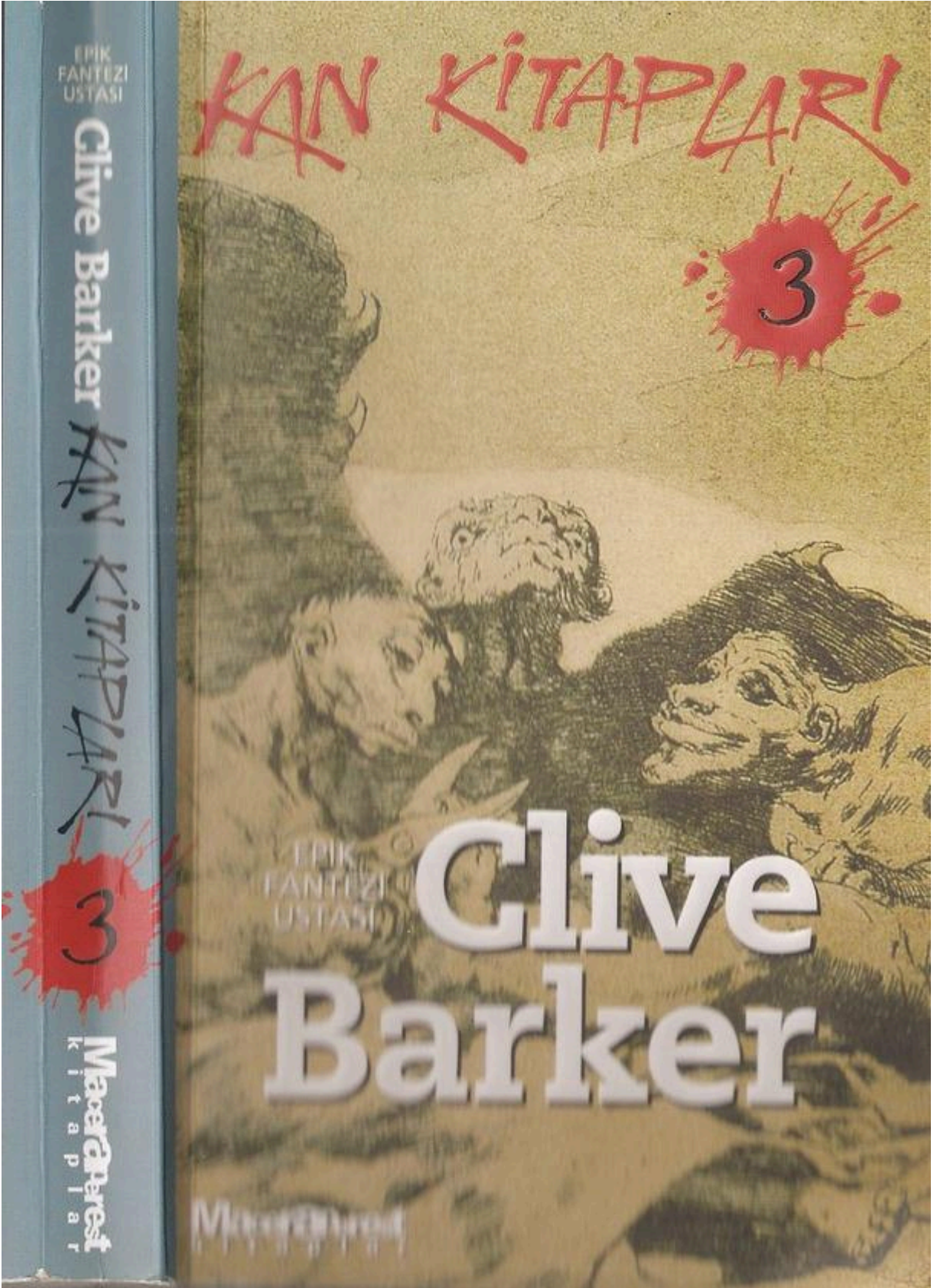
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Korku edebiyatının geleceğini gördüm...

Adı Clive Barker'dı.

Stephen King

"Onu çok uzun süredir hapseden taş kaldırılmıştı. Çiğkafa artık kolayca tırmanıyor, üstündeki mezar toprağından silkinerek kurtuluyordu, deri değiştiren bir yılan gibi. Gövdesi serbestti. Omuz genişliği bir insanınkinin iki misliydi. Yara izleriyle kaplı uzun kolları herhangi bir insaninkilerden güçlüydü. Diriliş kutlaması yapan organlarma dolan kan, onları kelebek kanatları gibi titreştiriyordu. Uzun, ölümcül parmakları ritmik hareketlerle toprağı pençeliyor, giderek güçleniyorlardı. Thomas Garrow öylece durmuş izliyordu. Huşudan başka bir şey hissetmiyordu. İnsan ancak hâlâ sağ kalma umudu varsa korkardı: Onun böyle bir umudu yoktu. (...) Çiğkafa onu saçlarından tuttu. Garrow'un kafa derisi vücut ağırlığı yüzünden yırtılınca Çiğkafa onu dev eliyle boynundan kolayca kavrayıverdi. (...) Çiğkafa'nın acımasız yüzüne baktı. Devasa bir yüzdü, dolunay gibi iri ve kehribar rengi. Çiğkafa'nın bir gözünden diğerine, sonra burnu olan yarığa ve nihayet, çocuksu bir dehşetle, ağzına baktı. Tanrı'm, o ağız. Mağara gibiydi. Öyle genişti ki, açılırken o kafa ikiye ayrılıyordu sanki. Thomas Garrow'un son düşüncesi bu oldu. Aym ikiye ayrıldığı ve gökyüzünden üstüne düştüğü."

**Epik fantezi ustası Clive Barker'ın hayal gücünden,
tüylerinizi ürpertecek beş hikâye daha...**

"Clive Barker'ın öteki dünyaları hayal etmekte benzersiz bir yeteneğı var."

Washington Post Book World

"Clive Barker hayalgücünüzü korkuyla dondurabiliyor."

Atlanta Journal-Constitution

Maceranerest
k i t a p l a r

MACERAPEREST KİTAPLAR

Epik Fantezi

Kan Kitapları (3)-Books of Blood (3) / Clive Barker ingilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Kurumsal kimlik danışmanı: S.....

Kapak tasannu: M. Deniz Çorbacıoğlu Kapak resmi: "Se rcpulon", Goya
Dizgi düzeni: Melior, 9,75 / 14 pt. Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları Baskı:
Oğlak Baskı Hizmetleri Tel: (0-212) 612 73 05

Oğlan Yayınları

Roy ve Lynne'e

İÇİNDEKİLER

Selüloit Oğlu/İl Çiğkafa Rex / 63

Bir (Pornocu) Kefenin(in) İtirafı / 131 Günah Keçileri / 179 insan
Kalıntıları / 216

Kan Kitapları'nın ilk üç cildini kapsayan Önsöz, birinci kitabın başındadır.

Selüloit Oğlu

BİR: FRAGMAN

Barberio kendini iyi hissediyordu, kurşun yemiş olmasına karşın. Evet, fazla derin nefes alırsa göğsü ağrıyordu, uyluğundaki yara da pek iç açıcı görünmüyordu ama daha önce de delinmiş ve hayatta kalmayı başarmıştı. En azından özgürdü: Önemli olan buydu. Bir daha kimsenin kendisini hapsedemeyeceğine yemin etmişti. Tekrar lıapse atılmaktansa ölürdü. Talihi yaver gitmez de kapana kısıtırılırsa tabancasını ağzına sokup kendi beynini uçuracaktı. O hücreye bir daha cesedini sokabilirlerdi ancak.

Hapsolmuşsanız ve saniyeleri sayıyorsanız hayat çok uzun oluyordu. Bu dersi öğrenmesine birkaç ay yetmişti. Hayat uzundu, sıkıcıydı,

debilleştiriciydi ve eğer dikkatli olmazsanız, sizi içine tıktıkları bok çukurunda var olmayı sürdürmektense ölmeyi yeğlemeye başlardınız bir süre soma. Yirmi dört saatin, altmış sekiz bin dört yüz saniyelik yeni bir yirmi dört saatin sıkıntısına katli m niaktansa kendinizi kemerinizle asmanız daha iyiydi.

Bu yüzden kaçmayı denemişti.

Önce hapishane karaborsasından bir tabanca satın

12_____

almıştı. Varını yoğunu vermek ve ayrıca birkaç kişiye borçlanmak zorunda kalmıştı, ki dışarıda sağ kalmak istiyorsa bu borçları ödemesi gerekecekti. Sonra en basit yöntemi seçmiş, duvara tırmanmıştı. İçki dükkânı hırsızlarının tanrısı onu kollamış

olacak ki bir biçimde o duvarı rahatça aşmıştı, topuklarını tek bir köpeğe bile koklatmadan.

Peki ya polisler? Pazar gününden beri onu gitmediği yerlerde arayıp duruyorlardı.

Kaçtığından habersiz olan ağabeyiyle yengesini onu sakladıkları şüphesiyle gözaltına almışlardı. Hapse girişinden önce çekilmiş bir fotoğrafını (o zamanlar şimdikinden on kilo ağırdı) her yere dağıtmışlardı. Bütün bunları eski güzel günlerde çıktığı Geraldine diye bir kadından öğrenmişti. Geraldine bacağına sarmış ve şimdi cebinde neredeyse bomboş duran Southern Comfort şişesini vermişti. Barberio, Geraldine'den içkiyi aldıktan ve iyi şanslar dilemesini dinledikten sonra yola çıkmıştı, polislerin efsanevi aptallığına ve buraya kadar gelmesini sağlamış olan tanrıya güvenerek.

Bu tanrıya Sing-Sing adını vermişti. Onu pişmiş kelle gibi sırtan, bir elinde iri bir salam, diğerindeyse bir fincan koyu kahve tutan şişko bir herif olarak hayal ederdi hep. Barberio'ya göre Sing-Sing, annesi gibi kokuyordu, annesinin gözbebeği ve neşe kaynağı olduğu ve kadının henüz kafayı yemediği zamanlardaki kokusu gibi.

Ne yazık ki koca şehirdeki tek kartal gözlü polis, Barberio'nun bir ara sokakta şişesini diplemekte olduğunu fark ettiğinde ve onun fotoğrafını gördüğünü hatırla-

13

dığında Sing-Sing başka tarafa bakmaktaydı. Polis gençti, taş çatlasın yirmi beşindeydi, kahramanlığa hevesliydi. Barberio'nun uyarı atışını ciddiye almayacak kadar salaktı. Saklanmak ve Barberio'nun kaçmasına fırsat vermek yerine üstüne giderek onu zorlamıştı.

Barberio'nun seçeneği yoktu. Ateş etmişti.

Polis ateşe karşılık vermişti. Tam o sırada Sing-Sing bir biçimde müdahale ederek polisin elini titretmiş olacak ki, kurşun Barberio'nun kalbine değil bacağına saplanmış, Barberio'nun kurşunuysa polisin burnuna isabet etmişti. Kartal gözlü polis yere yığılıvermişti, yerle bir randevusu olduğunu yeni hatırlamışçasına. Barberio ise kan kaybederek ve küfürler savurarak, korkmuş bir halde tabanları yağlamıştı. İlk kez adam vuruyordu, hem de bir polis. Görkemli bir başlangıçtı doğrusu.

Ama Sing-Sing hâlâ yanındaydı. Bacağındaki kurşun canını acıtıyordu ama Geraldine'in müdahalesi sayesinde kanama durmuştu, ayrıca içki acıyı epey azaltmıştı. Şimdi, aradan geçen yarım günden sonra yorgun ama sağ idi. Gözünü intikam hırsı bürümüş polislerle kaynayan bir şehrin (bir polis balosundaki zırdeliler geçidiydi sanki) yarısını hoplaya zıplaya kat etmişti. Şimdi hamisinden tek dileği, biraz dinlenecek bir yer vermesiydi. Fazla değil, nefesini toplayıp ne yapacağını planlayabilsin yeterdi. Bir iki saat gözlerini kapayabilmesi de fena olmazdı hani.

Yalnız son günlerde giderek şiddetlenen mide ağrıları tutmuştu. Belki de biraz dinlendikten sonra bir telefon bulup Geraldine'i tekrar arayarak bir doktor bulmasını sağlardı. Geceyarısından önce şehri terk etmeyi 14

planlamıştı ama bu artık mümkün görünmüyordu. Tehlikeli olsa da, bu geceyi ve belki yarının çoğunu bu civarda geçirmek zorunda kalacaktı. Biraz güç toplayıp bacağındaki kurşunu da çıkarttırınca kırlara kaçardı.

Ama karnı çok kötü ağrıyordu. Ülseri vardı herhalde, hapishanede yemek diye verdikleri o çamur gibi lapa yüzünden. Oradaki bir sürü insan mide ve barsak sorunlarından mustarıptı. Birkaç gün pizza ve birayla beslendi mi bir şeyciği kalmazdı, buna emindi.

Barberio kanser manser tanımazdı. Ölümcül hastalıkları hiç aklına getirmezdi, özellikle de kendisinin başına gelebileceklerini. Mezbahada öldürülmek üzere olan bir sığırın, toynağının battığından yakınmasına benzerdi bu. Onun gibi tehlikeli bir iş

yapan bir adam mide hastalığından ölmeyi beklemez. Ama çektiği ağrının nedeni mide hastalığı değildi.

Movie Palace sinemasının arkasındaki boş arazide eskiden bir lokanta vardı ama üç yıl önce yanıp kül olmuş ve enkazı kimse temizlememişti.

Değerli bir arazi olmadığından, kimse yeni bir bina yapmakla uğraşmamıştı. O semt bir ara popülerdi ama bu, altmışlı yıllarla yetmişlerin başında kalmıştı. On yıllık parlak bir döneminde her tarafında eğlence mekânları (restoranlar, barlar, sinemalar) açılmıştı. Sonra kaçınılmaz çöküş gelmişti. Para harcamaya gelen çocukların sayısı giderek azalmış, yeni mekânlar ve görülecek yeni yerler açılmaz olmuştu. Önce barlar, ardından restoranlar kapanmıştı. Her yıl daha da fakirleşen ve tehlikeli bir 15

hal alan semtte, eski ve daha masum günleri hatırlatan bir tek Movie Palace kalmıştı.

Boş arazinin çalılarla ve çürük kalaslarla kaplı olması Barberio'nun işine geliyordu.

Bacağı sızlıyordu, bitkinlikten sendelemeye başlamıştı ve mide ağrısı şiddetlenmekteydi. Ter içinde kalmış başını yaslayabileceği bir yere ihtiyacı vardı, hem de bir an önce. Southern Comfort'ı bitirip Geraldine'i düşünmek istiyordu.

Saat gecenin bir buçuğuydu. Arazi kedilerin buluşma yeri idi. Barberio çit tahtalarını iterek gölgelerin içinde usulca yürürken kediler ürkerken insan

boyu çalıların arasına dalıyordu. İnsan ve kedi sidiği, çöp ve yanık kokan arazi, yine de bir sığınak gibiydi.

Movie Palace'ın arka duvarına ön kolunu dayayan Barberio, ağız dolusu Southern Comfort ve asit kustu. Biraz ileride duvarın dibine çocuklar tarafından kirişlerden, yangında kararmış kerestelerden ve çarpık urpuk demir parçalarından derme çatma bir kulübe inşa edilmişti. Harika, diye düşündü Barberio, sığınak içinde sığınak. Sing-Sing ona gülümsemekteydi, yağlı kuzu pirzolarlarını mideye indirirken. Barberio biraz inleyerek (midesi bu gece gerçekten felaketti) ve duvara yaslanarak, sendeleyerek kulübeye doğru yürüdü ve eğilerek kapısından geçti.

Burada daha önce biri uyumuştı: Barberio üstüne oturduğu çuval bezinin ıslaklığını elinde hissetti ve solda bir yerlerde bir şişe, tuğlaya çarparak tıngırdadı. Yakından gelen bir koku vardı, ki üstünde pek düşünmek istemiyordu. Lağım kokusu gibiydi.

İçerisi çok pisti ama sokaklardan daha güvenliydi. Barberio sırtını Movie Pa-16 _____

lace'ın duvarına yaslayarak uzun, derin bir nefes verip korkularından arındı.

En fazla bir, belki de yarım sokak öteden bir polis arabası sireni, gece vakti zırlayan bir bebeğin sesi gibi gelmeye başlayınca Barberio'nun yeni kazandığı güvenlik hissinden eser kalmadı. Ensesindeydiler, Barberio bunu biliyordu. Geliyorlardı.

Onunla oynamışlardı o kadar, kaçtığını sanmasına izin vermişlerdi. Oysa etrafında köpekbalıkları gibi sessizce, usulca dolanmışlardı. Direnemeyecek kadar bitkin düşmesini beklemişlerdi. Tan-rı'm, bir polisi öldürmüştü. Onu ellerine geçirince neler yapacaklardı kimbilir. armıha gererlerdi.

Eee, Sing-Sing, şimdi ne yapıyoruz? Aval aval bakmayı kes de kurtar beni.

Bir an karşılık gelmedi. Sonra zihnindeki tanrı gülümsedi ve tamamen rastlantısal bir biçimde, Barberio sırtına menteşelerin dayandığını hissetti.

Vay canına! Bir kapı. Bir kapıya yaslanmaktaydı.

Acıyla homurdanarak dönüp parmaklarıyla arkasındaki o kaçış yolunu yokladı.

Hissedebildiği kadarıyla, en fazla bir metrekarelik bir havalandırma ızgarasıydı.

Küçük bir depoya ya da birilerinin mutfağına açılıyor olabilirdi. Ne fark ederdi ki?

İçerisi dışarıdan daha güvenliydi: Yeni doğan her çocuğun şaplakları yerken öğrendiği dersti bu.

Hâlâ süren siren sesi Barberio'nun tüylerini diken diken ediyordu. Korkunç bir ses.

Kalbini küt küt attırıyordu.

Kalın parmaklarıyla ızgaranın kenarlarını yoklayarak kilit aradı. Parmakları metal ızgara kadar paslı bir asma kilide rastgeldi.

17

Hadi Sing-Sing, diye dua etti, tek istediğim bir kere-cik daha kaçabilmek. Beni içeri sokarsan yemin ederim ki sonsuza dek seninim.

Kilidi çekiştirdi ama kahrolası şey kolay pes edecek gibi görünmüyordu. Ya tahmin ettiğinden daha sağlamdı ya da Barberio iyice dermansızlaşmıştı. Belki de ikisi birdendi.

Araba giderek yaklaşıyordu. Siren sesi Barberio'nun panikli soluk seslerini bastırıyordu.

Ceketinin cebinden tabancayı, polis katilini çıkarıp namlusunu levye niyetine kullandı.

Çok işe yaramıyordu, fazla kısıydı ama küfürler eşliğinde yaptığı birkaç denemeden sonra kilit kırıldı ve yüzüne pas yağdı. Kendini tutmasa bir

zafer çığlığı atacaktı.

şimdi sıra ızgarayı çıkarıp, bu kahrolası dünyadan çıkararak karanlığa girmeye gelmişti.

Parmaklarını tel kafese geçirip çekti. Göğsünden barsaklarına ve bacağına yayılan kesintisiz bir sancı başını döndürdü. Aıl be aıl, dedi ızgaraya, aılsana susam.

Kapı pes etti.

Birden açılınca Barberio ıslak çuvalın üstüne sırtüstü düştü. Hemen ayağa fırlayıp Movie Palace'a açılan, karanlığın içindeki karanlığa baktı.

Polis arabası gelirse gelsin, diye düşündü böbürlenerek. Sıcacık gizlenme deliğim var nasılsa. Gerçekten sıcaktı: Hatta neredeyse fazla sıcak. Delik çok havasızdı.

Kramp girmiş bacağı, kapıdan sürünerek geçip o somut karanlığa dalarken çok acıdı.

Tam o sırada polis arabası yakındaki bir köşeyi döndü ve bebek ağlaması bir-18

den kesildi. Kaldırımından gelen o ayak sesleri polislerin değil miydi?

Karanlıkta beceriksizce döndü. Bacağı cansız bir ağırlıktı. Ayağı kavun gibi şişmişti sanki. Kafesli kapıyı arkasından kapadı. Bir kaldırma köprüde ykseliyormuş da düşmanı hendeğin diğer tarafında kalmış gibi bir tatmin hissine kapıldı. Polislerin kapıyı onun kadar kolayca açıp içeri girebilecek olmaları önemli değildi nedense.

Çocuksu bir biçimde, onu burada kimsenin bulamayacağına emindi. Peşindekileri göremediği sürece peşindekiler de onu göremezlerdi.

Polisler kulübeye girip onu aradılsa bile seslerini duymadı. Belki de yanılmıştı. Belki de onun değil, sokaklardaki başka bir zavallı serserinin peşindeydiler. Her neyse, kendine güzel bir dinlenme yeri bulmuştu. Harika.

Tuhaf, içerisi o kadar havasız değildi aslında. Daracık bir tünel ya da tavanarası gibi boğucu değildi. Havası canlıydı. Taze değildi, ağır olduğu ve kapalı kaldığı belliydi ama yine de canlıydı. Sanki kulaklarına şarkılar söylüyor, derisini soğuk duşa girmiş esine ürpertiyor, burnundan girerek kafasına tuhaf tuhaf fikirler sokuyordu.

Esrar çekmişti sanki, kendini o kadar iyi hissediyordu ki. Bacağı artık ağrımıyordu, ağrıyorsa bile zihnindeki görüntülerle meşgul olduğundan farkında değildi. Bir sürü sahne görüyordu: Dans eden kızlar ve  p şen çiftler, istasyonlardaki vedalaşmalar, eski karanlık evler, komedyenler, kovboylar, denizaltı maceraları... hiç yaşamadığı ama şimdi kesinlikle gerçek gibi gelen sahneler. Vedalaşmalara ağlamak istiyordu.

Ama bir yandan da

komedyenlere glmek istiyordu ama Şu kızı Őehvetle bakmalıydı, kovboylara seslenmeliydi.

Burası ne biçim yerdı böyle? Görüş alanını neredeyse tamamen kaplamıŐ olan görüntülerin arasından baktı. Genişliği bir buçuk metre bile olmayan ama yüksek bir yerdeydi. İç duvardaki çatlaklardan gelen titrek bir ışık ortalığı aydınlatıyordu.

Barberio ıŐıęın kaynağını anlayamayacak kadar sersemlemiŐti. Uğuldayan kulakları da duvarın diğer tarafındaki beyaz perdeden gelen diyalogu seğemiyordu. O

Cumartesi gecesı Palace'ta geç vakitte gösterilecek iki Fellini filminden biri olan Satyricon oynamaktaydı.

Barberio o filmi izlemediği gibi Fellini adını da hiç duymamıŐtı. Filmı izlese tiksiniirdi (ibne filmi, boktan İtalyan filmi). Denizaltı maceralarını, savaş filmlerini yeğlerdi. Ha, bir de dans eden kızları. İçinde dans eden kızlar olan her Şeyi.

Tuhaftır ki, gizlenme deliğinde yalnız olmasına karşın izlendiği hissine kapılmıştı.

Kafatasının içinde oynayan Busby Berkeley rutinleri kaleydoskopunun arasından onu izleyen gözleri hissediyordu... Birkaç değil binlerce göz. insana içki istetecek kadar kötü bir his değildi ama sürekli oradaydılar, ona bakıyorlardı, bakmaya değer biriymiŐçesine. Bazen gülüp bazen ağlıyor ama çoğunlukla aç gözlerini faltaşı gibi açıp öylece bakıyorlardı.

Zaten bu konuda elinden bir Şey gelmezdi. Uzuvarını artık hissetmiyordu, ellerini de ayaklarını da. Buraya gelirken yarasının yırtılarak açıldığını ve Şimdi kan kaybından ölmekte olduğunu bilmiyordu ve bilmemesi muhtemelen daha iyiydi.

Saat üçe beş kala, Fellini'nin Satyricon'u muğlak bir biçimde sona ererken, Barberio binanın arka duvarıyla sinemanın arka duvarı arasındaki boşlukta can verdi.

Movie Palace eskiden bir kiliseydi. Barberio ölürken yukarı baksa, kirle kaplı olmasına karşın hâlâ seçilebilen çirkin bir melek freskini görebilir ve onun kendisini almaya geldiğini sanabilirdi. Ama dans eden kızları izleyerek can verdi ve bundan şikâyetçi olmadı.

Sahne arkasından ışık sızdıran sahte duvar, melek freksini gizlemek için yapılmıştı.

Melekleri boyayla örtmekten daha saygılı gelmişti bu, hem değişikliklerin talimatını veren adam sinemanın er geç gözden düşeceğini sezer gibi olmuştu. İşler kesat giderse tek yapması gereken duvarı yıkmaktı. Böylece Garbo yerine Tanrı'ya tapma işine girebilirdi.

Bu hiç olmamıştı, işler kötüleşse de hep idare edecek kadar iyi gitmiş, film gösterileri sürmüştü. O şüpheli adam (ismi Harry Cleveland'dı) ölmüş ve o iki duvar arasındaki boşluk unutulmuştu. Artık yaşayan hiç kimsenin oradan haberi yoktu. Barberio şehri bir uçtan diğer uca taraşa, ölecek daha gizli bir yer bulamazdı.

Ancak o yer de tıpkı havası gibi elli yıldan fazladır kendine özgü bir canlılık kazanmıştı. Binlerce, on binlerce gözün dikkatli bakışlarını bir rezervuar gibi toplamıştı. Yarım asırlık sinema seyircileri, Movie Palace'ın beyazperdesi aracılığıyla dolaylı olarak yaşadıkları titrek illüzyona sempatilerini ve tutkularını aktarmışlardı.

Duygularının enerjisi o gizli hava geçidinde birikerek güçlenmişti, unutulmuş bir konyak gibi. Eninde sonunda bu gerilimin salıverilmesi gerekecekti. Tek gereken şey bir katalistti.

Barberio'nun kanseri bu işe yaradı.

İKÎ: ANA FILM

Kiraz kırmızısı ve limon sarısı basma elbiseli genç kız, Movie Palace'ın kalabalık fuayesinde yirmi dakika kadar oyalandıktan sonra bariz bir biçimde huzursuzlanmaya başladı. Neredeyse sabahın üçü olmuştu. Başka film yoktu.

Barberio sinemanın arka tarafında öleli sekiz ay olmuştu. Kesat ve yavaş geçen sekiz ay. Yine de Cuma ve Cumartesiler'in iki filmlik gece matinelere hep kalabalıktı. Bu gece iki Clint Eastwood filmi gösterilmişti: Spagetti kovboy filmleri. Kiraz kırmızısı elbiseli kız, Birdy'ye bir kovboy filmi düşkününü gibi görünmedi. Kadınların seveceği bir tarz değildi. Belki de kız şiddet sahnelerinden çok Eastwood'u izlemeye gelmişti, Birdy gözleri hep kısık duran o suratın neresinin çekici olduğunu anlamasa da.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Birdy.

Kız, Birdy'ye kaygıyla baktı.

"Erkek arkadaşımı bekliyorum" dedi. "Dean'i."

"Onu kayıp mı ettiniz?"

"Filmin sonuna doğru tuvalete gitmişti, hâlâ dönmedi."

"Şey... Hasta mıydı?"

"Yo, hayır" dedi kız hemen, erkek arkadaşının ağırbaşlılığına yapılan bu saldırıya itiraz ederek.

"Gidip onu arayacak birini bulayım" dedi Birdy. Vakit geçti, yorgundu ve aldığı uyuşturucu hapın etkisi geçiyordu. Bu pire yuvasında gereğinden fazla kalmak pek 22

hoşuna gitmezdi. Evine gitmek, yatıp uyumak istiyordu. Yalnızca uyumak. Sabah saat üçü dört gece canının seks çekmediğine karar vermişti. Yatakta uyunurdu, özellikle de şişman kızlar uyurdu.

Çift kanatlı kapıyı iterek başını sinema salonunun içine uzattı. Genzine kesif sigara, patlamış mısır ve insan kokusu doldu. İçerisi fuayeden birkaç derece sıcaktı.

"Ricky?"

Ricky salonun diğer ucundaki çıkış kapısını kilitliyordu.

"O koku tamamen kaybolmuş" diye seslendi kıza.

"Güzel." Son birkaç aydır beyazperdenin arkasından leş gibi bir koku gelmekteydi.

"Arkadaki arazide bir şey ölmüş" dedi Ricky.

"Bir dakika yardım edebilir misin?" diye seslendi Birdy.

"Ne istiyorsun?"

Ricky koltukların arasındaki kırmızı halı kaplı yolda Birdy'ye doğru ağır ağır yürüdü.

Kemerindeki anahtarlar şingirdiyordu. Tişörtünde "Yalnızca İyiiler Genç Ölüür"

yazılıydı.

"Sorun mu var?" dedi sümkürerek.

"Dışarıda bir kız var. Erkek arkadaşını tuvalette kaybetmiş."

Ricky yüzünü ekşitti.

"Tuvalette mi?"

"Evet. Gidip bir bakar mısın? Sorun olmaz, değil mi?"

Ricky ona pis pis sırtırken, kızın ukalalığa son vermesinin iyi olacağını düşündü içinden. Bugünlerde pek

geçinemiyorlardı. Birlikte fazla uyuşturucu kullanmışlardı: Uzun vadede eninde sonunda arkadaşlığa zarar veren bir durumdu bu. Ayrıca Birdy, Ricky'nin arkadaşları hakkında oldukça sevimsiz (ve doğru) laflar ederek onu çileden çıkarmıştı.

Sonrasında üç buçuk hafta konuşma-mışlardı. Şimdi aralarında gergin bir ateşkes vardı, her şeyden çok akıl sağlıklarını koruyabilmeleri için. Ateşkesler daimi oluyordu.

Ricky dönüp geldiği yoldan yürüyerek E sırasına sapıp, koltukları ite ite tuvalete doğru gitti. O koltuklar eskiden, "Now Voyager" zamanlarında yeniydiler. Şimdiyse berbat haldeydiler: Bakım yapılmaları ya da yenilenmeleri gerekiyordu. Sırf E

sırasındaki dört koltuk iflah olmaz biçimde kesilmişti, ki görünüşe bakılırsa bu gece aralarına beşincisi eklenmişti. Filmden ve/veya kız arkadaşından sıkılmış kafasız bir keşin işi olmalıydı. Ricky de zamanında böyle şeyler yapmış ve özgürlük yolunda, böyle yerleri işleten kapitalistlere darbe indirdiğini düşünmüştü. Zamanında bir sürü salakça şey yapmıştı.

Birdy onun eğilerek erkek tuvaletine girmesini izledi. Bu iş hoşuna gidecek, diye düşündü kurnazca bir gülümsemeyle, böyle şeyleri sever. Bir zamanlar onu çekici bulmuş olması ne tuhaftı. Çok eskiden (altı ay önce), tarzının, de Niro filmlerini ezberlemiş Durante burunlu çakı gibi adamlar olduğu zamanlar. Şimdiyse onun asıl halini görüyordu: Batık bir umut gemisinin enkazından bir parça. Hâlâ hap manyağıydı, hâlâ teorik olarak biseksü-eldi, hâlâ Polanski'nin ilk filmleriyle sembolik barışçılığa düşküncü. O neden kendisiyle takılmıştı ki? Tabii ki aynı nedenden dolayı, kıcını seksi bulduğu için.

Kapıya bakarak birkaç saniye bekledi. Ricky geri dönmeyince Birdy kıza bakmak için bir dakikalığına fuayeye döndü. Kız korkuluğa yaslanmış, tiryaki olmayan amatör bir aktris edasıyla beceriksizce sigara tütürüyordu. Bacağını kaşıyıp durduğundan eteği yukarı sıyrılmıştı.

"Tayt giymekten" diye açıkladı.

"Müdür Bey, Dean'i bulmaya gitti."

"Sağolun" dedi kız kaşınmayı sürdürerek. "İsilik yapıyorlar. Alerjim var."

Kızın güzel bacakları kabarmıştı. Çirkin bir görüntüydü.

"Terledim ve sinirim bozuldu, o yüzden" diye devam etti kız. "Terleyip sinirim bozulunca kaşınıyorum."

"Ya?"

"Dean herhalde kaçmıştır, sırtımı dönünce. Bunu yapar. Aldırmadan. Umursamadan."

Kızın ağlamak üzere olduğunu gören Birdy'nin canı sıkıldı. Gözyaşlarından hazetmezdi. Bağırıp çağırmalara, hatta kavgalara bile aldırmazdı. Ama gözyaşlarını çekemezdi.

Kızı avutmak için "Her şey yoluna girecek" diyebildi yalnızca.

"Hayır, hiçbir şey yoluna girmeyecek" dedi kız. "Çünkü o piçin teki. Herkese kötü davranıyor." Yarım kalmış sigarasını yere atıp kiraz kırmızısı ayakkabısının sivri ucuyla ezdi, tamamen söndürmeye özen göstererek.

"Erkeklerin umrunda değil" dedi, başını kaldırıp Birdy'ye iç paralayıcı bir samimiyetle bakarak. Ustaca makyajına karşın, en fazla on yedisindeydi. Rimeli biraz akmış, gözlerinin altı şişmişti.

25

"Doğru" diye karşılık verdi Birdy, acı tecrübelerine dayanarak. "Umurlarında değil."

Birdy asla bu yorgun peri kadar güzel görünemeye-ceğini düşündü acı acı. Gözleri fazla küçük, kolları tombuldu. (Dürüst ol kızım, her tarafın tombul.) Ama en kötü yanının kolları olduğuna emindi. İri göğüsleri, geniş kalçaları seven erkekler vardı ama tombul kol seven bir erkeğe hiç rastlamamıştı.

Onlar kız arkadaşlarının bileklerini tutunca başparmaklarıyla işaret parmaklarının birbirine dokunmasını isterlerdi hep. Bağlılığı ölçmenin ilkel bir yoluydu bu. Oysa kendi bilekleri açıkçası ayırt edilmiyordu bile. Tombul elleriyle tombul ön kolları ve üst kolları tek bir bütün gibiydiler. Erkekler onun bileklerini saramıyorlardı çünkü bilekleri yoktu. Onları soğutan buydu. En azından nedenlerden biriydi. Ayrıca çok zekiydi: Erkeklerin ayaklarına kapanmalarını istiyorsanız bu da bir dezavantajdı. Ama aşkta neden hiç başarılı olamadığını düşününce aklına gelen en makul açıklama tombul kollarıydı.

Oysa bu kızın kolları Balili bir dansçının kolları gibiydi. Bilekleri cam gibi incecik ve narin görünüyordu.

Mide bulandırıcıydı. Gerçekten. Üstelik kızın muhabbeti sıkıcıydı herhalde. Tanrı'm, kız bütün avantajlara sahipti.

"Adın ne?" diye sordu kıza.

"Lindi Lee" diye karşılık verdi kız.

Adı bu olacaktı.

Ricky hata yaptığını düşündü. Burası tuvalet olamazdı.

26__

iki yüz kovboy filminde gördüğü bir sınır kasabası ana caddesinde duruyordu. Bir kum fırtınası yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Dönüp duran toprak grisi havada bir mağazayı, Şerifin Ofisi'ni ve barı seçebiliyordu. Tuvalet kabinlerinin yerinde durmaktaydılar. Sıcak çöl rüzgârının savurduğu çalılar yanından geçip gidiyordu. Ayaklarının altında sıkışmış kum vardı, fayans değil. Etrafta tuvaletle uzaktan yakından ilgili herhangi bir şey yoktu.

Ricky sağa, sokağa baktı. Tuvaletin diğer duvarının bulunması gereken yerde sokak, renkli bir uzaklığa doğru uzanmaktaydı. Bu bir yalandı tabii, bütün bunlar yalandı.

Konsantre olursa bu hayalin ardını görebilirdi mutlaka. Projeksiyonları, gizli ışık efektlerini, perdeleri, minyatürleri, bütün o mesleki numaraları. Ama kısık gözlerini olabildiğince odaklamasına karşın, gördüğü illüzyondan kurtulamadı.

Rüzgâr esmeye, çalılar sürüklenmeye devam ediyordu. Fırtınada bir yerlerde bir ahır kapısı açılıp kapanıyordu durmadan. Burnuna tezek kokusu bile geliyordu. Öyle mükemmel bir etki yaratılmıştı ki, hayranlıktan nefesi kesilmişti.

Bu tuhaf seti yaratan her kimse, amacına ulaşmıştı. Ricky'yi etkilemişti: Artık oyuna son vermenin vaktiydi.

Tuvalet kapısına döndü. Kapı yok olmuştu. Bir toz duvarı tarafından silinmişti. Ricky birden kendini kayıp ve yapayalnız hissetti.

Ahır kapısı çarpmayı sürdürüyordu. Giderek şiddetlenen fırtınada insanlar birbirlerine sesleniyordu. Bar neredeydi, Şerifin Ofisi neredeydi? Onlar da görünmez 27

olmuşlardı. Ricky çocukluğundan beri hissetmediği bir duyguya kapıldı: Hâmisinin elini kaybetme korkusuna. Şimdi kaybettiği haminin adı mantıktı.

Solunda bir yerlerden, fırtınanın derinliklerinden bir silah sesi geldi. Kulağının dibinden bir şeyin vınlayarak geçtiğini işitti ve ardından şiddetli bir acı duydu. Hemen elini kulak memesine götürüp acıyan yere dokundu. Kulağının ufak bir parçası kopmuştu. Parmaklarında kan vardı, gerçek kan. Birisi ya onun kafasını uçurmaya çalışmıştı ya da gerzek rolü oynuyordu.

"Hey, baksana" diye seslendi bu kahrolası kurguya, saldırganı bulmak için topuğunun üstünde dönerek. Ama kimseyi göremedi. Tozlar her tarafını sarmıştı: Ne önünü görebiliyordu, ne arkasını. Silahlı adam çok yakında durmuş, onun gelmesini bekliyor olabilirdi.

"Bu işi sevmedim" dedi yüksek sesle, gerçek dünyanın onu bir biçimde duyacağını ve hırpalanmış zihnini kurtarabileceğini umarak. Kot

pantolonunun ceplerini karıştırarak kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir iki hap aradı ama hepsi bitmişti.

Cebinde bir Valium bile yoktu. Kendini çırlıçıplak hissetti. Zane Grey'in kâbuslarında kaybolmak için ne kötü bir zamandı.

İkinci bir silah sesi işitti ama bu kez vınlama yoktu. Ricky bunun vurulduğu anlamına geldiğine emin oldu ama ne acı ne de kan olmadığından emin olması güçtü.

Sonra barın kapısının açıldığını ve yakınlarda bir yerde birinin inlediğini işitti.

Fırtınada bir anlığına bir yarık açıldı. O yarıкта salonu mu gördü... genç bir adamın sendelerek oradan çıktığını ve ardında masalardan, aynalardan ve silahşörlerden oluşma rengârenk bir dünya bı-28_____

raktığını mı gördü? Gözlerini odaklamasına fırsat kalmadan yarık kumlarla dolunca, gördüklerinden şüpheyeye düştü. Sonra aradığı adam birden karşısında belirerek (can çekişiyordu, dudakları morarmıştı) kollarına yığılınca afalladı. Ricky gibi o da bu filme uygun giyinmemişti. Asker ceketi ellilerin modasından kopya edilmişti, tişörtünde Mickey Mouse'un gülümseyen yüzü vardı.

Micky'nin sol gözü kanlanmıştı, hâlâ kanıyordu. Kurşun genç adamın kalbini bulmuştu.

Genç adam son nefesini "Ne oluyor ya?" diye sormakta kullandıktan soma öldü.

Pek etkileyici bir son söz olmasa da Ricky onun ne demek istediğini derinden hissetti.

Genç adamın donmuş yüzüne bir an bakakaldı. Sonra kollarındaki ceset fazla ağır gelmeye başlayınca bırakmak zorunda kaldı. Ceset yere düşünce, tozlar bir anlığına sidik lekeli fayanslara dönüşür gibi oldular. Sonra kurgu yine ön plana çıktı. Tozlar uçuşuyor, çalılar savruluyor ve Ricky, Deadwood Glich'in ana caddesinin ortasında ayaklarının dibinde bir cesetle duruyordu.

Dicky uyuşturucu krizine benzer bir şeyler hissetmeye başladı. Organları titriyordu.

İşemeye şiddetle ihtiyaç duydu. Yarım dakika daha beklerse altına işeyecekti.

Bir yerlerde, bu vahşi dünyada bir yerlerde bir pisu-ar olmalı, diye düşündü. Üstünde grafitiler ve abazanla-rın bıraktığı telefon numaraları olan bir duvar var. Fayanslarda

"Burası bir atom bombası sığınağı değildir" yazısı ve açık saçık resimler var. Su tankları ve boş tuvalet kâğıdı taşıyıcıları ve kırık klozetler var. iğrenç sidik _____

29

vc osuruk kokuları var. Bul orayı! Tanrı aşkına gerçek dünyayı bul, kurgular sana kalıcı bir hasar vermeden.

Şimdi, salonla mağaza tuvalet kabinleriyse, bu durumda pisuar arkamda olmalı, diye mantık yürüttü. Öyleyse geri geri yürü. Burada caddenin ortasında durup milletin sana ateş etmesini beklemekten daha kötü olamaz.

İki adım, iki ihtiyatlı adım. Arkasında yalnızca boşluk vardı. Ama üçüncü adımda (vay vay, burada ne varmış?) eli soğuk bir fayansa dokundu.

"Heyoo!" dedi. Pisuardı. Ona dokunmak bir çöp kutusunda altın bulmak gibiydi.

Burnuna lağım kokusu gelmiyor muydu? Evet, kesinlikle.

Sevinçle haykırmayı sürdürerek ağrıyan mesanesini boşaltmaya başladı. Telaştan ayaklarını ıslattı. Olsun, illüzyonu yenmişti ya. Şimdi dönüp arkasına bakarsa o hayalin dağıldığını görecekti mutlaka. Salon, ölü çocuk, fırtına... hepsi gitmiş

olacaklardı. Uyuşturucular yüzündendi mutlaka. Vücudunda biriken kimyasal maddeler hayal gücüne salak salak oyunlar oynatıyordu. Son

birkaç damla mavi süet ayakkabılarına düşerken, bu filmin kahramanının konuştuğunu işitti.

"Sokağıma niye işiyorsun evlat?"

John Wayne'in sesiydi, kesinlikle oydu ve tam arkasından geliyordu. Ricky dönüp bakmayı aklından bile geçiremedi. O herifin kafasını uçuracağı kesindi. Sesinden belliydi, o rahat sesteki tehditkâr uyarıdan: Silahımı çekmeye hazırım, elinden geleni ardına koyma. Kovboy silahlıydı, Ricky'nin elindeyse sikinden başka bir şey yoktu. Ki daha iri olsaydı bile bir tabancaya karşı hiçbir işe yaramazdı.

30

Son derece ihtiyatla silahını içeri sokup fermuarını çekti, sonra ellerini kaldırdı.

Karşısında duran titrek tuvalet duvarı yine yok olmuştu. Fırtına uğulduyordu, kulağından boynuna kan akıyordu.

"Pekâlâ evlat, tabanca kemerini çıkarıp yere atmanı istiyorum. Duydun mu beni?"

dedi YWayne.

"Evet."

"Yavaş ol, sakın yaramazlık yapma ve ellerini görebileceğim yerde tut."

Herif iyice havaya girmişti.

Ricky tam adamın dediği gibi yavaşça ve uslu uslu kemerini çözüp kot pantolonundan çıkardı ve yere bıraktı. Kemerindeki anahtarlar fayansa düşünce şingırda-malıydı. Bu sesi duymak için Tanrı'ya yakardı ama hiç şansı yoktu. Kuma düşen metalin boğuk sesi duyuldu o kadar.

"Tamam" dedi Wayne. "Şimdi gözüme girmeye başladın. Eee, ne diyeceksin bakalım?"

"Pardon desem?" dedi Ricky sefilce.

"Pardon mu?"

"Sokağa işediğim için."

"Pardon demenin yeteceğini sanmıyorum" dedi Wayne.

"Ama gerçekten üzgünüm. Bir hataydı."

"Buralarda siz yabancıları görmekten bıktık. O çocuk da barın ortasında pantolonunu indirilmiş sıçıyordu. Terbiyesize bak! Size hiç edep dersi vermediler mi orospu çocukları? Hem nerelisiniz ki? Doğu'daki züppe okullarda size ne öğretiyorlar?"

"Ne kadar özür dileysem az olur."

31

"Kesinlikle" diye homurdandı VWayne. "O çocuğun arkadaşı mısın?"

"Öyle denebilir."

"Acayip acayip konuşmasana." VWayne tabancasıyla Ricky'nin sırtını dürttü: Tabanca son derece gerçek gibiydi. "Arkadaşı mısın değil misin?"

"Kast ettiğim..."

"Buralarda hiçbir şey kast edemezsin bayım, inan bana."

Tabancasının horozunu çekti.

"Dönsene evlat, yüzünü görelim."

Ricky bu rutini daha önce görmüştü. Adam dönerken gizli silahını çekmeye çalışır ve VWayne onu vurur. Tartışmaya, meselenin etik yönüne girmeye zaman kalmaz. Bir kurşun, meseleyi sözcüklerden çok daha iyi halleder.

"Dön dedim."

Ricky, binlerce silahlı çatışmadan kurtulmuş adamla yüzleşmek üzere çok yavaşça döndü. Gerçekten de karşısındaki oydu,, ya da ona çok benzeyen biri. VVay-ne'in orta dönemindeki hali, şişmanlayıp hastalanmadan önceki. Rio Grande döneminden bir VVayne, uzun yolculukların kırıyla ve ömür boyu ufka bakmaktan kısılmış

gözleriyle. Ricky kovboy filmlerini asla seveme-mişti. O zorlama maçoluktan, pisliğin ve ucuz kahramanlığın yüceltilmesinden nefret ederdi. Onun kuşağı tüfek namlularına çiçekler bırakmıştı. Ricky o zamanlar bunun çok hoş bir davranış olduğunu düşünmüştü, ki hâlâ aynı fikirdeydi.

Bu surat, bu alaycı ve erkeksi, tavizsiz surat, binlerce 32

ölümcül yalanın kişileştirilmiş hali... Amerika'nın sınır kökenlerinin muhteşemliğine, tez adaletin doğruluğuna, kabadayılardan yufka yürekli oluşuna dair yalanların. Ricky o surattan nefret ediyordu. Yumruklamak istiyordu.

Kahretsin, o aktör (her kimse) kendisini zaten vuracaktı. O piç kurusunu yumruklasa ne kaybederdi ki? Düşüncesi eyleme dönüştü: Ricky yumruğunu sıkıp VVay-ne'in çenesine indirdi. Aktör beyazperdedekinden daha yavaştı. Darbeyi savuşturmayı başaramadı. Ricky bunu fırsat bilip VVayne'in elindeki silahı kaptı. Soma gövdesini peş peşe yumruklamaya başladı, filmlerde gördüğü gibi. Performansı muhteşemdi.

İri adam darbelerin etkisiyle gerilirken tökezledi. Mahmuzu ölü çocuğun saçına takılmıştı. Dengesini kaybedip tozların içine düştü. Yenilmişti.

O piç kurusu yerdeydi! Ricky ömründe hiç tatmadığı bir hazza kapıldı: Fiziksel zaferin vecdine. Tanrı'm! Dünyanın en iyi kovboyunu yenmişti. Şaşkınlık içindeydi.

Kum fırtınası birden şiddetlendi. VVayne hâlâ yerdeydi. Kırık burnuyla yarılmış

dudağından kan akıyordu. Kumların arasında gözden kaybolmaya başlamıştı bile.

Yenilgisinin utancı bir perdeyle örtölüyordu.

"Ayağa kalk" dedi Ricky, fırsatı kaçırmadan zaferinden olabildiğince faydalanmaya çalışarak.

VWayne fırtınada gözden kaybolurken sırtıyor gibiydi.

"Evlat" dedi çenesini ovuştururken pis pis sırtarak, "seni adam edeceğiz galiba..."

Sonra vücudu savrulan kumlar arasında gözden kayboldu, bir anlığına Ricky'nin anlam veremediği bir

33

şeye dönüşerek. Gördüğü şey hem VWayne'di, hem de değildi, hızla değişerek insan olmayan bir şey haline geliyordu.

Kum fırtınası bombardıman gibiydi artık, kulaklarına ve gözlerine doluyordu. Ricky dövüş meydanından öksürerek, tökezleyerek gerilerken, mucizevi bir biçimde bir kapı buldu ve daha nerede olduğunu anlayamadan fırtına onu dışarıya, Movie Palace'ın sessizliğine savurdu.

Orada, sakalı çıkmaya başladığından beri yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi yaparak hafifçe haykırdı (Fay YVray'inkine benzer bir sesle) ve yere yığıldı.

Fuayede Lindi Lee, Birdy'ye filmleri neden pek sevmediğini açıklıyordu.

"Yani, Dean kovboy filmlerini sever. Bense pek hoşlanmam. Herhalde canını sıkıyorum..."

"Yo, sorun değil."

"...Ama sen filmleri gerçekten seviyor olmalısın. Burada çalıştığına göre."

"Bazı filmleri severim. Hepsini değil."

"Ya?" Kız şaşırmış gibiydi. Bir sürü şey onu şaşırtıyor gibiydi. "Ben doğa belgesellerini severim. Bilirsin ya."

"Evet..."

"Bilir misin? Hayvanlar... filan."

"Evet..." Birdy, Lindi Lee'ye dair yaptığı tahmini hatırladı. Onun hoşsohbet olmadığını tahmin etmişti. Kesinlikle doğrudu.

34

"Nerede kaldılar acaba?" dedi Lindi.

Ricky'ye o kum fırtınasında geçirdiği zaman bir ömür kadar uzun gelse de, gerçek dünyada iki dakikadan fazla geçmemiştir. Ama ne de olsa filmlerde zaman değişkendir.

"Gidip bakayım" dedi Birdy.

"Herhalde bensiz gitmiştir" dedi Lindi tekrar.

"Göreceğiz."

"Sağol."

"Merak etme" dedi Birdy, kızın yanından geçerken koluna hafifçe dokunarak.

"Eminim her şey yolundadır."

Çift kanatlı kapıdan geçip sinemaya girerek Lindi Lee'yi fuayede yalnız bıraktı. Lindi iç geçirdi. Dean onu bırakarak kaçıp giden ilk erkek değildi, sırf vermiyor diye. Lindi bir erkekle ne zaman ve nasıl sonuna kadar birlikte olacağına kendisi karar vermek istiyordu: Henüz ne vaktiydi, ne de Dean doğru erkekti. Fazla kurnaz ve değişkendi, ayrıca saçı mazot kokuyordu. Kaçıp gittiyse Lindi ağlayacak değildi. Annesinin hep dediği gibi, denizde daha bir sürü balık vardı.

Gelecek haftaki filmin afişine bakarken arkasından bir gürültü geldi. Fuayenin ortasında benekli bir tavşan oturmuş ona bakıyordu. Tombul, miskin, çok şeker bir şeydi.

"Selam" dedi tavşana.

Tavşan çok tatlı bir biçimde yalandı.

Lindi Lee hayvanlara bayılırdı. Doğa belgeseli filmlerine bayılırdı. O filmlerde Rossini şarkıları eşliğinde hayvanların doğadaki halleri gösterilir, akrepler çiftleşir-ken dans eder, her ayı yavrusuna sevgiyle haylaz denir-

35

di. Lindi böyle şeylere bayılırdı. Ama en çok da tavşanlara.

Tavşan ona doğru birkaç kez zıpladı. Lindi onu sevmek için eğildi. Hayvan sıcaktı.

Gözleri yuvarlak ve pembeydi. Lindi'nin yanından hoplaya zıplaya geçip basamakları çıktı.

"Bence oraya gitmemelisin" dedi Lindi.

Bir kere merdivenin tepesi karanlıktı. Ayrıca duvardaki bir tabelada "Özel. Yalnızca personel" yazılıydı. Ama tavşan kararlı görünüyordu. Bu yüzden Linda o zeki kemirgenin peşinden gitti.

Yukarısı zifiri karanlıktı ve tavşan ortadan kaybolmuştu.

Tavşanın yerinde başka bir şey oturuyordu, gözleri parlayan bir şey.

Lindi Lee'yi kandıracak illüzyonlar yaratmak kolaydı. Diğer çocuğun aksine onu baştan çıkarmak için karmaşık bir kurguya gerek yoktu. Bu seferki zaten ayakta uyuyordu. Kolay et.

"Selam" dedi Lindi Lee. İlerisindeki varlıktan biraz korkmuştu. Karanlığa bakarak yüze benzer bir şeyler görmeye çalıştı. Ama yüz filan yoktu. Soluk

sesi bile duymuyordu.

Merdivene doğru bir adım geriledi ama yaratık birden üstüne atlayıp onu merdivenden düşmeden yakaladı ve çabucak, mahrem bir biçimde susturdu.

Bu seferkinin çalma tutkusu pek yoktu ama kızın başka bir işe yarayabileceğini sezdi.

Vücudu gençti, delikleri istilalara alışık değildi. Yaratık Lindi'yi kalan birkaç basamaktan çıkararak sakladı, daha sonra incelemek üzere.

36

"Ricky? Ah Tanrı'm, Ricky!"

Ricky'nin yanma çömelen Birdy onu sarstı. En azından Ricky hâlâ nefes alıyordu, bu da bir şeydi. Ayrıca ilk başta üstü başı kan içinde gibi görünse de, kulağında küçük bir yara vardı o kadar.

Ricky'yi bu kez daha sert sarstı ama karşılık alamadı. Telaşlı bir aramadan soma Ricky'nin nabzını buldu: Güçlü ve düzenliydi. Saldırıya uğradığı belliydi, muhtemelen Lindi Lee'nin ortadan kaybolan erkek arkadaşı tarafından. Bu durumda o neredeydi peki? Belki de hâlâ tuvaletteydi, silahlı ve tehlikeli. Birdy oraya girip bakacak kadar salak değildi, bu rutini bir sürü kez izlemişti. Tehlikedeki kadın: Standart durum.

Karanlık oda, bekleyen canavar. O klişeye uymak yerine, kadın kahramanlara defalarca sessizce verdiği tavsiyeye uyacaktı: Merakını gözardı ederek polis çağıracaktı.

Ricky'yi yattığı yerde bırakarak koltukların arasındaki yoldan fuayeye döndü.

Fuaye boştu. Lindi Lee ya erkek arkadaşından tamamen vazgeçmişti, ya da dışarıda kendisini eve götürecek birini bulmuştu. Her halükârda, çıkarken ön kapıyı ardından kapamış, geride yalnızca hafif bir Johnson's Bebek Pudrası kokusu bırakmıştı.

Tamam, en azından bu durumu kolaylaştırıyor, diye düşündü Birdy, polisi aramak üzere bilet gişesine girerken. Kızın o gıcık sevgilisini terk edecek kadar aklıbaşında davranmasına sevinmişti.

Ahizeyi kaldırır kaldırmaz biri konuştu.

37

"Selam" dedi boğuk ve neşeli bir ses. "Telefon etmek için biraz geç bir saat değil mi?"

Konuşanın operatör olmadığı kesindi. Birdy numara tuşlamamıştı bile.

Hem gelen ses Peter Lorre'nin sesi gibiydi.

"Kimsiniz?"

"Beni tanımadın mı?"

"Polisle konuşmak istiyorum."

"Yardım etmek isterdim, gerçekten."

"Hattan çekilir misiniz? Bu acil bir durum! Gerçekten polisle konuşmalıyım."

"Demin de söylemiştin" dedi hırıltılı ses.

"Kimsiniz?"

"Bu repliği de söylemiştin."

"Burada bir yaralı var. Lütfen..."

"Zavallı Rick."

Adını biliyordu. Zavallı Rick, demişti, onun yakın arkadaşymış gibi.

Birdy alnını ter bastığını hissetti: Gözeneklerinden fışkırdığını. Herif Ricky'nin adını biliyordu.

"Zavallı, zavallı Ricky" dedi ses tekrar. "Yine de eminim mutlu sona ulaşacağız. Değil mi?"

"Bu bir ölüm kalım meselesi" diye ısrar etti Birdy, kontrollü çıktığına emin olduğu kendi sesine hayran kalarak.

"Biliyorum" dedi Lorre. "Çok heyecanlı değil mi?"

"Hattan çıksana be adam! Çıkmayacaksan da yardım et..."

"Hangi konuda yardım edeyim? Senin gibi şişko bir kız böyle bir durumda saçmalamaktan başka ne yapabilir ki?"

38

"Seni aşağılık piç kurusu."

"Memnun oldum."

"Seni tanıyor muyum?"

"Evet ve hayır." Sesin tonu değişiyordu.

"Ricky'nin arkadaşı mısın? Eskiden takıldığı keşlerden biri. Böyle aptalca oyunları severler. Pekâlâ, salakça şakanı yaptın işte" dedi Birdy, "şimdi ciddi bir zarar vermeden hattan çekil."

"Perişansın" dedi ses yumuşayarak. "Seni anlıyorum..." Büyülü bir biçimde değişiyor, bir oktav çıkıyordu. "Sevdiğin adama yardım etmeye çalışıyorsun..." Tonu şimdi kadınsıydı, aksanı değişiyordu, o neşeli ses bir fısıltıya dönüşüyordu. Birden Garbo'nun sesi oluverdi.

"Zavallı Richard" dedi Garbo, Birdy'ye. "Çok çabalamıştı, değil mi?" Sesi kuzu gibi uysaldı.

Birdy'nin dili tutuldu. Garbo'nun taklidi de Lor-re'ninki kadar kusursuzdu. Birincisi ne kadar erkeksiye bu da o kadar kadınsıydı.

"Pekâlâ, gerçekten hayran kaldım" dedi Birdy., "Şimdi bırak da polisle konuşayım."

"Dışarıda yürüyüşe çıkmak için güzel bir gece değil mi Birdy? Kız kıza."

"Adımı biliyorsun."

"Adını tabii ki biliyorum. Sana çok yakınım."

"Ne demek istiyorsun?"

Karşılık olarak boğuk bir kahkaha geldi, Garbo'nun hoş kahkahası.

Birdy artık dayanamayacaktı. Fazla zekice bir numaraydı bu. O taklide kanmaya, o yıldızın ta kendisiyle konuştuğunu sanmaya başladığını hissediyordu.

39

"Hayır" dedi telefona, "beni ikna edemedin, duyuyor musun?" Sonra sinirlendi. "Sen sahtesin!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki, ahizenin titrediğini hissetti. Sonra telefonu hışımla kapadı. Gişeden çıkıp ön kapıya gitti. Lindi Lee kapıyı arkasından yalnızca kapamamıştı. Kapı içeriden kilitli ve sürgülüydü de.

"Kahretsin" dedi Birdy usulca.

Fuaye birden çok küçük gelmeye başladı. Soğukkanlılığını yitiriyordu. Zihninde kendi yüzüne tokatlar attı. İsteriye kapılmak üzere olan kadın kahramanlara verilen standart tepkiydi bu. Kafanı kullan, diye tembih etti kendine. Bir: Kapı kilitliydi. Bunu Lindi Lee yapmamıştı, Ricky yapmış olamazdı, kendisiye kesinlikle yapmamıştı. Bu durumda...

İki: Burada bir sapık vardı. Belki de o telefondaki kişi. Bu durumda...

Üç: O kişi binanın bir yerindeki başka bir telefonu kullanarak hatta girmiş olmalıydı.

Bildiği tek diğer telefon yukarıdaki depodaydı. Ama oraya dünyada çıkmazdı.

Nedenini öğrenmek için Tehlikedeki Kadın filmini izlemek yeterliydi. Bu durumda...

Dört: Bu kapıyı Ricky'nin anahtarlarıyla açması gerekecekti.

Evet, yapması gereken buydu: Ricky'den anahtarları almak.

Tekrar sinema salonuna girdi. Nedense ışıklar titreşiyordu, yoksa panikten gözleri mi bozulmuştu? Hayır, hafifçe titreşiyorlardı. İçerisi tamamen titreşiyor gibiydi, solurcasma.

Boşver: Anahtarları al.

40

Koltuklar arasındaki yolda koşarken, her koşuşun-daki gibi göğüsleriyle kalçalarının hopladığını hissetti. Hoş görünüyorum herhalde, diye düşündü. Baygın yatan Ricky inliyordu. Birdy anahtarları aradı ama Ricky'nin kemeri kaybolmuştu.

"Ricky..." dedi yüzüne eğilerek, inilti arttı.

"Ricky, beni duyabiliyor musun? Ben Birdy'yim Ricky, Birdy."

"Birdy?"

"İçeride kilitli kaldık Ricky. Anahtarlar nerede?"

"...Anahtarlar?"

"Kemerin yok Ricky" dedi Birdy, bir gerizekâlıyla konuşurcasına ağır ağır.
"Anahtarlar nerede?"

Ricky sızlayan kafasında uğraştığı bulmacayı çöz-müşçesine birden doğruldu.

"Çocuk!" dedi.

"Ne çocuğu?"

"Tuvalette. Tuvalette öldü."

"Öldü mü? Aman Tanrı'm. Öldü mü? Emin misin?"

Ricky bir tür transta gibiydi. Birdy'ye değil yalnızca boşluğa bakıyordu, onun göremediği bir şeyleri görürce-sine.

"Anahtarlar nerede?" diye sordu Birdy tekrar. "Ricky. Bu önemli. Kafanı topla."

"Anahtarlar?"

Birdy onu tokatlamak istedi ama Ricky'nin yüzü zaten kan içinde olduğundan, bu sadistçe olur gibi geldi.

"Yerde" dedi Ricky bir süre sonra.

"Tuvalette mi? Tuvalette yerde mi?"

Ricky başıyla onayladı. Başını oynatması bazı kor-

41

kunç düşünceleri harekete geçirdi sanki: Birden ağlaya-cakmış gibi görünmeye başladı.

"Her şey yoluna girecek" dedi Birdy.

Ricky'nin elleri kendi yüzünü bulmuştu. Kendi yüz hatlarını hissederek rahatlıyordu.

"Burada mıyım?" diye sordu usulca. Birdy onu duymadı. Tuvalete girmek için cesaret topluyordu. Oraya girmek zorundaydı, bu kesindi, içeride ceset olsa da olmasa da.

Gir, anahtarları al, çık. Hadi şimdi.

Kapıdan geçti. Bunu yaparken ilk kez bir erkek tuvaletine girdiğini fark etti ve bunun son kez olmasını içtenlikle diledi.

Tuvalet neredeyse zifiri karanlıktı. Işık sinema salonundaki gibi titreşiyordu ama daha zayıftı. Birdy kapıda durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekledikten sonra etrafa bakındı.

Tuvalet boştu. Yerde ölü ya da canlı bir çocuk yoktu.

Ama anahtarlar oradaydı. Ricky'nin kemeri pisu-arın içindeydi. Kemer çıkarırken burnuna gelen kesif dezenfektan kokusu sinüslerini sızlattı. Tuvaletten çıkıp sinema salonunun göreceli olarak temiz havasına girerken anahtarların bulunduğu anahtarlığı kemerden çıkardı. İşte bu kadar basitti.

Ricky koltuklardan birine tutunarak ayağa kalkmış ve ardından o koltuğa çökmüştü.

Öncekinden de hasta ve perişan görünüyordu. Birdy'nin girdiğini duyunca başını kaldırıp ona baktı.

"Anahtarları buldum" dedi Birdy.

Ricky homurdandı: Tanrı'm, hasta görünüyor, diye düşündü Birdy. Ama ona önceki kadar acıımıyordu. Ha-42_____

lüksasyonlar gördüğü belliydi. Nedeni de muhtemelen kimyevi maddelerdi. Kendi hatasıydı.

"İçeride çocuk filan yok Ricky."

"Ne?"

"Tuvalette ceset yok. Sen ne aldın bakayım?"

Ricky başını eğip titreyen ellerine baktı.

"Hiçbir şey almadım. Gerçekten."

"Saçmalama" dedi Birdy. Neredeyse Ricky'nin onu bir nedenden dolayı kafaya aldığından şüphelenecekti ama Ricky eşek şakalarından hoşlanmazdı. Ricky bu konularda tutucuydu: Çekici gelen yönlerden biri bu olmuştu.

"Doktora ihtiyacın var mı?"

Ricky başını hayır anlamında salladı, asık suratla.

"Emin misin?"

"Hayır dedim" dedi Ricky öfkeyle.

"Tamam, yalnızca sordum." Birdy koltukların arasındaki yolda sert adımlarla yürümeye başlamıştı bile, bir şeyler mırıldanarak. Fuaye kapısında durup ona seslendi.

"İçeri biri girmiş galiba. Telefon hattında biri vardı. Ben polis çağırırken ön kapıda beklemek ister misin?"

"Şimdi geliyorum."

Ricky titrek ışıkların altında oturup akıl sağlığını kontrol etti. Birdy, çocuk orada yok dediyse, muhtemelen doğru söylüyordu. Bunu anlamanın en iyi yolu bizzat bakmaktı.

O zaman kalitesiz bir uyuşturucu yüzünden küçük bir gerçeklik krizi yaşadığına emin olarak evine gidip uyu-43

yabilir ve ertesi gün öğleden sonra iyileşmiş halde uyanabilirdi. Ama o pis kokulu odaya başını uzatmak istemiyordu. Ya Birdy yanıliyorduydu, ya kriz geçiren o idiyse?

Normallik halüsinasyonu diye bir şey yok muydu?

Titreyerek ayağa kalkıp koltukların arasındaki yoldan geçerek kapıyı itti. İçerisi loştu ama kum fırtınası, ölü çocuklar, tabancalı kovboylar, hatta tek bir çalı bile bulunmadığı belliydi. Zihnim ne tuhaf, diye düşündü. Bir başka dünyayı o kadar kusursuzca yaratabilmesi ne tuhaf. Muhteşem bir numaraydı doğrusu. Ne yazık ki ödünü koparmaktan başka işe yaramıyordu. Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.

Sonra kanı gördü. Fayanslardaki. Yaralı kulağından akamayacak kadar fazla kan.

İşte! Hayal filan görmemişti. Kan vardı, çizme izleri vardı. Gördüğünü sandığı her şeyi görmüştü. Ama ulu Tanrı'm, hangisi daha kötüydü? Görmek mi görmemek mi? Bu gece yanılmış ve biraz uçmuş olmak, haklı olup da dünyayı değiştirebilecek bir gücün pençesine düşmekten daha iyi değil miydi?

Ricky kan izlerine baktı. Görüş alanının sol kenarındaki tuvalet kapısının arkasına, kabine dek uzanıyorlardı. Kabinin kapısı kapalıydı: Oysa önceden açıktı. Katil her kimse çocuğu oraya koymuştu. Ricky bunu bakmaya gerek duymadan biliyordu.

"Tamam" dedi. "İşte seni buldum."

Kapıyı itti. Kapı açıldı. İşte çocuk oradaydı, klozete oturtulmuştu. Bacakları ayrıktı, kolları sarkıyordu.

Gözleri çıkarılmıştı. Özenle değil: Bir cerrahın işi olmadığı belliydi. Çekilip çıkarılmışlardı. Çocuğun yanaklarına sinirler sarmıştı.

44

Ricky elini ağzına götürerek, kendine kusmayacağını söyledi. Midesi kalksa da bu emre uydu. Tuvalet kapısına koştu, sanki her an o ceset ayaklanıp bilet parasını geri isteyecekmiş gibi.

"Birdy... Birdy..."

O şişko orospu yanılmıştı, tamamen yanılmıştı. Burada ölüm de vardı, daha kötüsü de.

Ricky kendini sinema salonuna attı.

Deco abajurların ardındaki duvar ışıkları resmen dans ediyor, sönmek üzere olan mumlar gibi titreşiyorlardı. Karanlık çökerse dayanamaz, aklını kaçırdı.

Işıkların titreşmesinin tanıdık geldiğini fark etti ama ne olduğunu çıkaramadı.

Koltuklar arasındaki yolda bir an duraksadı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Sonra o sesi duydu. Bu kez öleceğini tahmin etse de başını kaldırıp baktı.

"Selam Ricky" diyordu bir kadın, E Sırası'ndan ona doğru gelirken. Birdy değildi.

Hayır, Birdy hiç böyle incecik bir beyaz elbise giymemiş, böyle dolgun dudaklara, güzel saçlara ve tatlı vaatlerle bakan gözlere sahip olmamıştı. Ona doğru yürüyen kadın Monroe'ydu, Amerika'nın solmuş gülü.

"Merhaba demeyecek misin?" diye şakacıktan azarladı Monroe.

" Sev "

••• v_» T •••

"Ricky. Ricky. Ricky. Bunca zamandan soma."

Bunca zamandan sonra mı? Ne demek bunca zamandan sonra?

"Kimsin sen?"

Kadın ona gülümsedi.

"Sanki bilmiyorsun."

"Marilyn değilsin. Marilyn öldü."

"Filmlerde kimse ölmez Ricky. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Selüloidi başa sardın mı..."

...O titreşmelerin hatırlattığı şey buydu işte, bir projektörden peşpeşe hızla geçen ve kusursuz bir minik ölümler ardışıklığından yaşam illüzyonunu yaratırken titreşen selüloit parçaları.

"...Geri geliriz, konuşur, şarkılar söyleriz." Güldü: Bir bardaktaki buzların şingirtısı gibi. "Repliklerimizi asla unutmayız, asla yaşlanmayız, asla gecikmeyiz..."

"Sen gerçek değilsin" dedi Ricky.

Bu gözlem kadının biraz canını sıkmış gibiydi. Sanki Ricky ukalalık etmişti.

Artık sıranın ucuna varmış, Ricky'den yalnızca bir metre ötede duruyordu. Bu mesafeden de önceki kadar gerçekçi ve mükemmel görünen bir illüzyondu. Ricky birden ona oracıkta, koltukların arasındaki yolda sahip olmak istedi. Yalnızca bir kurgu olmasının ne önemi vardı: Kurguları da düzmek mümkündü, niyetiniz evlenmek değilse.

"Seni istiyorum" dedi, kendi dobralığına şaşarak.

Kadının "Seni istiyorum" diye karşılık vermesi daha da şaşırtıcıydı. "Aslında sana ihtiyacım var. Çok halsizim."

"Halsiz mi?"

"İlgi odağı olmak kolay değildir bilirsin. Gün geçtikçe daha çok ihtiyaç duyarsın, insanların sana bakmalarına. Bütün gece, bütün gün."

"Ben bakıyorum."

"Güzel miyim?"

"Sen bir tanrıçasın: Her kimsen."

"Ben seninim: İşte buyum."

Mükemmel bir cevaptı. Kadın kendini onunla tanımlıyordu. Senin bir fonksiyonunum, senden ve senin için yapıldım. Mükemmel fantezi.

"Bana bakmayı sürdür, sonsuza dek bak Ricky. Sevgi dolu bakışlarına ihtiyacım var.

Onlarsız yaşayamam."

Kadına baktıkça kadının görüntüsü netleşiyordu sanki. Titreşmeler neredeyse kesilmiş, ortalığa sükûnet çökmüştü.

"Bana dokunmak istiyor musun?"

Nihayet sormuştu.

"Evet" dedi Ricky.

"Güzel." Kadın tatlı tatlı gülünseyince Ricky dokunmak için elini uzattı. Kadın son anda zarifçe geri çekildi ve koltuklar arasındaki yoldan beyazperdeye doğru gülerek koşmaya başladı. Ricky hevesle peşine düştü. Kadının canı oyun istiyorsa sorun değildi.

Kadın bir çıkmaz sokağa girmişti. Sinemanın bu ucundan çıkış yoktu. Cilvelerine bakılırsa bunun farkındaydı da. Kadın dönüp duvara yaslanarak bacaklarını biraz araladı.

Ricky'nin ona ulaşmasına birkaç metre kalmışken birden esen bir rüzgâr kadının eteğini beline kadar kaldırdı. Kadın gözlerini kısarak güldü, ipek eteği kalkıp vücudunu sergilerken. İç çamaşırı yoktu.

Ricky ona tekrar elini uzattı. Kadın bu sefer kaçmadı. Elbisesi biraz daha havalandı.

Ricky, Marilyn'in daha önce hiç görmediği kısmına, milyonların rüyası olan o tüylü yarığa bakakaldı.

47

Orada kan vardı. Fazla değil. Bacaklarının iç taraflarında birkaç parmak izi, o kadar.

Mükemmel cildi biraz kirlenmişti. Yine de Ricky bakmayı sürdürdü. Kadın kalçalarını oynatınca aşağıdaki dudaklar biraz aralandı. Ricky kadının içinde parlayan ıslaklığın vücudunun sıvısı değil başka bir şey olduğunu fark etti. Kadının kasları kıpırdayınca, vücuduna gömmüş olduğu kanlı gözler dönüp Ricky'ye baktılar.

Kadın, Ricky'nin yüzündeki ifadeyi görünce onları yeterince derine saklayamamış

olduğunu anladı ama çıplaklığını yalnızca minicik ve incecik bir elbiseyle örten bir kız emeğinin meyvelerini nereye saklayabilirdi ki?

"Onu sen öldürdün" dedi Ricky, hâlâ aşağıdaki dudaklara ve aralarından bakan gözlere bakarak. Öyle ilginç ve ilkel bir görüntüydü ki, Ricky'ye midesindeki dehşet hissini unutturuyordu neredeyse. Tuhaf bir biçimde, tiksintisi şehvetini azaltacağına körükledi. Kadın katilse ne olmuştu yani: O bir efsaneydi.

"Sev beni" dedi kadın. "Sonsuza dek sev."

Ricky ona yaklaştı, bunu yaparsa öleceğinden artık emin olmasına karşın. Ama ölüm göreceli bir meseleydi, değil mi? Marilyn bedenen ölmüştü ama burada canlıydı. Ya Ricky'nin beyninde ya o uğultulu havanın dünyasında ya da her ikisinde birden. Ricky onunla birlikte olabilirdi.

Birbirlerine sarıldılar. Öpüştüler. Kolaydı. Kadının dudakları Ricky'nin hayal ettiğinden yumuşaktı. Kadının içine girmeyi öyle çok arzuluyordu ki

kasıklarında sancıya benzer bir his vardı.

48

Söğüt gibi incecik kollar beline dolanınca kendini keyfin kucağında buldu.

"Beni güçlendiriyorsun" dedi kadın. "Bana öyle bakarak. Bakılmaya ihtiyacım var, yoksa ölürüm. İllüzyonlar için doğal bir durumdur bu."

Kadın giderek daha güçlü sıkıyordu. Ricky'nin sırtındaki kollar artık söğüt gibi değildi.

Hafifçe, huzursuzca kıpırdandı.

"Boşuna" diye fısıldadı kadın kulağına. "Benim-sin."

Ricky kadının kollarına bakmak için başını çevirince, onların artık kol değil, yalnızca sırtına sarılmış elsiz, parmaksız ve bileksiz, halka şeklinde bir şey olduğunu hayretle fark etti.

"Aman Tanrı'm!" dedi Ricky.

"Bana bak evlat" dedi kadın. Artık kibar konuşmuyordu. Ricky'ye sarılan kişi artık Marilyn değildi, ilgisi yoktu. Ricky'yi daha da sıktı. Ricky vücudundaki havanın dışarı çıktığını ve tekrar nefes alamadığını fark etti. Belkemiği baskıdan çatırdadı ve vücuduna alevler gibi yayılan acı gözlerinde rengârenk patladı.

"Kasabayı terk etmeliydin" dedi Marilyn, kusursuz elmacık kemiklerinin altında VWayne'in suratı belirirken. Wayne'in yüzünde horgürülü bir ifade vardı ama Ricky yalnızca bir an görebildi. Sonra o görüntü de çatladı ve bu meşhur yüzler gösterisinin ardında başka bir şey netleşti. Ricky hayatında son kez şu soruyu sordu: "Kimsin sen?"

Onu ele geçirmiş olan kişi cevap vermedi. Ricky'nin hayretiyle besleniyordu. Ricky'nin bakışları karşısında

49

vücudundan boynuzlara, belki de sümüklüböcek antenlerine benzer ikiz organlar çıkarak duyargalara dönüştüler ve yaratığın kafasıyla Ricky'ninki arasındaki mesafeyi aştılar.

"Sana ihtiyacım var" dedi yaratık, artık ne Way-ne'inki ne de Monroe'nunki olan kaba, eğitimsiz bir kabadayının sesiyle. "Acayip bitkinim. Dünyada olmak beni tüketiyor."

Yaratık (her ne ise) Ricky'nin önceden hayran, şimdiyse dehşet dolu bakışlarıyla besleniyordu. Ricky ölürken yaratığın canım, ruhunu gözlerinden emdiğini hissediyordu.

Ölmek üzere olduğunu biliyordu, çünkü epeydir nefes almıyordu. Dakikalar olmuş

gibiydi ama emin değildi.

Tam kalbinin sesine kulak kabartırken o boynuzlar başının etrafında ayrılarak kulaklarına dayandılar. Ricky kendinden geçmiş haldeyken bile bu hissi iğrenç buldu ve yaratığa durması için haykırmak istedi. Ama parmaklar beynine giriyor, kulak zarlarını deliyor, beyninde ve kafatasında meraklı tenyalar gibi geziniyorlardı. Ricky şimdi bile sağdı, hâlâ işkencecisine bakıyordu. O parmakların gözlerini bulduklarını, şimdi onları arkadan itliklerini biliyordu.

Gözleri birden ileri fırlayıp yuvalarından çıktılar, kanlar saçarak. Ricky bir an dünyayı farklı bir açıdan gördü, görme duyusu yanağından düşerken. Dudağı vardı, çenesi...

Dehşet verici ve neyse ki kısa bir deneyimdi bu. Sonra Ricky'nin ardında otuz yedi yıl yaşadığı yüz ortadan ikiye yarıldı ve Ricky kurgunun kollarına yığıldı.

50

Ricky'nin baştan çıkarılışıyla ölüşü üç dakikadan az sürmüştü. Bu süre içinde Birdy, Ricky'nin anahtarlığındaki bütün anahtarları denese de hiçbiri o kahrolası kapıyı açmamıştı. Israrcı olmasa sinema salonuna dönüp yardım

isteyebilirdi. Ama mekanik şeyler, kilitlerle anahtarlar bile, onun kadınlığına meydan okumaydı. Erkeklerin makineler, sistemler ve mantıksal süreçler konusunda kendilerini kadınlardan üstün görmelerinden nefret ediyordu. Ricky'ye o kahrolası kapıyı açamadığını söyleyerek sızlanmayacaktı.

Pes ettiğinde Ricky'nin de işi bitmişti. Ölmüştü. Birdy anahtarlara sunturlu küfürler savurarak yenilgiyi kabullendi. Ricky bu kahrolası şeyleri kullanmayı kendisinden iyi beceriyordu demek ki. Ona iyi şanslar. Şimdi tek istediği buradan çıkmaktı. İçerisi klostrofobik olmaya başlamıştı. Yukarıda kimin gizlendiği belli değilken içeride kilitli kalmaktan hoşlanmıyordu.

Bu yetmezmiş gibi şimdi de fuayedeki ışıklar titreşmeye ve solmaya başlamıştı.

Burada neler oluyordu yahu?

Işıklar birden tamamen söndü. Birdy sinema salonunun kapısının ardından hareket sesleri geldiğini açıkça işitti. Kapıların ardından ışık sızıyordu. Fener ışığından güçlü, oynak, rengârenk.

"Ricky?" diye karanlığa seslenerek şansını denerdi. Karanlık sözcükleri yutar gibiydi.

Ya gerçekten yutmuştu ya da Birdy kapının arkasındaki kişinin Ricky olmadığına inanıyordu ve içinden bir ses ona illa seslenmesi gerekiyorsa bunu fısıldayarak yapmasını söylüyordu.

51

"Ricky...?"

Kapının kanatları hafifçe birbirine sürtündü. Arkadan bir şey tarafından itiliyorlardı.

"...Sen misin?"

Hava elektrikliydi: Birdy kapıya doğru yürürken ayakkabıları çtırdıyordu, kollarının tüyleri diken diken olmuştu. Diğer taraftaki ışık her adımda güçleniyordu.

Yürümeyi kesti. Durup düşündü. Oradakinin Ricky olmadığı kesindi, bunu biliyordu.

Belki de o telefondaki adam ya da kadındı, kadınları avlamaktan hoşlanan minik gözlü bir manyak.

Bilet gişesine doğru iki adım geriledi. Ayaklarından kıvılcımlar çıkıyordu. Tezgâhın arkasına uzanarak Orospu Çocuğu'mı çıkardı. Tıraşlı kafalı ve matkaplı üç hırsız tarafından gişede kıştırıldığı zamandan beri orada tuttuğu demir çubuğu. Çığlığı basınca kaçmışlardı ama bir dahaki sefere dehşete kapılmak yerine onlardan birini (ya da hepsini) dayaktan bayıltacağına yemin etmişti. Seçtiği silahsa tanı bir metrelik Orospu Çocuğu'ydu.

Silahlandıktan soma kapıyla yüzleşti.

Kapının kanatları birden açıldı. Zihnine uğultular doldu ve uğultuların arasından bir ses konuştu:

"Sana bakıyorum evlat."

Kapı eşiğini bir göz, dev bir göz kaplamıştı. Gürültü, kulakları sağır ediciydi. Göz kapanıp açıldı. Devasa, ıslak ve mahmurdu. Önündeki kadını Tek Gerçek Tan-rı'nın, selüloit yeryüzüyle selüloit cennetin yaratıcısının kiistahlılığıyla süzdü.

Birdy kelimenin tam anlamıyla dehşete kapılmıştı. Yaşadığı şeyde arkana-bak tarzı bir heyecan yoktu, hazlı

52

bir beklenti, zevkli bir korku yoktu. Hissettiği gerçek korkuydu, barsakları çözen türden, süslemesiz ve bok kadar çirkin korku.

O amansız gözün bakışı karşısında inlediğini işitiyordu. Dizlerinin bağı çözülüyordu.

Birazdan kapının önündeki halıya yığılıverecek, böylece de işi bitecekti mutlaka.

Sonra Orospu Çocuğu'nu hatırladı. Sevgili Orospu Çocuğu, Tanrı o fallik yüreğini kutsasın. Demir çubuğu iki eliyle kavrayıp, göze doğru koşarak savurdu.

Çubuk değmeden göz kapandı, ışık söndü ve Birdy yine karanlıkta kaldı. Retinaları yanıyordu.

Karanlıkta biri "Ricky öldü" dedi.

Yalnızca bu kadar. O gözden de, bütün o ölü Holly-wood seslerinden de kötüydü bu, çünkü Birdy doğru söylediğini bir biçimde biliyordu. Sinema mezbahaya dönmüştü.

Lindi Lee'nin Dean'i ölmüştü, Ricky'nin söylediği gibi. Şimdi Ricky de ölüydü. Bütün kapılar kilitliydi. Teke tek kalmışlardı. Kendisi ve o.

Merdivene doğru koştu. Ne yapacağından emin değildi ama fuayede kalmanın intihar olacağı kesindi. Ayağı en alt basamağa değer değmez arkasındaki kapının kanatları yine hışırdayarak açıldı ve bir şey hızla, titreşerek peşinden koştu. Birdy cüssesine lanet okuyarak merdiveni uflaya pufлая çıkarken o şey bir iki adım gerisindeydi.

Vücudundan kesik kesik yayılan parlak ışıklar Birdy'nin yanından bir Roma mumunu tutuşturan ilk alevler gibi geçiyordu. O şey yeni bir numaraya hazırlanıyordu. Birdy buna emindi.

Merdivenin tepesine vardığında hayranı hâlâ ense-

sindeydi. İlerisinde uzanan, tek bir kirli ampül tarafından aydınlanan koridor pek rahatlatıcı değildi. Sinema boyunca uzanan o koridorda birkaç depo vardı. Ivrır zı-vırla doluydular: Posterlerle, 3-D gözlüklerle, küflü film fotoğraflarıyla. Depolardan birinde bir yangın çıkışı bulunduğuna emindi. Ama hangisinde? Buraya yalnızca bir kez çıkmıştı, ki o da iki yıl önceydi.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin" dedi. Birinci depoya koştı. Kapı kilitliydi. Kapıyı yumruklayarak itiraz etti. Kapı kilitli kalmayı sürdürdü. Bir sonraki de aynıydı. Bir sonraki de. Yangın çıkışının hangi depoda bulunduğunu hatırlayabilse bile, kapılar kıramayacağı kadar sağlamdı. On dakikası olsa, Orospu Çocuğu'nun yardımıyla bu işi başarabilirdi. Ama Göz ensesindeydi: Değil on dakika, on saniyesi bile yoktu.

Onunla yüzleşmekten başka seçeneğı kalmamıştı. Dua okuyarak topuğunun üstünde döndü, merdivenle ve âkipçisiyle yüzleşmek için. Sahanlık boştu.

Görünmezi keşfetmek istercesine o kasvetli manzaraya, yanmış ampullere ve boyası dökülmüş duvarlara baktı ama o yaratık önünde değil arkasındaydı. Arkasında tekrar o ısıltı belirdi, bu kez Roma mumu tutuştu ve alev ışığa, ışık görüntüye dönüştü ve Birdy'nin neredeyse unutmuş olduğı muhteşem görüntüler koridorda üstüne geldi.

Binlerce filminden sahneler: Her biri benzersiz. Birdy bu ilginç canlı türünün kökenini ilk kez kavramaya başladı. Sinema makinesindeki hayaletti o: Bir selüloit oğlu.

"Ruhunu bana ver" dedi binlerce yıldız.

"Ruhlara inanmam" dedi Birdy. Samimiydi.

54

"Öyleyse beyazperdeye verdiğın şeyi ver, herkesin verdiğini ver. Bana biraz sevgi ver."

Karşısında bütün o sahnelerin tekrar tekrar oynamalarının nedeni buydu işte.

İzleyicilerin sihirli bir biçimde beyazperdeyle bütünleştikleri, onun gözlerinden kanadıkları, bakıp durdukları anlardı hepsi de. Birdy de bunu defalarca yapmıştı. Bazı filmlerden öyle etkilenirdi ki jenerik akmaya başlayıp da illüzyon bozulunca sanki fiziksel acı çeker, kendinden bir parçayı geride bıraktığını, içsel benliğinin bir parçasının orada kadın ve erkek kahramanlarla birlikte yittiğini hissedirdi. Belki de sahiden öyle

olmuştı. Belki de hava, onun hislerini bir kargo gibi taşıyarak bir yerlere teslim etmiş, diğer yüreklerin kargolarının arasına koymuştu ve hepsi bir delikte toplanmışlardı, ta ki...

Ta ki buna dek. Kolektif tutkularının çocuğuna: Bu teknikolor baştan çıkarıcıya, klişe, banal ve tamamen büyüleyici.

İyi ama diye düşündü Birdy, celladını anlamakla onu mesleki yükümlülüklerinden vazgeçmeye ikna etmek arasında dağlar kadar fark var.

Bu sırla uğraşırken bir yandan elinde olmadan o yaratıktaki sahnelere bakıyordu.

Yaşadığı hayatların, sevdiği yüzlerin anlık, baştan çıkarıcı görüntülerine. Süpürgeyle dans eden Mickey Mouse, Kırık Çiçeklef deki Gish, Kansas'tan geçen hortumu (yanında Toto'yla) izleyen Garland, Silindir Şapka'daki Astaire, Kane'deki Welles, Brando ve Cravvford, Tracy ve Hepburn... Kalplerimize derinden işledikleri için yalnızca soyadları yeten insanlar. Bu anlar tarafından baştan çıkarılmak öyle güzeldi 55

ki, öpücüğü değil yalnızca öpücük öncesi erime halini görmek, barışmayı değil tokadı, canavarı değil gölgeyi, ölümü değil yarayı görmek.

Yaratığın onu büyülediği kesindi. Birdy gözlerini ondan alamıyordu. Gözleri yuvalarından çıkarılıp zin-cirlenmişlerdi sanki.

"Güzel miyim?" dedi yaratık.

Evet güzeldi.

"Kendini neden bana vermiyorsun?"

Birdy artık düşünmüyordu. Analiz yeteneği tükenmişti. Ta ki o görüntü çorbasında beliren bir şey tokat etkisi yapıp onu kendine getirene dek. "Dumbo". Şişko fil. Onun şişko fili: Yalnızca bu, kendisi sandığı o şişko fil.

Büyü bozuldu. Birdy gözlerini başka tarafa çevirdi. Bir an gözucuyla, o ihtişamın altında iğrenç ve sinekli bir şey gördü. Kendisine çocukken Dumbo demişlerdi, mahalledeki bütün çocuklar. O komik gri dehşetle tam

yirmi yıl yaşamış, bir türlü kurtulamamıştı. Şişman gövdesi ona kendi şişmanlığını, kaybolmuş ifadesi ona kendi yalnızlığını anımsatmıştı. Onun bir Deli Fil olarak dışlandığını ve annesinin hortumuna sığındığını düşününce, o duygusal yaratığı bayıltana dek dövmek istedi.

"Pis bir yalan!" diye haykırdı yaratığa.

"Ne demek istediğini anlamıyorum" diye itiraz etti yaratık.

"Bütün o şaşaalı görüntülerin altında ne var peki? Bence çok pis bir şey."

Işık titreşmeye başladı. Fragmanlar gösterisi kesintiye uğruyordu. Birdy ışık perdelerinin ardında küçük ve karanlık bir şeklin gizlendiğini görebiliyordu. O şey kuş-

56

ku hissediyordu. Kuşku ve ölüm korkusu. Birdy ondaki korkunun kokusunu on adım öteden aldığına yemin edebilirdi.

"Sen nesin bakayım?"

Yaratığa doğru bir adım attı.

"Ne saklıyorsun ha?"

Yaratık konuştu. Korkmuş bir insan sesiyle. "Benimle işin olmaz."

"Beni öldürmeye çalıştın."

"Yaşamak istiyorum."

"Ben de."

Koridorun bu ucu kararıyordu. Burada pis bir koku vardı, çürük kokusu. Birdy çürük kokusunu tanırdı. Bir hayvandan geliyordu. Daha geçen ilkbaharda, karlar eriyince evinin arka bahçesinde bir hayvan leşi bulmuştu. Ya küçük bir köpekti ya da iri bir kedi, emin olmak güçtü. Geçen Aralık'ta ansızın bastıran karda soğuktan ölmüş evcil bir hayvan. Şimdi üstü

kurtçuklarla kaplıydı: Sarı, gri, pembe. Binlerce hareketli parçası olan pastel bir sinek makinesi.

O leşten yayılan koku buradakinin aynısıydı. Belki de fantezinin ardındaki et buydu, bir biçimde.

Gözleri hâlâ "Dumbo" yüzünden yaşlıydı. Cesaretini toplayarak o titreşen serabın üstüne yürüdü, ne olur ne olmaz diye Orospu Çocuğu'nu kaldırarak.

Ayaklarının altındaki döşeme tahtaları gıcırdıyordu ama araştırmasında öyle odaklanmıştı ki uyarılarına kulak asmadı. Bu katili tutup sarsarak sırrını öğrenmenin vakti gelmişti.

Artık koridorun neredeyse sonuna gelmişlerdi.

57

Birdy ilerledikçe yaratık geriliyordu. Artık gidecek yeri kalmamıştı.

Birden döşeme tahtaları Birdy'nin ağırlığı altında kırılarak tozlu parçacıklara bölündüler. Birdy bir toz bulutunun içine düştü. Elleriyle bir yerlere tutunmaya çalışırken Orospu Çocuğu'nu düşürdü ama tutunduğu her yer solucan kaplı ve çürüktü, hemen kırılıyordu.

Yumuşak bir şeyin üstüne paldır küldür düştü. Buradaki çürük kokusu öyle kesifti ki midesi kalktı. Karanlıkta doğrulmak için elini uzattı. Her tarafta soğuk ve yapışkan bir sıvı vardı. İç organları kısmen ayıklanmış balıklarla dolu bir kutuya atılmıştı sanki.

Tepesindeki döşeme tahtalarının arasından gelen kasvetli ışık, yatağını aydınlatıyordu. Baktı, Tanrı biliyor ya bakmayı hiç istemese de. Bir adamın kalıntılarının üstünde yatıyordu. Leş yiyiciler adamın vücudunu etrafa saçmıştı. Birdy ulumak istedi. O yapışkan sıvıyla kaplı gömleğini ve bluzunu parçalayarak çıkarma dürtüsüne kapıldı. Ama selüloit oğlunun karşısına çıplak çıkamazdı.

Yaratık hâlâ tepeden ona bakmaktaydı.

"Artık gerçeği biliyorsun" dedi yaratık sefilce.

"Bu sensin..."

"Eskiden içinde bulunduğum beden bu, evet. Adı Barberio'ydu. Bir suçluydu, ilginç biri değildi. Yüce olmayı hiç istememişti."

"Peki sen kimsin?"

"Onun kanseriyim. Yüce olmak isteyen, basit bir lüicre olmaktan fazlasını arzulayan parçasıyım. Hayaller kuran bir hastalığım ben. Filmleri sevmeme şaşmamalı."

Selüloit oğlu, kırık döşeme tahtalarının kenarında

58

ağlıyordu. Artık gerçek bedeni ortaya çıktığına göre göz-alıcı bir görüntü yaratmasına gerek yoktu.

Pis bir yaratıktı, zehirli atıklarla semirmiş bir tümör. Sümüklüböcek biçiminde ve çiğ

karaciğer renginde bir parazit. Kafasının ucunda bir an, kötü biçimlendirilmiş dişsiz bir ağız belirdi ve "Ruhunu yemenin başka bir yolunu bulmam gerekecek" dedi.

Aşağıya, Birdy'nin yanına atladı. Üstünde rengârenk teknikolor ceketi olmayınca küçük bir çocuk boyundaydı. Birdy'ye dokunmak için bir duyargasını uzatınca Birdy geriledi ama seçenekleri sınırlıydı. Bulunduğu yer daracıktı ve az ilerisi kırık sandalyelerle ve atılmış dua kitaplarıyla kapanmıştı. Tek çıkış yolu geldiği yerdı, ki orası da başından üç metre yukarıdaydı.

Kanser usulca ayağına dokununca midesi bulandı. Böyle ilkel tepkilere boyun eğmekten utansa da elinde değildi. Hayatında ilk kez bu kadar tiksiniyordu. Aklına düşük yapılmış, kovaya atılmış bir şeyi getiriyordu.

"Defol" dedi yaratığa, kafasını tekmeleyerek. Ama yaratık gelmeyi sürdürdü, ishallerinin dışkısına benzer kütlesiyle Birdy'nin bacaklarını sardı. Birdy üstüne tırmanan yaratığın iç organlarının çalkalanışını hissetti.

Yaratığın, göbeğindeki ve kasığındaki ağırlığı neredeyse cinseldi. Böyle bir düşünce zinciri midesini bulan-dırsa da, böyle bir yaratığın seks arzusu duyup duymadığını merak etti. Birdy'nin tenine dokunmak için ısrarla duyargalar oluşturmaları, bluzunun altını usulca yoklaması, dudaklarına erişmek için uzanması ancak şehvet olarak yorumlanınca anlamlıydı. Öyleyse gelsin bakalım, diye düşündü, mutlaka gelmesi gerekiyorsa gelsin.

59

Yaratığın gövdesine tamamen tırmanmasına izin verdi, üstüne tünemesine, onu fırlatıp atma dürtüsüne her an direnerek... Sonra da tuzağını harekete geçirdi.

Yüzükoyun yere kapaklandı.

Son tartıldığında 120 kiloydu. Şimdi daha da ağırdı muhtemelen. Yaratık neyin nasıl olduğunu anlayamadan altında kısılı kalmıştı. Gözeneklerinden hastalıklı tümör sıvısı sızıyordu.

Mücadele etti ama ne kadar kıvrılıp bükülse de Birdy'nin altından çıkamıyordu. Birdy yaratığın gövdesinin iki yanına tırnaklarını geçirip parçalamaya başladı. Örümcek ağma benzer parçalar kopardıkça yaratığın içinden daha da çok sıvı boşalıyordu.

Öfke çılgınlıkları acı çılgınlıklarına dönüştü. Kısa süre sonra, o hayal kuran hastalık mücadeleyi kesti.

Birdy bir an kıpırdamadan yattı. Altında hiçbir şey kımıldamıyordu.

Sonunda ayağa kalktı. Tümörün ölüp ölmediğini anlamak olanaksızdı. Birdy'nin anladığı herhangi bir standarda göre zaten yaşamamıştı. Hem ona tekrar dokunmaya niyeti yoktu. Barberio'nun kanserine tekrar sarılmaktansa Şeytan'ın ta kendisiyle güreş tutmayı yeğlerdi.

Tepesindeki koridora bakınca umutsuzluğa kapıldı. Barberio gibi kendisi de burada ölecek miydi? Sonra, hasmına bakarken tel kafesi fark etti. Dışarıda gece varken görememişti. Şimdiyse şafak söktüğünden, bulaşık suyu rengindeki ışık huzmeleri tel kafesten geçiyordu.

Eğilip kafesi var gücüyle itince birden o daracık yerde. etrafında gün doğdu. Küçük kapıdan geçmekte zorlandı ve her an yarattığın sürünerek bacaklarını kapladığı 60

hissini yaşadı ama sonunda dünyaya çıkmayı başardığında tek şikâyeti sızlayan memeleriydi.

Boş arazi Barberio'nun gelişinden beri pek değişmemişti. Daha çok çalılarla kaplanmıştı o kadar. Birdy bir süre durup temiz havayla soluklandıktan soma çitle arkasındaki sokağa doğru koşmaya başladı.

Evine giden o hırpani görünümlü ve giysileri leş gibi kokan şişman kadından gazete satıcısı çocuklar da, köpekler de uzak durdular.

ÜÇ: SANSÜRLÜ SAHNELER

Hepsi bu değildi.

Polisler dokuz buçuktan soma Movie Palace'a gittiler. Birdy de onlarla gitti.

Araştırmalar sonucunda De-an'la Ricky'nin parçalanmış cesetleriyle "Sonny"

Barberio'nun kalıntıları bulundu. Yukarıda, koridorun köşesinde kiraz kırmızısı bir ayakkabı buldular.

Birdy bir şey demese de gerçeği biliyordu. Lindi Lee buradan ayrılmamıştı.

Hakkında çifte cinayetten dava açıldı ama kimse onun suçlu olduğunu düşünmüyordu. Delil yetersizliğinden beraat etti. Mahkeme onun en az iki yıl psikiyatrik gözlem altında tutulmasına karar verdi. O kadın cinayet işlememiş olabilirdi ama deli saçması laflar ediyordu. Yürüyen kanserlerden söz etmek insana iyi bir şöhret sağlamaz.

61

Ertesi yılın yaz başında. Birdy yemek yemeyi bir hafta kesti. O süre içinde verdiği kiloların çoğu suydü ama arkadaşlarının en sonunda o Büyük

Problem'le başa çıkmaya karar verdiği yolunda umutlanmalarına yeterli oldu.

O hafta sonu Birdy yirmi dört saatliğine ortadan kayboldu.

Birdy, Lindi Lee'yi Seattle'daki metruk bir evde buldu. Onu bulmak zor olmamıştı: Zavallı Lindi bugünlerde bırakın peşine düşebilecek kişilerden saklanmayı, kendine hâkim olmakta bile zorlanmaktaydı. Ebeveyni onu bulmaktan umudu keseli aylar oluyordu. Yalnızca Birdy aramayı sürdürmüştü. Kızı bulması için bir özel detektif tutmuştu. Sonunda sabrının ödülünü o narin ve güzel kızı görerek aldı. Lindi bu boş

odada otururken eskisinden de zayıf ama hâlâ güzeldi. Etrafta sinekler uçuşuyordu.

Odanın ortasında bir bok parçası, belki de insan boku durmaktaydı.

Birdy kapıyı açmadan önce tabancasını çıkarmıştı. Lindi Lee daldığı düşüncelerden, belki de yarattığın düşüncelerinden sıyrılıp ona baktı ve gülümsedi. Selamlaşma faslı yalnızca bir an sürdü. Sonra Lindi Lee'nin içindeki parazit, Birdy'nin yüzünü tanıdı, elindeki tabancayı lark etti ve neden geldiğini anladı.

"Vay vay" dedi yaratık, ziyaretçisini ağırlamak için nyağa kalkarak.

Lindi Lee'nin gözleri patladı, ağzı patladı, vajinası vı kıcı, kulakları ve burnu patladı.

Tümör kızın içinden .ılallatıcı pembe nehirler halinde boşaldı. Sütsüz meme-62

lerinden, başparmağındaki bir kesikten, kalçasındaki bir sıyrıktan çıktı. Lindi Lee'nin vücudundaki her açıklıktan çıktı.

Birdy tabancayı kaldırıp üç kez ateşledi. Kanseri üstüne geldi, geriledi, sendeledi ve düştü. Hareketsiz kalınca Birdy cebindeki asit şişesini soğukkanlılıkla çıkarıp açtı ve içindeki yakıcı sıvıyı insan ve tümör uzuvlarının üstüne döktü. Yaratık, çözülürken haykırmadı. Birdy onu orada,

bir gün ışığı huzmesinin altında bıraktı. O karmaşadan pis kokulu bir duman yükseliyordu.

Sokağa çıktı ve yoluna gitti. Görevini yerine getirmişti. Bu komedinin jeneriğinin akmasından sonra, çok uzun süre yaşamayı planlıyordu.

Çiğkafa Rex

Zeal sokaklarından yüzyıllar boyunca bir sürü işgalci ordu rap rap geçmişse de, köyü nihayet dize getiren şey Pazar turistlerinin hafif adımları oldu. Bu köy Roma lejyonlarından ve Norman istilasından çok çekmiş, iç savaşın acılarını yaşamış ama hepsinde de işgalci güçlere karşı kimliğini korumayı başarmıştı. Ama yüzyıllar boyu süren yağmalardan ve kılıçtan geçirmelerden sonra, Zeal'i turistler (yeni barbarlar) yendi. Silahları nezaket ve nakit paraydı.

Zeal istilaya uygun bir yerdeydi. Londra'nın altmış kilometre kuzeydoğusunda, Kentish Kırı'nın meyvelikle üiyle şerbetçiotu tarlalarının arasındaydı. Oraya gitmeyi bir macera kılacak kadar şehirden uzakta ama hava bozarsa hemen geri dönecek kadar yakındaydı. Mayıs'la likim arası her haftasonunda Zeal, susamış Londralılar •«.

in bir suvattı. Güneşli olacak gibi görünen her Cumar-ı«v.i günü köye doluşur, yanlarında köpeklerini, plastik loplarını, çocuklarını ve çocuklarının çocuklarını getirir, o şamatacı orduları yeşil köye salar, sonra da "Uzun 64

Adam"a geri dönerek ılık biralar eşliğinde trafik maceralarını anlatırlardı.

Zeallılar bu Pazar turistlerinden pek rahatsız olmazlardı. En azından kan dökmüyorlardı. Ama saldırgan olmayışları istilayı sinsice kılıyordu.

Şehirden bezmiş bu insanlar köyü giderek azar azar ama kalıcı bir biçimde değiştirmeye başladılar. Çoğu kırlarda yaşamının özlemini kuruyordu. Koca meşelerin arasındaki taş kulübelere bayılıyorlardı, kilise bahçesindeki porsukağaçlarına konan güvercinlerden büyüleniyorlardı. Buranın havası bile daha temiz, diyorlardı derin soluklar alarak. İngiltere kokuyor.

Önce birkaç tanesi, soma pek çoğu Zeal ve civarına saçılı boş ahırlarla metruk evleri satın almaya giriştiler. Her güzel haftasonu, yeni bir mutfak eklemek ve jakuziyi koyacak yer bulmak için planlar yaparak ısırganotlarıyla molozlar arasında durdukları görülebiliyordu. Her ne kadar çoğu Killburn'ün ya da St John's Wood'un konforuna döndüklerinde orada kalmayı yeğleseler de, her yıl bir iki tanesi köylülerden biriyle makul bir anlaşma yaparak kendine bir dönümlük güzel hayat satın alıyordu.

Böylece, yıllar geçtikçe ve Zeal yerlileri yaşlanıp öldükçe, yerlerini uygar vahşiler aldı.

İşgal sessiz sedasız gerçekleşse de, değişim orayı bilenler için açıktı. Postanede depolanmaya başlanan gazetelerden belliydi... Hangi Zeal yerlisi hayatında Harpers and Queen dergisi satın almış ya da The Times Literary Supplement'i karıştırmıştı ki?

O değişim köyün komik bir biçimde Anayol adı verilmiş tek ve daracık sokağını, ZeaFın belkemiğini dolduran yeni parlak otomobillerden belliydi. "Uzun _____: _____65

Adam"da yapılan dedikodulardan da belliydi, ki yabancıların işlerinin tartışmaya ve dalga geçmeye uygun bir konu haline geldiğinin kesin göstergesiydi bu.

Gerçekten de, zaman geçtikçe işgalciler Zeal'ın kalbinde giderek daha kalıcı bir yer edindiler. Koşturmacalı hayatlarında yıllarca kalan Kanser ve Kalp Hastalığı iblisleri de etkilerini göstererek, kurbanlarının peşinden bu yeni keşfedilmiş diyara geldiler.

Turistler tıpkı kendilerinden önceki Romalılar gibi, Normanlar gibi, bütün işgalciler gibi, bu ele geçirilmiş yerdeki en kalıcı izlerini bina yaparak değil, toprağına gömülerek bıraktılar.

O Eylül'ün ortası soğuk ve nemliydi. Zeal'ın son Eylül'ü.

Müteveffa Thomas Garrovv'un tek oğlu Thomas Gar-row, Üç Dönümlük Tarla'nın köşesini kazarken kan ter içinde kalmış, dili damağına yapışmıştı.

Dün, yani Perşembe günü çıkan şiddetli bir yağmurlu fırtına yüzünden toprak çamur olmuştu.

Gelecek yıl ekim yapmak için tarlayı temizlemek Thomas'ın beklediği kadar kolay olmamıştı. Tarlayı bu hafta bitireceğine yemin etmişti. Taşları ve babasının, o tembel piçkurusunun tarlada bıraktığı modası geçmiş, paslanmış makinelerin kalıntılarını temizlemek zor işti. Herhalde o zamanlar babasının durumu iyiydi ki, böyle sağlam makineleri harcamayı göze alabilmişti. Aslında o üç dönümün çoğu kısmını sahanla işlemeden bırakmış olması da büyük bir lükstü. Sonuçta Cennet Bahçesi İngiltere'deydiler: Toprak para demekti. Şimdiki zor zamanlardaysa üç dönümlük tarla-vı ekim yapmadan bırakma lüksünü göze alabilecek ba-66

bayiğit yoktu. Ama Tanrı'm, ne zor işti: Babası da ona gençliğinde böyle işler yaptırmıştı ve o zamandan beri nefret ediyordu.

Yine de yapılması şarttı.

Hem gün iyi başlamıştı. Traktör onca işe rağmen bana mısın dememişti. Sabah göğü, taze solucan yemek için karşı kıyıda akın eden martılarla doluydu. Thomas çalışırken ona cırlak sesleriyle eşlik etmişlerdi. Küstahlıkları ve asabılıkleri hep eğlenceliydi. Ama Thomas "Uzun Adam"da çorba içtikten soma tarlaya geri dönünce işler ters gitmeye başlamıştı. Bir kere, motor teklemiş-ti. Bu sorun hallolsun diye daha yeni iki yüz sterlin harcamıştı oysa. Sonra da, tekrar işe koyulalı daha birkaç dakika olmuşken, o taşı bulmuştu.

Sıradan bir taşı: Otuz santim kadarlık kısmı meydandaydı. Görünür çapı bir metreye yakın, yüzeyi düz ve çıplaktı. Üstünde liken bile yoktu, belki de bir zamanlar sözcükler olan birkaç çizik vardı o kadar. Belki de bir aşk mektubu filandı ya da daha muhtemelen "Kilroy buradaydı" tarzı bir şey. En muhtemeli de bir tarihle bir ad. Her ne idiyse, ister anıt olsun ister kilometre taşı, şimdi Thomas'm yolunun üstündeydi.

Taşı kazıp çıkarmazsa, ertesi yıl sabanla sürülebilecek toprağın çoğunu kaybedecekti. Bir sabanın o kadar büyük bir kayanın etrafından dolanması imkânsızdı.

Thomas o kahrolası şeyin onca zaman tarlada bırakılmasına, kimsenin çıkarmaya zahmet etmemesine şaşırdı. Gerçi Üç Dönümlük Tarla'ya ekim yapılmayalı epey oluyordu: En azından Thomas'ın otuz altı yıllık hayatı boyunca yapılmamıştı. Aslında şimdi düşünüyordu 67

da, babasının sağlığında da hiç ekim yapılmamıştı. Gar-rovvlar'a ait bu arazi nedense (nedenini biliyorduydu bile unutmuştu) mevsimler, hatta belki kuşaklar boyu öylece bırakılmış, işlenmemişti. Aslında birinin, muhtemelen babasının, buranın hiçbir ürün vermeyeceğini söylediğini hatırlar gibiydi. Ama bu saçmalıktı. Hatta buradaki bitkiler (ne yazık ki ısırganotlarıyla her türlü çalılardan ibaret olsalar da), civardaki diğer her yerdekinden daha gürdüler. Öyleyse burada şerbetçiotları da yetiştirilebilirdi pekâlâ. Hatta bir meyveliğe dönüştürülebilirdi: Gerçi bu iş fazla sabır ve emek gerektirirdi herhalde. Ne ukerse eksin, bu verimli araziden iyi ürün alacağına nnindi.

Eli sıkışık olduğundan, bu üç dönümlük arazili imi kazanacağı para çok işine yarayacaktı.

Şu kahrolası taşı çıkarabilirse.

Köyün kuzey ucundaki inşaattan bir greyder getirip 'orunu onun mekanik çenesiyle halletme fikri geçmişti Alından. Taşı iki saniyede çıkarıp götürebilirdi. Ama Kururu daha ilk zorlukta yardım çağırmaya koşmasını nngolliyordu. Hem bu iş greyder getirmeye değmeyecek kadar küçüktü. Taşı kazıp çıkaracaktı, babası da olsa aynı anı yapardı. Kararını vermişti. Şimdiyse, yani iki bu-ı. uk saat sonra, aceleciliğinden pişmanlık duymaktaydı.

İlk ikindi havası serinlemeye başlamış, durgun ha-v .ı boğuculaşmıştı. Aşağılardan kesik kesik gökgiirültüle-n «eliyordu. Thomas havadaki elektriğin ense tüylerini lıl ı n diken ettiğini hissedebiliyordu. Tarlanın tepesin-

•

l« l i gökyüzü şimdi bomboştu: Eğlence bitince kalmaya-

•

ıl kadar vefasız olan martılar, deniz tarafına gitmişlerdi.

() sabah sabanla işlenirken yoğun ve mis gibi bir ko-68_____

ku saçan toprak bile şimdi güzel kokmuyordu. Thomas taşın etrafındaki kara toprağı kazarken, neden bu kadar kara olduğunu, içinde nelerin çürüdüğünü merak etti.

Aklına kazdığı her kürek dolusu toprakta sayısız insanın öldüğü fikri geldi. Normalde böyle tuhaf şeyler düşünmezdi. Bundan rahatsız oldu. Soluklanmak için durup küreğine yaslanırken, öğle yemeğinde içtiğı dördüncü bardak biradan pişmanlık duydu. Normalde dört bira bir şey yapmazdı ama bugün midesinde çalkalanıyordu.

Sesini duyabiliyordu. Küreğindeki toprak kadar kara olan midesi, asitle ve yarım hazmedilmiş yiyeceklerle doluydu.

Başka şeyler düşün, dedi kendine, yoksa kusacaksın. Aklını midesinden almak için tarlaya bakındı. Bu-danmamış çalılardan oluşma bir çitle çevrili sıradan, dörtgen bir arazi. Çitin gölgesinde bir iki hayvan leşi yatmaktaydı: Bir sığırcık ve bu mesafeden seçilemeyen başka bir şey. Manzara insanda bir boşluk hissi uyandırıyor ama bu tuhaf değildi. Yakında sonbahar olacaktı. O yaz fazla uzun, fazla sıcak geçmişti.

Çitin üstüne bakarak, moğol kafasını andıran bir bulutun tepelere şimşek göndermesini izledi, ikindi aydınlığı sanki pres makinesiyle ezilerek, ufukta incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Birazdan yağmur başlar, diye düşündü. İyi olurdu. Hava serinlerdi. Belki de geçen günkü gibi sağanak olurdu. Belki de bu seferki, havayı iyice temizlerdi.

Thomas yerdeki inatçı taşa baktı ve ona küreğiyle vurdu. Etrafa beyaz kıvılcımlar, minik bir ark halinde saçıldı.

Yüksek sesle sunturlu küfürler savurdu: Taşa, ken-

69

dine ve tarlaya. Taş orada, etrafına kazdığı hendeğin ortasında duruyor, meydan okuyordu. Thomas'ın seçenekleri neredeyse tükenmişti: Taşın etrafını altmış santim kazmıştı. Altına çekiçle kazıklar çakmış, sonra etrafını zincirle bağlayıp traktörle çekmeye çalışmıştı. İşe yaramamıştı. Hendeği daha derin kazması, kazıkları daha derine çakması gerektiği ortadaydı. O kahrolası şeye yenilmeyecekti.

Kararlılıkla homurdanarak tekrar işe koyuldu. Elinin tersine düşen bir yağmur damlasını pek fark etmedi. Böyle işlerin kararlılık gerektirdiğini tecrübelerinden biliyordu: Başını eğip bütün dikkatini işinde odaklamalıydı. Zihnini boşalttı. Yalnızca toprak, kürek, taş ve kendi bedeni vardı.

Bastır, kaldır. Bastır, kaldır. Hipnotize edici bir çalışma ritmi. Öyle derin bir transa geçmişti ki, taş oynamaya başladığında ne kadar zamandır çalıştığına emin olamadı.

Hareket onu uyandırdı. Doğrulurken belkemiği çı-lırdadı. Taş gerçekten kımıldamış

mıydı, yoksa hayal mi görmüştü emin değildi. Topuğunu taşa dayayarak itti. Evet, taş

kımıldıyordu. Thomas gülümseyemeyecek kaçlar bitkindi ama zafer anının yaklaştığını seziyordu. O kahrolası şeyi yenmişti.

Yağmur şiddetlenmeye başlamıştı. Yüzüne yağması hoştu. Taşı biraz daha gevşetmek için iki kürek darbesi daha salladı. Onu yenecekti. Görürsün, dedi, görürsün. I Jçiincü darbede kürek öncekilerden daha derine indi ve sanki taşın altındaki bir gaz kabarcığını patlattı. Dışarı öyle pis kokulu sarı bir duman yayıldı ki, Thomas taze 70

hava alabilmek için delikten uzaklaştı. Ama taze hava yoktu. Tek yapabildiği boğazıyla ciğerlerini açmak için balgam toplayıp tükürmekti.

Taşın altındaki her ne idiyse (ki kokuya bakılırsa bir hayvandı) epey çürümüştü.

Kendini tekrar işe koyulmaya zorladı. Burnundan değil ağzından, kesik nefesler alıyordu. Baş patlayacak gibiydi. Sanki beyni şişiyordu, kafatasının tepesini par-

çalayacakmışçasına.

"Amına koduğumun" diyerek taşın altına bir kürek darbesi daha savurdu. Belkemiği kırılacakmış gibi sızlıyordu. Sağ elindeki bir nasır yarılmıştı. Sol koluna konmuş olan bir atsineği, rahat rahat kanını emiyordu.

"Hadi. Hadi. Hadi." Son darbeyi indirdiğinde, başarmış olduğunu fark etmedi.

Birden taş kaymaya başladı.

Thomas taşa dokunmuyordu bile. Taş alttan itiliyordu. Thomas hâlâ taşın altına sıkışmış olan küreğine uzandı. Birden ona karşı sahiplenmeci olmuştu. Onun küreğiydi, onundu ve küreğinin o deliğin yakınında durmasını istemiyordu. Şimdi hayır, o taş, altında patlamaya hazır bir gayzer varmışçasına sarsılırken hayır. Hava sarıya kesmişken ve beyni bir Ağustos kabağı gibi şişmişken hayır.

Küreğini vargücüyle çekti: Kürek gelmedi.

Küreğe küfredip bu sefer iki eliyle işe koyuldu. Deliğe bir kol boyu mesafeden çekiyordu. Taşın giderek şiddetlenen sarsılmaları etrafa toprak, bit ve taş parçacıkları saçılmasına yol açıyordu.

Küreği yine çekti ama kürek gelmedi. Durup durunu ın nı;ilizini yapmak istemiyordu.

Çalışmaktan yorul-

muştu. Tek istediği küreğini, kendi küreğini o delikten çıkarıp toz olmaktı.

Taş yan yattı ama Thomas hâlâ küreği kurtaramıyor-du. Gitmeden önce küreğini almayı kafaya takmıştı. Ancak küreğini sağ salım geri aldığında barsaklarındaki hisse kulak vererek tabanları yağlayacaktı.

Ayağının altındaki toprak sarsılmaya başladı. Taş kuştüyü hafifliğindeymişçesine mezarın üstünden kalkıp yana devrildi. Etrafa ilkinden de pis kokulu bir gaz bulutu yayıldı. Aynı anda kürek delikten çıktı ve Thomas onu tutan şeyi gördü.

Birden nerede bulunduğunu tamamen unuttu.

Küreği tutan bir el vardı, canlı bir, küreğin metal ucunu rahatça avcuna alabilecek kadar iri bir el.

Thomas bu anı iyi biliyordu. Yarılan toprak: El: Pis koku. Bunları babasının dizlerindeyken dinlediği bir kâbustan biliyordu.

Artık küreği bırakmak istiyordu ama bunu yapacak iradesi kalmamıştı. Yapabildiği tek şey yeraltından gelen bir emre uyarak, lifleri kopana ve sinirleri kanayana dek çekmekti.

O ince toprak tabakasının altındaki Çiğkafa göğün kokusunu aldı. Duyarsızlaşmış

hislerine ilaç gibi geliyor, bazdan midesini bulandırıyor. Yalnızca birkaç santim ötede ele geçirilecek krallıklar vardı. Yıllarca, sonu gel-inezcesine boğulduktan soma nihayet gözlerine yeniden ışık düşüyordu, diline de insan korkusunun tadı.

Artık kafası yeryüzüne çıkıyordu. Kara saçları solucanlarla, alnı minik kırmızı örümceklerle kaplıydı, iliklerine kadar giren bu örümcekler yüzyıldır sinirini bozmak-72

taydılar. Onları ezmek istiyordu. Çek, çek, dedi insanoğluna iradesiyle. Thomas Garrow çekti, ta ki zavallı bedeni takatten kesilene ve Çiğkafa mezarından bir dua sağanağı eşliğinde çekilip çıkarılana dek.

Onu çok uzun süredir hapseden taş kaldırılmıştı. Çiğkafa artık kolayca tırmanıyor, üstündeki mezar toprağından silkinerek kurtuluyordu, deri değıştiren bir yılan gibi.

Gövdesi serbestti. Omuz genişliğı bir insanınkinin iki misliydi. Yara izleriyle kaplı uzun kolları herhangi bir insanmkilerden güçlüydü. Diriliş kutlaması yapan organlarına dolan kan, onları kelebek kanatları gibi titreştiiriyordu. Uzun, ölümcül parmakları ritmik hareketlerle toprağı pençeliyor, giderek güçleniyorlardı.

Thomas Garrow öylece durmuş izliyordu. Huşudan başka bir şey hissetmiyordu.

İnsan ancak hâlâ sağ kalma umudu varsa korkardı: Onun böyle bir umudu yoktu.

Çiğkafa mezarından tamamen çıkmıştı. Yüzyıllardır ilk kez ayağı kalkıyordu.

Doğrulurken gövdesinden nemli toprak parçaları düşüyordu. Bir seksenlik Garrow'dan bir metre uzundu.

Çiğkafa'nın gölgesinde duran Thomas Garrovv hâlâ Kral'ın çıktığı deliğe bakmaktaydı. Sağ elinde hâlâ küreğı vardı. Çiğkafa onu saçlarından tuttu. Garrow'un kafa derisi vücut ağırlığı yüzünden yırtılınca Çiğkafa onu dev eliyle boynundan kolayca kavrayıverdi.

Garrow'un alnından yüzüne akan kan onu kendine getirdi. Ölmek üzere olduğunun farkındaydı. Aşağıda boşuna çırpınan bacaklarına baktı. Sonra yukarı, Çiğkafa'nın acımasız yüzüne baktı.

Devasa bir yüzdü, dolunay gibi iri ve kehribar rengi.

73

Çiğkafa'nın bir gözünden diğerine, sonra burnu olan yarığa ve nihayet, çocuksu bir dehşetle, ağzına baktı. Tan-rı'm, o ağız. Mağara gibiydi. Öyle

genişti ki, açılırken o kafa ikiye ayrılıyordu sanki. Thomas Garrow'un son düşüncesi bu oldu. Ayın ikiye ayrıldığı ve gökyüzünden üstüne düştüğü.

Sonra Kral cesedi ters çevirdi, ölü düşmanlarına hep yaptığı gibi. Thomas'ı deliğe tepetaklak soktu ve atalarının Çiğkafa'yı içinde sonsuza dek gömülü tutmaya niyetlendikleri mezarın içine itti.

Zeal'a gökğiiirültülü sağanak yağmaya başladığında Kral, Üç Dönümlük Tarla'dan bir buçuk kilometre kadar uzaktaki, Nicholsonlar'ın ahırına sığınmıştı. Köy halkı gündelik hayatlarını sürdürmekteydiler, yağmura aldırmadan. Cehalet mutluluktu. Aralarında ne Cassandra vardı ne de o haftaki gazetenin "Yıldız Falı" köşesinde, sonraki birkaç gün içinde bir İkizler'in, üç Aslan'ın, bir Yay'ın ve başka burçlardan bazı insanların ansızın öleceğinden söz ediliyordu.

Sağanak gökgürültüsüyle birlikte başlamış ve çabucak şiddetlenmişti. İnsanlar ancak ortalığı sel basınca bir yerlere sığınmaya başladılar.

En son Ronnie Milton'ın arka bahçesini kazmakta kullanılmış olan greyder, yağmurda öylece duruyor, iki günde ikinci kez yıkanıyordu. Sürücüsü, sağanağı kulübeye gidip yarış atlarından ve kadınlardan konuşmak için bir işaret olarak yorumlamıştı.

Postanenin kapı eşiğinde durmuş olan üç köylü, ka-

74

riyalizasyonnn taşmasını izlerken her yağışlı havada böyle olduğundan ve yarım saat sonra Anayol'un ortasındaki çukurun, üstünde kayıkla gezilebilecek kadar suyla dolacağından yakınıyorlardı.

Çukurun bulunduğu yerdeki St Peter's Kilisesi'nin giyinme odasındaki zangoç Declan Evvan, yağmur sularının azgın derecikler halinde tepeden akarak odanın kapısının ardında birikmesini izliyordu. Yakında su seviyesi insanı boğacak kadar yükselecekti.

Sonra boğulma fikrinin aklına nereden geldiğine şaşarak pencereye sırtını döndü ve işine, cüppeleri katlamaya devam etti. Bugün içinde tuhaf bir

heyecan vardı ve bunu bastıramazdı, bastırmayacaktı, bastırmak istemiyordu. Gökğürültülü sağanakla ilgisi yoktu, her ne kadar onlara çocukluğundan beri bayılsa da. Hayır, içini kıpır kıpır eden şey başkaydı ama ne olduğunu bilmiyordu. Tekrar çocuk olmak gibiydi. Sanki Noel vaktiydi de, her an Noel Baba (hayatında inandığı ilk Tanrı) kapıda beliriverecekti.

Bunu düşününce kahkahayı basmak istedi ama kilisenin giyinme odası kahkaha atılmayacak kadar ciddi bir yerdi. Bu yüzden kendini tuttu ve için için güldü, gizli bir umutla.

Diğer herkes yağmurdan kaçarken, Gwen Nicholson iliklerine kadar ıslanıyordu. Hâlâ evin arka bahçesinde, Amelia'nın midillisini ahıra gitmeye ikna etmeye çalışmaktaydı.

Gökğürültüsü o salak hayvanı huysuzlaştırmıştı. Yerinden kımıldamak istemiyordu.

Gwen artık sıırılsıklamdı ve sinirliydi.

"Gelecek misin sen pis hayvan?" diye haykırdı ona, 75

fırtınalı uğultusu içinde. Yağmur damlaları avluya ve tepesine iniyordu. Saçı düzleşmişti. "Hadisene be! Hadisene!"

Midilli yerinden kımıldamayı reddediyordu. Korku dolu gözlerinde beyaz hilaller vardı.

Gök gürledikçe ve avlunun etrafında şimşekler çaktıkça hayvanın kımıldama arzusu azalıyordu. Gwen hayvanın kaba etine öfkeyle şaplağı indirdi. Gereğinden daha sert vurmuştu. Hayvan darbeye karşılık olarak iki adım ilerledi, buhar salan bok parçaları sıçarak. Gwen bu fırsatı değerlendirdi. Hayvanı yerinden kımıldatmıştı ya, gerisi kolaydı.

"Ahır sıcacık" diye vaat etti hayvana. "Hadi gel, burası yağmurlu, burada kalmak istemezsin."

Ahır kapısı hafif aralıktı. Bezelye beyinli bir midilli için bile bu cazip bir görüntüdür herhalde, diye düşündü. Hayvanı çeke çeke ahırın tükürük mesafesi kadar yakınına getirdi ve ardından son bir şaplakla kapıdan geçirdi.

Ahırın içi tıpkı o kahrolası hayvana vaat ettiği gibi hoş ve kuruydu, her ne kadar fırtına yüzünden havada metalik bir koku olsa da. Gwen midilliyi bölmesindeki bağlama çubuğuna bağladı ve ıslak ıslak parlayan hayvanın üstünü bir battaniyeyle üstünkörü örttü. O yarattığı hayatta temizlemezdi. Amelia'nın göreviydi bu. Midilliyi almaya karar verdiklerinde kızıyla yaptığı anlaşma uyarınca, hayvanın her türlü bakımını Amelia yapacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse kız sözünü tutmuştu, az çok.

Midilli hâlâ panik halindeydi. Kötü bir komedyen gibi tepinip gözlerini deviriyordu.

Dudaklarında köpükler vardı. Gwen hayvanın sağrısını okşadı, biraz özür dilerce-76

sine. Demin sinirlenmişti. Aybaşıydı. Şimdiyse pişmanlık duyuyordu. Amelia'nın, yatak odası penceresinden bakıp olanları görmediğini umuyordu.

Esen sert bir rüzgâr ahır kapısını kapadı. Bahçeye yağan yağmur sesi birden hafifledi. İçerisi birden karardı.

Midilli tepinmeyi kesti. Gwen hayvanın sağrısını okşamayı kesti. Her şey durdu: Kalbi de durmuştu sanki.

Arkasındaki saman balyalarının ardından onun neredeyse iki misli boyunda biri yükseldi. Gwen o devî görmedi ama içinde bir kıpırtı oldu. Âdet ne pis şey, diye düşündü karnının altını ağır ağır ovarak. Normalde düzenli âdet görürdü ama bu ayki bir gün erken başlamıştı. Eve dönüp üstünü değiştirmeli, yıkanmalıydı.

Çiğkafa ayakta durup Gwen Nicholson'ın ensesine baktı. O enseyi iki parmağının arasına alıp sıkıvererek kadını kolayca öldürebilirdi. Ama bu kadına hayatta dokunamazdı, en azından bugün. Kadın âdet görüyordu.

Çiğkafa kokusunu alıyor ve tiksiniyordu. O kadın tabuydu. Çiğkafa asla âdetle kirlenmiş bir kadının canını almamıştı.

Bacaklarının arasındaki ıslaklığı hisseden Gvven arkasına bakmadan telaşla bahçeye çıkıp sağanak altında koşarak eve geri döndü. Huzursuz midilliyi karanlık ahırda bıraktı.

Çiğkafa kadının uzaklaştığını, ev kapısının kapandığını işitti. Kadının geri dönmeyeceğine emin olana dek bekledikten sonra hayvana doğru yürüdü, elini uzattı ve onu tuttu. Midilli tekmeler savurdu ve sızlandı ama Çiğkafa zamanında bundan çok daha büyük ve tehlikeli hayvanları yenmişti.

77

Ağzını açtı. Dişleri kanlı diş etlerinin içinden çıktı, kedi pençeleri gibi. Alt ve üst çenelerinde ikişer sıra dişleri vardı, ikişer düzine iğne gibi sivri diş. Midillinin boynuna saplanırken parladılar. Çiğkafa, boğazından akan koyu, taze kanı kana kana içti.

Dünyanın sıcacık tadı. Kendini güçlü ve bilge hissetmesini sağlıyordu. Yiyeceği bir sürü yemeğin ilkiydi bu. İsteddiği her şeyi yiyecekti ve bu kez onu kimse durduramazdı. Hazır olunca da bu sahtekârları tahtından indirecek, evlerinde diri diri yakacak, çocuklarını gebertecek ve barsaklarını kolye niyetine takacaktı. Burası onundu. Vahşi doğayı bir sürelisine dizginlemeleri dünyanın sahibi oldukları anlamına gelmiyordu. Burası onundu ve kimse elinden alamazdı, Tanrı bile. Bu konuda da gözü açılmıştı. Onu bir daha asla zaptedemeyeceklerdi.

Yere bağdaş kurup oturdu. Midillinin pembemsi barakları etrafına dolanmış halde, stratejisini belirlemeye (alıştı. Asla büyük bir düşünür olmamıştı. Fazla iştahlıydı: Mantığını bulandırıyor. Açlığının ve gücünün daimi varlığında yaşıyor, yalnızca kaba bir sahiplik hissi duyuyordu, ki bu da er geç katliama yol açacaktı.

^ ağmur bir saatten fazla sürdü.

Kon Milton sabırsızlanmaya başlamıştı: Doğasında-11 bu kusur ülsere ve Tasarım Danışmanlığı şirketinde en u-it kademede bir işe sahip olmasına

yol açmıştı. Milton ı

.inizi mümkün olan en kısa sürede hallederdi. En iyi-• lydi o: Tembellikten nefret ederdi, hem kendisinde, 11«m11 başkalarında. Mesela bu kahrolası evi ele alalım.

78

Haziran'ın ortasında biteceğine söz vermişlerdi, güya bahçesi düzenlenecek, garaj yolu yapılacaktı vs. Oysa Haziran geçeli iki ayı bulduğu halde, şimdi karşısında duran ev hâlâ oturulacak gibi değildi. Pencerelerin yarısı camsızdı, ön kapı yoktu, bahçe savaş meydanı gibiydi, garaj yoluysa çamur deryasıydı.

Burası onun şatosu olacaktı: Onu hazımsız ve zengin kılmış bir dünyadan uzaklaşmasını sağlayacak yer. Şehrin karmaşasından uzakta, Maggie'nin gül yetiştirebileceği ve çocukların temiz hava alabilecekleri bir sığınak. Ama hazır değildi.

Kahretsin, bu gidişle gelecek ilkbahara dek hazır olmazdı. Londra'da bir kış daha geçirme fikri iç karartıcıydı.

Maggie yanına gelerek kırmızı şemsiyesini tepesine tuttu.

"Çocuklar nerede?" diye sordu Maggie'ye.

Maggie yüzünü ekşitti. "Otele döndüler. Bayan Blat-ter'ı delirtiyorlar."

Enid Blatter o yaz altı haftasonu boyunca çocukların yaramazlıklarına katlanmıştı.

Onun da çocukları vardı. Debbie'yle Ian'a da beceriyle bakabiliyordu. Ama onun bile giileryüzlülüğünün ve sevecenliğinin bir sınırı vardı.

"En iyisi şehre dönelim."

"Hayır. Lütfen bir iki gün daha kalalım. Pazar akşamı dönebiliriz. Hep birlikte Pazar günü kilisede düzenlenecek Hasat Festivali'ne gitmemizi istiyorum."

Yüz ekşitme sırası Ron'a gelmişti.

"Öff, kahretsin."

"Köy hayatının parçası bu Ronnie. Burada yaşaya-caksak insanlarla kaynaşmalıyız."

79

Ron bu ruh halindeyken çocuk gibi sızlanırdı. Maggie onu öyle iyi tanıyordu ki, ne diyeceğini daha söylemeden işitti.

"İstemiyorum."

"Ama seçme şansımız yok."

"Bu gece dönebiliriz."

"Ronnie..."

"Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Çocuklar sıkıldı, sen de iyi değilsin..."

Maggie yüz hatlarını betona çevirmişti. Bir milim bile geri adım atmayacaktı. O nasıl Ron'un sızlanmalarını bilirse, Ron da bu yüz ifadesini bilirdi.

Ron belki de müstakbel bahçeleri olan yerde toplanmakta olan su birikintilerini inceledi. Orada çimler, güller hayal etmek imkânsızdı. Birden bütün o proje imkânsız geldi.

"Sen istersen şehre dön Ronnie. Çocukları da al. Ben burada kalacağımı. Pazar gecesi trenle dönerim."

Zekice, diye düşündü Ron. Maggie ona pes etmekten daha kötü bir kaçış yolu sunuyordu. Şehirde iki gün boyunca tek başına çocuklara bakmak mı? Hayır, ben almayayım.

"Tamam. Sen kazandın. O kahrolası Hasat Festivali'ne gideceğiz."

"Kendini feda etmen göz yaşartıcı."

"Ama dua filan okumam, ona göre."

Amelia Nicholson mutfağa daldı. Toparлак yüzü bembeyazdı. Annesinin önüne yığıldı kaldı. Yeşil plastik yağ-

80

murluğunda yağlı kustumuk, yeşil lastik çizmelerindeyse kan vardı.

Gwen, Denny'ye seslendi. Küçük kızları kendinden geçmiş bir halde titriyor, konuşmaya çalışıyor ama başa-ramıyordu.

"Ne oldu?"

Denny merdiveni paldır küldür iniyordu.

"Tanrı aşkına..."

Amelia yine kusuyordu. Yüzü mavileşmişti.

"Nesi var?"

"Şimdi geldi. Ambulans çağırırsan iyi olacak."

Denny elini kızın yanağına koydu.

"Şoka girmiş."

"Ambulans, Denny..." Gwen yeşil yağmurluğu çıkarıyor ve kızın bluzunu gevşetiyordu. Denny yavaşça ayağa kalktı. Üstünden yağmur damlaları akan pencerenin ardındaki bahçeyi görebiliyordu: Ahır kapısı rüzgârda açılıp kapanıyordu, içeride biri vardı: Kımıldayan birini görür gibi oldu.

"Tanrı aşkına... Ambulans!" dedi Gwen yine.

Denny onu dinlemiyordu. Ahırında, mülkünde biri vardı. Davetsiz misafirlere muamelesi belliydi, hiç şaşmazdı.

Ahır kapısı yine açıldı, alay edercesine. Evet! Karanlığın içine geri çekilmişti. Davetsiz misafir.

Denny gözlerini olabildiğince bahçeden ayırmadan kapının yanındaki tüfeğini aldı.

Arkasındaki Güven, Ame-lia'yı mutfak zemininde bırakmış, yardım çağırmak için telefon ediyordu. Kız artık inlemeye başlamıştı: iyi olacaktı. Pis bir davetsiz misafir yüzünden korkmuştu o kadar. Denny'nin arazisine giren biri yüzünden.

— _____ NI

Kapıyı açıp bahçeye çıktı. Üstünde kısa kollu gömlek vardı ve rüzgâr buz gibiydi ama yağmur kesilmişti. Bastığı toprak ısıldıyor, bütün saçaklarla verandadan sular damlıyordu. Bu huzursuz edici perküsyon ona bahçeyi geçerken eşlik etti.

Ahır kapısı yine açıldı ve bu kez açık kaldı. Denny içerisini göremiyordu. Yoksa bir ışık oyunu yüzünden mi...

Ama hayır. İçeride birinin hareket ettiğini görmüştü. Ahır boş değildi. Bir şey (midilli değil) şu an bile onu izlemekteydi. Elindeki tüfeği görmüşlerdi, korkuyorlardı.

Korksunlardı tabii. Madem onun mekânına izinsiz girmişlerdi. Onların taşaklarını uçuracağını sansınlardı.

Aradaki mesafeyi altı emin adımla kat ederek ahıra girdi.

Midillinin midesi ayakkabısının altındaydı. Bir bacağı sağındaydı. İnciğinin üst kısmı kemiğine kadar ke-mirilmişti. Pıhtılaşan kan havuzcukları çatıdaki delikle-ı i yansıtıyordu. Denny öğürmek istedi.

"Pekâlâ" diye meydan okudu gölgelere. "Çık dışarı." Tüfeğini kaldırdı. "Duydun mu beni piç kurusu? Çık dedim, yoksa seni gebertirim."

Ciddiydi.

Ahırın diğ er ucundaki balyaların arasında bir Şey kımıldadı.

işte orospu çocuğunu yakaladım, diye düşündü I)<mny.    metrelik davetsiz misafir ayağa kalkıp Denny'ye baktı.

"Tanrı'm."

»

Yaratık birden üstüne saldırdı. Bir lokomotif gibi

82

hızlı ve etkiliydi. Denny ateş attı ve yaratığı göğsünün üst kısmından vurdu. Ama yaratık yavaşlamadı bile.

Nicholson dönüp kaçtı. Bahçenin taşları ayakkabılarının altından kayıyordu. Zaten o yaratıktan kurtulabilecek kadar hızlı değildi. Yaratık iki adımda ona yetişti, üçüncüsünde yakaladı.

Gvven silah sesini duyunca telefonu düŐürmüŐtü. Koşarak pencereye gidince sevgili Denny'sinin tepesinde azgın bir devin durduğunu gördü. Yaratık onu yakalarken uludu ve kuştüyü bir yastık gibi havaya fırlattı. Gvven kocasının havada yükselmesini ve ardından düşmesini âcizce izledi. Denny'nin bahçeye düŐmesiyle çıkan boğuk sesi bütün kemiklerinde hissetti. Dev bir anda Denny'nin yanında bitip, sevgi dolu yüzünü ezerek çamura çevirdi.

Gvven  ığlık attı. Kendini eliyle susturmaya çalıştı. Çok geçti. Ses çıkmıştı bile.

Yaratık ona bakıyordu, dosdoğru ona. Fesatlığı camı delip geçiyordu. Aman Tan-rı'm, kendisini görmüştü ve Şimdi ona doğru geliyordu, bahçede sıçraya sıçraya. Çıplak bir makineydi ve sırtıŐında bir vaat vardı.

Gvven, Amelia'yı yerden kapıp kucaklayarak kızın yüzünü boynuna bastırdı. Belki de o görmezdi: G rmemeliydi. Yaratığın ıslak bahçedeki ayak sesleri giderek daha yakından geliyordu. Gölgesi mutfağı kapladı.

"Tanrı'm yardım et bana."

Yaratık cama yaslanmıştı. Gövdesi öyle iriydi ki etraf kararmıştı. Pis, iğrenç suratu ıslak cama dayalıydı. Sonra camı kırarak girdi, etine batan cam parçalarına aldırmadan. Çocuk eti kokusu almıştı. Çocuk eti istiyordu. Çocuk eti yiyecekti.

83

Kınlarından çıkmaya başlayan dişleri, gülümseyişini genişleterek pis bir kahkahaya dönüştürüyordu. Kafesteki bir fareye ulaşmaya çalışan bir kedi gibi pençeler savururken, her hamlede lokmasına biraz daha yaklaşırken çenesinden tükürük sicimleri sarkıyordu.

Yaratık pençe savurmaktan sıkılıp pencere çerçevesini parçalayarak içeri girmeye başlayınca Gwen koridor kapısını açtı. Kapıyı arkasından kilitlerken diğer taraftan kırılan çanak çömlek ve tahta parçalarının sesleri geliyordu. Koridordaki bütün eşyaları kapıya dayamaya başladı. Masaları, sandalyeleri, askılığı. Yaratığın bunları iki saniyede kibrit çöpü gibi parçalayacağını bilse de. Amelia koridorda diz çökmüş

duruyordu, Gvven'in onu oturttuğu yerde. Yüzü neyse ki ifadesizdi.

Pekâlâ, Gvven'in elinden gelen bu kadardı. Şimdi yukarı çıkmalıydı. Kızını kucaklayarak (birden tüy gibi hafif geldi) basamakları ikişer ikişer çıktı. Merdivenin yarısındayken, aşağıdaki mutfaktan gelen gürültüler tamamen kesiliverdi.

Gvven ansızın bir gerçeklik krizine kapıldı. Durduğu sahanlık sessiz ve sakindi.

Pencere denizlikleri hafif tozlanmış, çiçekler solmuştu. Sayısız domestik süreç devam ediyordu, hiçbir şey olmamışçasına.

"Hayal gördüm" dedi. Tanrı'm, evet: Hayal görmüştü.

Denny'yle, sekiz yıldır birlikte uyudukları yatağa oturarak kafasını toplamaya çalıştı.

Âdet yüzünden korkunç bir kâbus görmüştü. Evet, .orun buydu. Kontrolden çıkmış bir tecavüz fantezisi. Anelia'yı pembe kılştüyü yorgana yatırarak (Denny pembeden nefret etse de onun için katlanıyordu) kızın lerli alnını okşadı.

84

"Hayal gördüm."

Sonra oda karardı. Gwen başını kaldırdı, ne göreceğini bilerek.

İşte oradaydı, o kâbus, üst kattaki bütün pencereleri kaplamıştı, örümceğimsi kolları camlara dayalıydı, akrobat gibi tutunuyordu, Gvven'in dehşetini izlerken iğrenç dişleri kılıflarına girip çıkıyordu.

Gvven, Amelia'yı yataktan kapıp kapıya koştu. Arkasındaki camlar kırıldı ve yatakodasma soğuk hava doldu. Yaratık geliyordu.

Gvven sahanlıktan üst kata doğru koştu ama yaratık bir anda ardında bitiverdi. Yatak odası kapısından eğilerek geçmişti, ağzı bir tüneldi. Dar sahanlıkta Gvven'in kollarından sessiz çocuğu kapmak için uzanırken bir zafer çılgılığı attı.

Gwen ne kaçabilirdi ne dövüşebilirdi. Yaratık Amelia'yı küstahça bir rahatlıkla tutup çekti.

Çocuk yaratık tarafından alınırken haykırdı, annesinin kollarından ayrılırken tırnakları kadının yüzünde dört yara açtı.

Gvven sendeleyerek geriledi. Karşısındaki akıl almaz görüntü başını döndürmüştü.

Merdivenin başında dengesini yitirdi. Geriye düşerken, oyuncak bebek gibi kıpırtısız duran Amelia'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünün o sıra sıra dişlerin arasına sokulduğunu gördü. Sonra başı tırabzana çarptı ve boynu kırıldı. Son altı basamaktan düşerken artık bir cesetti.

Akşamın erken saatlerinde yağmur suları biraz çekilmiş-

NI

ti ama caddenin ortasındaki yapay gölcük hâlâ 10-15 santim derinliğindeydi. Dingince gökyüzünü yansıtıyordu. Hoş ama rahatsızlık vericiydi. Rahip Coot, Declan Evvan'a kanalizasyon kanallarının tıkanıldığını ilçe belediyesine bildirmesini usulca hatırlattı.

Bunu üçüncü kezdir söylüyordu. Declan'ın yüzü kızardı.

"Affedersin, hemen..."

"Tamam. Sorun yok Declan. Ama kanalizasyonu gerçekten temizletmeliyiz."

Dalgın bir bakış. Bir nabız. Bir düşünce.

"Sonbahar yağmurları yüzünden yine tıkanacak tabii."

Coot eliyle havada daire çizdi. Belediyenin kanalizasyonu açıp açmamasının o kadar da önemli olmadığını söyleyecekti ki, bu düşünce aklından çıktı. Daha acil meseleler vardı. Mesela Pazar Vaazı. Ayrıca bu akşam canının vaaz yazmak istememesinin nedeni. Bugün nedense içinde bir huzursuzluk vardı, iç rahatlatıcı sözler yazmasını engelleyen. Coot pencereye gitti, Declan'ın yanına döndü, avuçlarını kaşıdı.

Kaşınıyorlardı: Belki yine egze-nıa yüzünden. Konuşabilse, sıkıntısını ifade edebilse.

Kırk beş yıllık hayatında kendini ilk kez bu kadar ileti-şimsiz hissediyordu. Aynı zamanda, konuşması ilk kez bu kadar hayati bir zorunluluktu.

"Gideyim mi?" diye sordu Declan.

Coot hayır anlamında başını salladı.

"Biraz bekle lütfen."

Zangoca döndü. Declan Ewan yirmi dokuz yaşındaydı, yüzü çok daha yaşlı görünse de. Mülâyim, soluk bir çehresi vardı: Saçı erken dökülmeye başlamıştı.

86

Bu yumurta kafalı, diyeceklerime nasıl tepki verecek acaba? diye düşündü Coot.

Herhalde güler. Bu yüzden ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü demek istemiyorum.

Salak durumuna düşmekten korkuyorum. Kendini dine, Hıristiyanlığın sırlarına adanmış biriyim. Kırk küsur yıldır ilk kez gerçekten bir şeyler gördüm, belki de kutsal bir görüntü. Ama dalga geçilmekten korkuyorum. Salak Coot, salak, salak.

Gözlüğünü çıkardı. Declan'ın ifadesiz yüzü bula-nıklaştı. En azından artık onun sırtmasını görmek zorunda kalmayacaktı.

"Declan, bu sabah başıma bir şey geldi... Ki ancak... Ancak bir ziyaret olarak adlandırabilirim."

Declan bir şey demedi. Bulanık görüntüsü de kımıldamadı.

- "Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum... Dilimiz böyle şeylerde yetersiz kalıyor...

Ama açıkçası ilk kez böylesine net, böylesine açık bir tezahürünü görüyorum, şeyin..."

Coot sustu. Tanrı'yı mı kast ediyordu?

"Tanrı'nın" dedi, onu kast ettiğine emin olamadan.

Declan bir an sessiz kaldı. Coot gözlüğünü tekrar takma riskine girdi. Yumurta kafa gülmüyordu.

"Nasıl bir şeydi, anlatabilir misin?" diye sordu Declan, hiç istifini bozmadan.

Coot hayır anlamında başını salladı. Uygun sözcükleri bulmak için bütün gün uğraşmıştı ama buldukları basmakalıp geliyordu.

"Nasıl bir şeydi?" diye ısrar etti Declan.

Bunun ifade edilemeyeceğini neden anlamıyordu?

87

Yine de denemeliyim, diye düşündü Coot. Denemeliyim.

"Sabah duasından sonra kilise kürsüsündeydim..." diye söze başladı. "İçimden bir şeyin geçtiğini hissettim. Sanki elektrik gibi. Tüylerimi diken diken etti. Gerçekten."

Coot o hissi anımsarken elini kısa saçlarında gezdiriyordu. Saçlarının dimdik oluşunu, gri bir mısır tarlasına benzeyişini hatırladı. Şakaklarındaki, akciğerlerindeki, kasığındaki karıncalanmayı da. O karıncalanma sırasında ereksiyon olmuştu ama Declan'a bunu söyleyemezdi. Kilise kürsüsünün karşısında dururken öylesine yoğun bir ereksiyon yaşamak, şehvetin hazzını yeni baştan keşfetmek gibi olmuştu.

"Bizim Tanrı'mızdı diyemem, demeyeceğim..."

(Oysa buna inanmak istiyordu, Tanrı'sının Ereksiyon Tanrı'sı olduğuna.)

"...Hıristiyanlıkla ilgisi olduğunu bile iddia edemem. Ama bugün bir şeyler oldu.

Hissettim."

Declan'ın suratı hâlâ ifadesizdi. Coot o yüzü saniyelerce inceledi. Horgörü ifadesini bir an önce görmek istiyordu.

"Eee?" diye sordu.

"Eee ne?"

"Bir şey demeyecek misin?"

Yumurta kafa bir an kaşlarını çattı. Kabuğunda bir çizgi belirdi. Sonra konuştu:

"Tanrı yardımcımız olsun" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Ben de hissettim. Tam olarak senin anlattığın gibi değil: Elektrik şoku gibi değildi.

Ama bir şey hissettim."

88

"Tanrı neden yardımcımız olsun Declan? Bir şeyden mi korkuyorsun?"

Declan cevap vermedi.

"Bu deneyimler hakkında bilmediğim şeyler biliyorsan... Lütfen anlat. Bilmek, anlamak istiyorum. Tan-n'm, anlamalıyım."

Declan dudaklarını büzdü. "Şey..." Gözleri her zamankinden de ifadesiz olmuştu.

Coot ilk kez Declan'ın gözlerinin ardında bir hayalet görür gibi oldu. Yoksa umutsuzluk muydu?

"Burada tarih boyunca bir sürü şey oldu biliyorsun" dedi Declan. "Bir sürü şey..."

Burada."

Coot, Declan'ın Zeal'ın tarihçesiyle ilgilendiğini biliyordu. Zararsız bir uğraştı: Geçmiş

geçmişti.

"Burası Romalılar'ın işgalinden önce yüzyıllar boyu bir yerleşim merkeziymiş. Ne zaman kurulduğunu bilen yok. Burada hep bir tapınak vardı herhalde."

"Bunda bir tuhaflık yok." Coot gülümsemeye çalışarak, Declan'ı rahatlayıp konuşmaya teşvik etti. Benliğinin bir parçası, dünyasında her şeyin yolunda olduğuna inanmak istiyordu: Bu yalan olsa bile.

Declan'ın yüzü karardı. Rahatlatmak niyetinde değildi. "Burada bir orman da vardı.

Uçsuz bucaksız. Vahşi Orman." Gözlerinin ardında hâlâ umutsuzluk mu vardı? Yoksa nostalji mi? "Küçük, düzenli bir meyvelik değil, içinde şehirlerin kaybolabileceği bir orman. Vahşi hayvanlarla dolu..."

"Yani kurtlar mı? Ayılar?"

Declan hayır anlamında kafa salladı.

"Buranın sahibi olan şeyler vardı, isa'dan önce. Me-89

deniyetten önce. Çoğu doğal ortamlarıyla birlikte yok oldular: Fazla ilkellerdi herhalde. Ama güçlüydüler. Bizim gibi değillerdi, insan değillerdi. Çok farklı bir şeydiler." "Eee?"

"Bunlardan biri 14. yüzyıla kadar yaşamayı başardı. Gömülüştüğünün oyma resmi var.

Kilise kürsüsünde." "Kilise kürsüsünde mi?"

"Örtünün altında. Geçenlerde keşfettim: Pek üstünde durmadım. Bugüne kadar.

Bugün ona... Dokunmaya çalıştım."

Yumruğunu gösterip açtı. Avcu su toplamıştı. Yarıklardan irin sızıyordu.

"Acımıyor" dedi. "Hissizleşti. Bunu hak ettim, gerçekten. Tahmin etmeliydim."

Coot'un aklına gelen ilk dűřűnce, adamın yalan sűylediėi oldu. İkincisiyse mantıklı bir açıklama olması gerektiėi. Üçűncűsűyse babasının bir sűzű: "Mantık, korkakların son sığınadırdır."

Declan yine konuşuyordu. Bu kez heyecanlıydı.

"Ona iğkafa derlermiş."

"Ne?"

"Gűmdűkleri hayvana. Tarih kitaplarında yazıyor. iėkafa derlermiř, kafası kocaman, ay biçimli ve çiė et rengi olduėu için."

Declan kendini tutamayıp gűlűmsemeye bařladı. "ocukları yermiř" dedi, annesinden meme emmek nzure olan bir ocuk gibi gűlűmseyerek.

Nicholson iftliėi'ndeki katliam ancak ertesi gűnűn, Cu-90

martesi sabahının erken saatlerinde keřfedildi. Mick Glossop arabayla Londra'ya gidiyordu ve çiftliėin yanından geçen yolu seçmiřti ("Neden bilmem. Normalde o yoldan gitmem. Gerçekten tuhaf.") Nicholson'un Fries-land inekleri bahçe kapısında toplanmıř bűėűrmekteydi. Yirmi dűrt saattir saėılmadıkları belliydi. Glossop cipini durdurup bahçeye girmiřti.

Denny Nicholson'ın cesedine sinekler űřűřműřtű bile, gűneř doėalı henűz bir saat olsa da. Evin içinde, Amelia Nicholson'dan geride kalanlar yalnızca bir elbise parçasıyla geliřigűzel atılmıř bir ayakkabı tekiydi. Gwen Nicholson'ın parçalanmamıř

cesedi merdivenin dibinde yatıyordu. Cesette yara ya da cinsel ilişki izi yoktu.

Dokuz buçukta Zeal polis kaynıyordu ve olayın řoku sokaktaki herkesin yűzűnden okunuyordu. Cesetlerin durumuna dair sűylentiler çeliřkili olsa da, cinayetlerin hunharca iřlendiėi kesindi. Özellikle de ocuk muhtemelen parçalanmıřtı. Katil, cesedini alıp gűtűrműřtű, Tanrı bilir neden.

Cinayet Masası, "Uzun Adam"da karargâh kurarken, köydeki evlerde soruşturmalar yapıldı. Başlangıçta dişe dokunur bir bilgi edinilemedi. Civarda yabancı görülmemişti.

Kaçak avcı ya da müteahhit olamayacak kadar tuhaf davranan birine rastlanmamıştı.

Thom Gar-row'u yirmi dört saatten fazladır görmediğini söyleyen kişi, iri göğüslü anaç Enid Blatter oldu.

Onu, katilinin bıraktığı yerde buldular. Gerçi aradan geçen zamanda durumu biraz kötüleşmişti. Kafasında solucanlar, bacaklarında martılar vardı. Pantolon paçaları sıyrılıp çizmelerinden çıkmış olduğundan, incikleri ke-91

iniğe kadar gagalanmıştı. Toprakten çıkarıldığında, kulaklarına sığınmış olan bit aileleri kaçıştı.

O gece otel sessiz ve kasvetliydi. Londra'dan gönderilen ve soruşturmayı yürüten Komiser Muavini Detektif Gissing, barda Ron Milton'la çene çalmaya başladı.

Londralı bir hemşerisiyle konuşmaktan hoşnuttu. Uç saat boyunca skoç ve su içip sohbet ettiler.

"Yirmi yıl askerlik yaptım" deyip duruyordu Gis-sing, "ama böyle şey görmedim."

Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Mesela on yıl kadar önce Euston'da, bir bagajın içindeki bir valizde bir fahişeyi (daha doğrusu seçilmiş parçalarını) bulmuştu.

Bir de Londra Hayvanat Bahçesi'ndeki bir kutup ayısını hipnotize etmeyi kafaya takmış o keş vardı: Havuzdan çıkarıldığında tanınmaz haldeydi. Stanley Gissing çok şey görmüştü...

"Ama böylesini... Hiç görmedim" dedi ısrarla. "Gerçekten kusacaktım."

Ron neden Gissing'i dinlediğine emin değildi. Sırf /.aman geçsin diye herhalde.

Gençliğinde bir radikal olan Ron polislerden pek hazzetmezdi. Bu kendini beğenmiş

salağın âciz hali hoşuna gidiyordu.

"Herif tam bir manyak" dedi Gissing, "inan bana. (Onu yakalamak kolay olacak. Öyle biri kendini kontrol edemez. İz bırakmamaya özen göstermez. Ölüp ölmek bile umurunda olmaz. Yedi yaşında bir kızı öyle parçalayabildiğine göre kendini tamamen kaybetmek üzeredir. Öylelerini bilirim, gördüm."

"Sahi mi?"

"Sahi tabii. Üstleri mezbahadan çıkmışçasına kan
92_____j

içindeyken çocuk gibi hüngür hüngür ağladıklarını gördüm. Acınacak haldeydiler."

"Yani katili bulacaksınız."

"Şıp diye" dedi Gissing parmaklarını şıklatarak. Ayağa kalktı. Biraz sallanıyordu.

"Elimizle koymuş gibi bulacağız." Saatine ve ardından boş bardağına baktı.

Ron bu sefer bardağı doldurma teklifinde bulunmadı.

"Şey" dedi Gissing, "şehre dönmeliyim. Rapor yazmam gerek."

Sallana sallana kapıya gitti, hesabı Milton'a bırakarak.

Çiğkafa, Milton'ın aracının köyden çıkarak kuzey yolunda ağır ağır ilerlemesini izledi.

Otomobilin farları geceyi pek aydınlatmıyordu. Ama Nicholson Çiftliği'nin yanından geçerek tepeye çıkan aracın motor sesi Çiğka-fa'yı huzursuz etmişti. Böyle kükreyen ve öksüren bir hayvanı ilk kez görüyordu. Homo sapiensler her ne nasılsa onu kontrol etmeyi başarmışlardı. Krallığını onlardan geri alacaksa, bu hayvanlardan birini er geç yenmesi gerekecekti. Çiğkafa korkusunu bastırarak mücadeleye hazırlandı.

Ayın dişleri uzadı.

Stanley otomobilin arka koltuğunda uyukluyordu. Rüyasında küçük kızlar görüyordu.

Bu tatlı pericikler bir merdivenle yatağa tırmanırken, Stanley merdivenin dibinde durmuş onları seyrediyor, onlar gökyüzünde kaybolurlarken hafif lekeli külotlarına bakıyordu. Tanıdık bir rüyaydı bu ama gördüğünü hayatta itiraf etmezdi, sarhoşken bile. Aslında utandığından değil, pek çok mes-93

lektaşını da kendisi ve diğer insanlar gibi ufak tefek kabahatleri olduğunu biliyordu, ki bazılarınıninkiier onunkine kıyasla çok büyüktü. Ama o, rüyasını sahipleniyor ve kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Altı aydır Gissing'in şoförlüğünü yapan genç polis, ihtiyarın tamamen uykuya dalmasını beklemekteydi. Ancak o zaman kriket sonuçlarını öğrenmek için radyoyu açmayı göze alabilirdi. Avustralya epey fark yemişti: Artık kazanmaları zor gibiydi. Ah, ne güzel meslek, diye düşündü direksiyon kullanırken. Bu sıkıcı hayattan bin kat iyidir.

Sürücü de yolcu da hayallere dalmış olduklarından, hiçbirisi Çiğkafa'yı fark etmedi.

Çiğkafa yılankavi ve ışıksız yolda giden aracın peşinden koşmaktaydı şimdi, dev adımlarla, hiç zorlanmadan.

Birden sinirlendi. Kükreyerek tarladan çıkıp asfalt yola girdi.

Sürücü farların önünde beliren, bir kuduz köpek • iirüsü gibi uluyan o yaratığa çarpmamak için direksiyonu kırdı.

Otomobil ıslak yolda kaydı. Sol tarafı yol kenarındaki çalılara sürtündü, n cama dallar çarptı. Arka kolluktaki Gissing tırmanmakta olduğu merdivenden düştü, aracın çalı it turunu bitirip demir bir kapıyla karşılaştığı anda. Gissing n koltuğa çarptı.

Soluğu kesildi ama yaralanmadı. Sürücü ise çarpışmanın şiddetiyle direksiyonun üstünden uçarak n camdan geçti, iki kısa saniye İrinde. şimdi Gissing'in suratının önünde olan ayakları lıroşıyordu.

iğkafa, metal kutunun ölümünü yoldan izledi.

94_____

Acılı sesi, uluması, yüzünün parçalanması Çiğkafa'yı ürkütmüştü. Ama kutu ölmüştü.

Birkaç saniye ihtiyatla bekledikten sonra, o büzülmüş gövdeyi koklamak için ilerledi.

Havada genzini karıncalandıran tuhaf bir koku vardı. Kutunun kanının kokusu.

Parçalanmış gövdesinden yola akan kanının. Kutunun işinin bittiğine artık emin olan Çiğkafa ona yaklaştı.

Kutunun içinde canlı biri vardı. Tadına bayıldığı ocuk etinden değil, sert erkek eti, o kadar. Yukarı, kendisine bakan yüz komikti. Yuvarlak, parlak gözleri vardı. Ağzını salakça açıp kapıyordu, balık gibi. iğkafa kutuyu açmak için tekmeledi. Aılmayınca kapılarını çekip kopardı. Sonra elini içeri sokup, o inleyen erkeği sığmağından çıkardı. Kendisini yenmiş olan türün bir mensubu muydu bu? Pelte dudaklı bu ürkek bit? Gissing'in yakarışlarına güldü. Sonra onu ters çevirip bir ayağından tuttu.

ığlıkların kesilmesini bekledikten sonra o çırpınan bacakların arasına elini uzatıp, bitin erkeklik organını buldu. İri değildi. Aslında korkudan iyice büzülmüştü. Gissing bir şeyler samalayıp duruyordu: Söylediği hiçbir şey anlamlı değildi. Adamın ağzından çıkan ve iğka-fa'ya anlamlı gelen tek

ses, iğdiş ederken hep işittiği tiz çığlıktı. Çığkafa işini bitirince Gissing'i aracın yanına attı.

Parçalanmış motorda yangın çıkmıştı. Çığkafa kokusunu alıyordu. Ateşten korkacak kadar hayvan değildi. Ateşe saygı duyardı ama korkmazdı. Ateş bir araçtı, pek çok kez kullandığı bir araç: Düşmanlarını yakmakta, yataklarında kül etmekte kullandığı.

Ateş petrolü bulunca ve göğre alevler yükselince Çığkafa geriledi. Üstüne bir sıcak hava dalgası geldi ve

95

vücudunun ön kısmındaki kıllardan gelen yanık kokusunu aldı ama bu manzaradan gözlerini alamayacak kadar büyülenmişti. Ateş, hayvanın kanını izleyerek Gis-sing'i yaktı ve petrol dereciklerinin etrafını, sidik izini lakip eden hevesli bir köpek gibi yaladı. Çığkafa izledi ve yeni, ölümcül bir ders öğrendi.

(»oot dağınık çalışma odasında uyumamaya çalışıyor ve başaramıyordu. Akşamın çoğunu kilise kürsüsünde geçirmişti, bir kısmını Declan'la. Bu gece dua etmeyecek, yalnızca taslak çizecekti. Şimdi karşısında kilise kürsüsündeki oymanın bir kopyası duruyordu ve bir saattir ona bakmaktaydı. Ya o oyma biraz muğlaktı ya da kendisinin hayal gücü derinlikten yoksundu. Her halükârda, o görüntüden pek bir şey anlamıyordu. Bir gömülme sah-uesi olduğu belliydi ama tek çıkarabildiği buydu.

Ceset, yas tutan insanlardan biraz irice gibiydi ama bunun dışında sıradandı. Zeal'ın barını, "Uzun Adam"ı düşününce gülümsedi. Ortaçağlı bir şakacı, bir ayyaşın gömülüsünün resmini kilise kürsüsü örtüsünün altına kazımış olabilirdi.

Koridordaki bozuk saat on ikiyi çeyrek geçeyi çaldı. Demek ki saat neredeyse birdi.

Coot masasından kalktı, gerindi ve lambayı söndürdü. Perdenin aralığından giren •ıv ışığının parlaklığına şaşırdı. Dolunay vardı ve ışığı donuk da olsa

yoğundu.

Karanlık koridora çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Naatin tıkırtıları yüksekti.

Goudhurst tarafında bir yerlerden bir ambulans sireni işitti.

96

Neler oluyor? diye düşünerek, bunu görmek için ön kapıyı açtı. Tepede araç farları vardı ve uzaklarda mavi polis ışıkları nabız gibi atıyordu, arkasından gelen tıkırtılardan daha ritmik bir biçimde. Kuzey yolunda kaza olmuştu. Oysa hava henüz yolların buz tutacağı kadar soğuk değildi. Tepenin üstünde bir balinanın sırtındaki mücevherler gibi parlayan, yanıp sönen ışıklara baktı. Aslında hava epey soğuktu.

Böyle havada dışarıda durmak...

Kaşlarını çattı. Gözüne bir şey takılmıştı, kilisenin uzak köşesindeki, ağaçların altındaki bir hareket. Ay ışığı manzarayı tek renge boyamıştı. Siyah porsukağaçları, gri taşlar, bir mezarın üstünde açmış beyaz kasımpatılar... ve porsukağaçlarının gölgesinde kara olmasına karşın arkasındaki mermer bir mezar sayesinde açıkça seçilebilen bir dev.

Coot ayağında terliklerle evden çıktı.

Dev yalnız değildi. Önünde diz çökmüş biri vardı, daha küçük ve insana daha çok benzeyen biri. Yukarı çevrili yüzü ışıktaki net seçiliyordu. Declan'dı bu. Efendisine gülümsediği, o mesafeden bile ayırt edilebiliyordu.

Coot yaklaşmak, o kâbusa daha yakından bakmak istedi. Üçüncü adımını atarken ayağı çakıl taşlarında ses çıkardı.

Gölgelerin içindeki dev kımıldanır gibi oldu. Dönüp ona mı bakıyordu? Coot'un kalbi duracak gibi oldu. Hayır, n'olnr sağır olsun, n'olur Tann'm, beni görmesine izin verme, beni görünmez yap.

Duası hemen kabul oldu. Dev, onun yaklaştığını fark etmemiş gibiydi. Cesaretlenen Coot mezartaşlarını

ardına sine sine, nefes almaya korkarak ilerledi. Artık o manzarayla arasında bir metre kalmıştı. Yaratığın başını eğmiş Declan'a baktığını görebiliyordu. Genzinden çıkan hırıltıyı duyabiliyordu. Taşa sürtünen zımpara kâğıdı sesi gibiydi. Ama dahası vardı.

Declan'ın giysileri parçalanmış ve kirlenmişti. Sıska göğsü çıplaktı. Ay ışığı göğüs kemiğini, kaburgalarını aydınlatıyordu. Halinin, duruşunun yoruma açık tarafı yoktu.

Resmen tapınıyordu, bariz bir biçimde. Sonra Coot su sesi işitti. Biraz daha yaklaşıncı, yaratığın Coot'un yukarı dönük yüzüne işemekte olduğunu gördü. Sidiği Coot'un gevşek ağzına çarpıyor, gövdesine akıyordu. Declan bu vaftizi kabul ederken, gözlerindeki vecd parıltıları bir an bile sönmüyordu. Hatta tamamen kirletilmek için başını sağa sola çeviriyordu.

Yaratığın sidiğinin kokusu Coot'un burnuna geldi. Keskin, pis bir kokuydu. İnsan o sidiğin bir damlasına hile katlanamazdı. Declan nasıl onunla yıkanabiliyordu ki? Coot bağırarak, bu rezilliği durdurmak istedi ama o canavarın porsukağacının gölgesindeki hali bile dehşet vericiydi. İnsan olamayacak kadar uzun ve enliydi.

Declan'ın anlatmaya çalıştığı Vahşi Orman Hayvanı huydu mutlaka. Çocuk yiyici buydu. Declan bu canavarı yüceltirken, kendisini bu kadar şevklendireceğini tahmin etmiş miydi? Yaratık onu kokusundan bulunca, onun karşısında diz çökeceğini, ona Tanrı'm diyeceğini (İsa'dan önce, medeniyetten önce demişti Declan), üstüne işemesine gülümseyerek izin vereceğini en başından bilmiş miydi?

Evet. Ah, evet.

Madem öyle, bu anın tadını çıkarsındı bakalım. Onun için canını tehlikeye atma, dedi Coot kendine. O halinden memnun. Giyinme odasına doğru çok yavaşça geriledi, gözlerini karşısındaki rezillikten ayırmadan. Valfiz sona ermeye başlamıştı. Artık yalnızca damlalar düşüyordu. Ama Declan'ın

yukarı dönük avuçlarında hâlâ bir miktar sıvı vardı. Avuçlarını ağzına götürüp sıvıyı içti.

Coot elinde olmadan öğürdü. Bir an o manzarayı görmemek için gözlerini kapadı.

Tekrar açtığında, gölgeler içindeki o kafanın kendisine çevrilmiş, karanlıkta parlayan gözlerle bakmakta olduğunu gördü.

"Yüce Tanrı'm."

Yaratık onu görmüştü. Bu defa kesinlikle görmüştü. Kükredi ve karanlıktaki kafası şekil değiştirdi. Ağzı öyle geniş açılmıştı ki, korkunçtu.

"Ulu Tairi'm."

Yaratık, ağacın altında diz çökmüş müridini bırakarak üstüne koşmaya başlamıştı bile, antilop çevikliğiyle. Coot dönüp kaçtı. Yıllardır koşmadığı kadar hızlı koştu, mezarların üstünden sıçraya sıçraya. Yalnızca birkaç metre ötedeydi: Kapı, az çok güvenlik. Belki uzun süreliğine değil ama düşünmeye, bir silah bulmaya yetecek kadar. Koşsana be moruk. İsa için yarış, ödülün İsa olsun. Dört metre.

Koş.

Kapı açıktı.

Varmak üzereydi. Yalnızca bir metre...

Eşiği geçip hemen kapıyı kapamaya çalıştı. Ama hayır! Çiğkafa elini kapıdan geçirmişti, insan elinin üç

99

misli büyüklükte bir el. Boşluğu tırmalıyor, Coot'u bulmaya çalışıyor, durmadan kükrüyordu.

Coot meşe kapıya var gücüyle yaslandı. Kapının kenarındaki metal çerçeve Çiğkafa'nın ön koluna battı, kiikremeler ulumaya dönüştü: Zeal'ın bir

ucundan diğ-e-ı ine dek duyulan, öfke ve ıstırap dolu bir çığlığa.

Geceyi ta kuzey yoluna, Gissing'le sürücüsünün ka-lınıtılarımın toplanıp plastik torbalara konduğu yere kail ır lekeledi. Denny ile Gwen Nicholson'ın içinde şimdiden çürümeye başladıkları morgun soğuk duvarlarında yankılandı. Zeal'ın yatak odalarında da duyuldu, çiftle-ım yan yana yattıkları, belki de birinin kolunun diğerinin gövdesi altında uyduğu yerlerde. Yaşlıların uyumadan tavanı inceledikleri, çocukların rahim düşleri kurdukları ve bebeklerin rahmi özledikleri yerlerde. De-I.darca, defalarca, defalarca duyuldu, Çiğkafa kapıya hiddetini haykırırken.

Ulumalar Coot'un başını döndürdü. Dua edip duruyordu ama fena halde ihtiyaç duyduğu destek yukarıdan gelecek gibi değildi. Gücünün tükendiğini hissediyordu. I)ev giderek kapıyı aralıyor, santim santim açıyordu. Coot'un ayakları fazla cilalı döşemede kayıyor, kasları bit-I ınlikten seğiriyordu. Bu mücadeleyi kazanmasına im-1.111 yoktu. O yaratığı teke tekte yenmesi olanaksızdı. Yarınki sabahı görmek istiyordu, bir plan kurmalıydı.

Coot kapıya daha güçlü yaslanırken koridora fıldır hldır bakınarak bir silah aradı.

Yaratık içeri girmemeliydi, onu ele geçirmemeliydi. Coot'un genzinde keskin bir koku vardı. Bir an yaratığın önünde cırılçıplak diz çök-liigünü, yaratığın onun kafasına işediğini hayal etti. He-100

men ardından gözünde başka bir sürü rezillik canlandı. Yaratığı dışarıda tutmak, o rezillikleri zihninde kalıcı kılmamak için vargücüyle uğraşıyordu. Yaratığın zihni onun zihnine giriyordu. Kalın, pis bir kama anılarını yarıyor, gömülü düşünceleri yüzeye çıkmaya teşvik ediyordu. O da bütün Tanrılar gibi tapılmak istemeyecek miydi?

Talepleri basit ve gerçek olmayacak mıydı? Şimdiye kadar hizmet ettiği Tann'ninkiler gibi muğlak olmayacaklardı. Fena fikir değildi aslında: Kapıya vurup duran bu netliğe teslim olmak, karşısında uzanmak ve kendisini parçalamasına izin vermek.

Çiğkafa: İsmi kulaklarında nabız gibi atıyordu. Çiğ. Kafa.

Umutsuzca, zayıf zihinsel savunmalarının çökmek üzere olduğunu bilerek, kapının solundaki askılığa baktı.

Çiğ. Kafa. Çiğ. Kafa. Bu ad bir emirdi. Çiğ. Kafa. Çiğ. Kafa. Zihninde derisi soyulmuş

bir kafa canlandırıyordu. Kalkanları sıyrılmış, patlamaya yakın bir şey, zevkten mi acıdan mı belli değil. Ama öğrenmek kolaydı...

Yaratık onu ele geçirmek üzereydi, bunu biliyordu: Bu son şansıydı. Bir kolunu kapıdan çekerek askılığa, oradaki bastonlara uzattı. Aralarından bir tanesini özellikle istiyordu. Onu kırlarda gezerken kullanırdı. Bir buçuk metre boyundaydı. Kül rengiydi.

İyi bakılmıştı ve sağlamdı. Bastonu parmaklarıyla tutup kendine çekti.

Çiğkafa kapının ardındaki direncin zayıflamasını fırsat bilmişti. Kapının metalinin derisini acıtmasına aldırmadan, kolunu giderek içeri sokuyordu. Parmakları çelik gibi sert olan eli Coot'un ceketinin kenarını yakalamıştı.

101

Coot bastonu kaldırıp Çiğkafa'nın dirseğine indirdi. Çiğkafa'nın dirsek kemiği yüzeye savunmasız bir biçimde yakındı. Baston çarpar çarpmaz kırılma da iş gördü. Kapının diğer tarafından yine ulumalar gelmeye başladı ve Çiğkafa hemen kolunu çekti.

Parmaklar geri çekilirken Coot kapıyı kapayıp sürgüledi. Yalnızca birkaç saniyelik kısa bir sessizlikten sonra saldırı yine başladı. Bu kez kapı çift yumrukla dövülüyordu.

Menteşeleri yerinden çıkmaya, tahtaları çatırdamaya başladı. Yaratığın içeri girmesi kısa, çok kısa sürecekti. Güçlüydü ve şimdi hiddetliydi de.

Coot koridoru geçip telefonu açtı. Polis, diyerek numarayı çevirmeye başladı.

Yaratığın kafasını kullanarak kapıyla uğraşmaktan vazgeçip pencerelere yönelmesi ne kadar sürerdi? Pencereler kurşun kafesliydi ama onu fazla

durduramazdı. Coot'un en fazla birkaç dakikası, muh-İnnelen saniyeleri vardı... Yaratığın beyin gücüne bağlı olarak.

Çiğkafa'nın kavrayışından kurtulmuş olan zihni, bir dua parçaları ve talepler korosuydu. Ölüsem, diye düşündüğünü fark etti, sıradan bir ilçe rahibine göre fazla korkunç bir biçimde öldüğüm için cennetle ödüllendirilir miyim? Kendi kilisemin ön koridorunda barsaklarım dişilirse cennette mükâfatlandırılır mıyım?

Karakolda yalnızca bir polis kalmıştı: Diğerleri ku-/uy yolunda, Gissing'le sürücüsünün artıklarını temizlenil rkle meşguldüler. Zavallı polis, Rahip Coot'un yakarış-larını pek anlamasa da, o saçmalıklara eşlik eden sesler, parçalanmış tahtaların sesleriyle ulumalar gayet netti.

Polis telefonu kapayıp telsizle yardım çağırdı. Ku-•<ıy yolundaki devriye ekibinin çağrıya karşılık vermesi

102

yirmi, belki de yirmi beş dakika sürdü. Bu arada Çiğkafa kilise kapısının ön panelini kırmış, geri kalamıyla uğraşmakla meşguldü. Gerçi devriye ekibinin bundan haberi yoktu. Tepede sürücünün yanmış bedenini ve Gissing'in erkeklik organının koparılmış olduğunu gördükten sonra kendilerini bir saat içinde deneyimli hisseden savaş gazileri gibi küstahlaşmalardı. Karakoldaki polisin onları Coot'un gerçekten acil bir durumda olduğuna ikna etmesi tam bir dakika sürdü. Bu arada Çiğkafa içeri girdi.

Ron Milton otelde, tepede yanıp sönen ışıkları izliyor, siren sesleriyle Çiğkafa'nın ulumalarını duyuyor ve kuş* kulara kapılıyordu. Ailesiyle birlikte yerleşmeyi düşün düğü sessiz sakin köy burası mıydı gerçekten? Gürültü lere uyanmış olan ama şimdi tekrar uyuyan Maggie'yo baktı. Yatağın yanındaki komodinde duran uyku hapi şı şeşi neredeyse boştu. Maggie'ye karşı himayeci bir hissi» kapıldığını fark etti. Gerçi o bunu duysa gülerdi herhal de. Maggie'nin kahramanı olmak istiyordu. Ama gecelini dövüş dersleri alan Maggie'ydi. Kendisiyse iş yemeklini yüzünden şişmanlayıp duruyordu. Hayat ve ölüm karştı •undaki acizliğinin farkında olarak Maggie'nin uyuyuşu mı i/.İnmek tarifsiz bir kedere boğuyordu onu.

çif'.k ıla kilisenin giyinme odasının koridorundu İHini* n ibi yağan tahta parçalarının ortasında durdu • ıhn ı İm nni doluydu. Soluk soluğaydı. Bedenindeki ıhlılttdiM nlnk infok yaradan kan sızıyordu. Ekşi inf şHİHNH İl..... lıtl'iu Hibi yayılmıştı.

11 " \ ı -M.ı\ n.d udunu bulmaya çalıştı amapdnıfl 103

yakınlarda değildi. Çiğkafa öfkeyle dişlerini çıkardı, genzinden ince bir hırıltı geldi.

Koridorda çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Orası sıcaktı, sinirleri yirmi metre öteden bunu algılayabiliyordu. Orası konforluydu da. Masayı devirip iki sandalyeyi parçaladı, kendine yer açmak ama daha çok kırıp dökmek için. Sonra şöminenin kafesini çekip atarak oturdu. Etrafını sıcaklık kapladı: Şifa verici, canlı sıcaklık. Yüzüne, kaslı gövdesine, uzuvlarına yayılan sıcaklığın tadını çıkardı. Kanını da ı atıyor, ona yangınları anımsatıyordu, verimli buğday tarlalarında çıkardığı yangınları.

Başka bir yangını hatırladı. Bu anıdan kaçınmaya ı.«ılıştı ama başaramadı: O gece küçük düşürülüşünü hep hatırlayacaktı. Mevsimi öyle dikkatli seçmişlerdi ki: Yazın ortasıydı, iki aydır yağış yoktu. Vahşi ormandaki ot-I u la çalılar kupkuruydu. Canlı ağaç bile hemencecik tutuşmuştu. Kalesinden çıkmak zorunda kalmıştı, yaşlı ||M/.h'i le, şaşkınca, korkuyla. Çıkar çıkmaz da etrafının Mn/nıklarla ve ağlarla çevrili olduğunu görmüştü. Üste-ti «Hurinde onu dize getirebilecek o... Şey vardı.

Onu öldürecek kadar cesur değillerdi elbette. Batıl un.I.nı bnna engel olmuştu. Hem onu yaralarken bile hİhi Kesinin farkında değiller miydi? Korkuları bunu gös-İHİmiyoyı muydu? Bu yüzden onu diri diri gömmüşlerdi, M İm idilinden de beterdi. En kötüsü bu değil miydi? ı llnl n .1 ularca yaşayabilirdi, ölmeden, yeraltında kısıllı l.l l hile ölmeden.

Yüzyıl beklemek ve acı çekmek zo-• »imin I alınıştı. Sonra yüzyıl daha, sonra yüzyıl daha. Bu NİHil» hıpn ande kuşaklar boyu insanlar gezinmiş, yaşa-yi|ı ı• 1111n 11• ı, onu unutulmuşlardı. Kadınlar onu unutma-102

yirmi, belki de yirmi beş dakika sürdü. Bu arada Çiğkafa kilise kapısının ön panelini kırmış, geri kalanıyla uğraşmakla meşguldü. Gerçi devriye ekibinin

bundan haberi yoktu. Tepede sürücünün yanmış bedenini ve Gissing'in erkeklik organının koparılmış olduğunu gördükten sonra kendilerini bir saat içinde deneyimli hisseden savaş gazileri gibi küstahlaşmalardı. Karakoldaki polisin onları Coot'un gerçekten acil bir durumda olduğuna ikna etmesi tam bir dakika sürdü. Bu arada Çiğkafa içeri girdi.

Ron Milton otelde, tepede yanıp sönen ışıklan izliyor, siren sesleriyle Çiğkafa'nın ulumalarını duyuyor ve kuşkulara kapılıyordu. Ailesiyle birlikte yerleşmeyi düşündüğü sessiz sakin köy burası mıydı gerçekten? Gürültülere uyanmış olan ama şimdi tekrar uyuyan Maggie'ye baktı. Yatağın yanındaki komodinde duran uyku hapı şişesi neredeyse boştu. Maggie'ye karşı himayeci bir hisse kapıldığını fark etti. Gerçi o bunu duysa gülerdi herhalde. Maggie'nin kahramanı olmak istiyordu. Ama geceleri dövüş dersleri alan Maggie'ydi. Kendisiyse iş yemekleri yüzünden şişmanlayıp duruyordu. Hayat ve ölüm karşısındaki acizliğinin farkında olarak Maggie'nin uyuyuşunu izlemek tarifsiz bir kedere boğuyordu onu.

Çiğkafa kilisenin giyinme odasının koridorunda. I- on İri i j'ibi yağan tahta parçalarının ortasında durdu ' d« ı kıymık doluydu. Soluk soluğaydı. Bedenindeki 1.....1' i' • nlal lı»fok yaradan kan sızıyordu. Ekşi tui I "l m ı• 1111\ >ı\ n ini n pbi yayılmıştı.

i livnv I u ıl inl.nnı bulmaya çalıştı ama adam

103

yakınlarda değildi. Çiğkafa öfkeyle dişlerini çıkardı, genzinden ince bir hırıltı geldi.

Koridorda çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Orası sıcaktı, sinirleri yirmi metre öteden bunu algılayabiliyordu. Orası konforluydu da. Masayı devirip iki sandalyeyi parçaladı, kendine yer açmak ama daha çok kırıp dökmek için. Sonra şöminenin kafesini çekip atarak oturdu. Etrafını sıcaklık kapladı: Şifa verici, canlı sıcaklık. Yüzüne, kaslı gövdesine, uzuvlarına yayılan sıcaklığın tadını çıkardı. Kanını da ısıtıyor, ona yangınları anımsatıyordu, verimli buğday tarlalarında çıkardığı yangınları.

Başka bir yangını hatırladı. Bu anıdan kaçınmaya çalıştı ama başaramadı: O gece küçük düşürölüşünü hep hatırlayacaktı. Mevsimi öyle dikkatli seçmişlerdi ki: Yazın ortasıydı, iki aydır yağış yoktu. Vahşi ormandaki otlarla çalılar kupkuruydu. Canlı ağaç bile hemencecik tutuşmuştu. Kalesinden çıkmak zorunda kalmıştı, yaşlı Közlerle, şaşkınca, korkuyla. Çıkar çıkmaz da etrafının mızraklarla ve ağlarla çevrili olduğunu görmüştü. Üstelik ellerinde onu dize getirebilecek o... Şey vardı.

Onu öldürecek kadar cesur değillerdi elbette. Batıl inançları buna engel olmuştu.

Hem onu yaralarken bile ni«n itesinin farkında değiller miydi? Korkuları bunu gös-lı-ı iniyor muydu? Bu yüzden onu diri diri gömmüşlerdi, I ı bu ölümden de beterdi. En kötüsü bu değil miydi? Çünkü asırlarca yaşayabilirdi, ölmeden, yeraltında kısılı I «d*.a bile ölmeden. Yüzyıl beklemek ve acı çekmek zo-ı unda kalmıştı. Sonra yüzyıl daha, sonra yüzyıl daha. Bu anıda tepesinde kuşaklar boyu insanlar gezinmiş, yaşa-v11•

ölmüşler, onu unutmuşlardı. Kadınlar onu unutma-

104

miş olabilirdi: Mezarına yaklaştıklarında toprağın içinden bile kokularını almıştı. Belki fark etmeseler de huzursuz olmuşlar, erkeklerini orayı terk etmeye ikna etmişlerdi.

Böylece tamamen yalnız kalmıştı, çiftçilerden bile yoksun. Onu yapayalnız bırakarak intikam almışlardı, erkek kardeşleriyle birlikte onların kadınlarını ormana götürdüğü için, bacaklarını açtıkları ve içlerine saplandıkları için, girip çıktıkları için, onları kanattıkları ve dölledikleri için. O kadınlar tecavüzden soma doğum yaparken ölürlerdı. Hiçbir kadın anatomisi bir melezin çırpınmalarına, dişlerine, acısına dayanamazdı. Kendisinin ve erkek kardeşlerinin o kadınlardan aldığı tek intikam bu olmuştu.

Çiğkafa kendini okşarken başını kaldırıp Coot'un şöminesinin üstünde asılı duran yaldızlı "Dünyanın Işığı" reproduksiyonuna baktı. O görüntü, içinde korku ya da pişmanlık uyandırmadı: Geyik gözlü ve kederli, cinsiyetsiz bir şehidin resmiydi.

Tehlikeli değildi. Gerçek güç, kendisini yenebilecek tek güç kaybolmuştu anlaşılan: Tamamen unutulmuş, yerine bakır bir çoban geçmişti. Sessizce boşalırken, şömineye ince ince fışkıran dölü cızırdadı. Dünyayı yönetecekti ve ona kimse karşı koyamazdı.

Isınacak, bol bol yiyeceği olacaktı. Hatta bebekler. Evet, bebek eti en leziziydi.

Rahimden yeni çıkmış, sıcak sıcak.

Gerinirken hevesle iç geçirdi. Zihni katliamlarla doluydu.

Yeraltı mezarlığına saklanmış olan Coot, polis araçlarının seslerini ve kilisenin önünde gıcırdayarak fren ya]]-

105

tıklarını işitti. Sonra çakıllı yoldan ayak sesleri geldi. En az yarım düzine polis olmalıydı. Herhalde yeterdi.

Karanlıkta merdivene doğru ihtiyatla yürüdü.

Bir şey ona dokundu: Az kalsın çığlığı basıyordu. Dilini son anda ısırıldı.

"Şimdi gitme" dedi bir ses arkasından. Declan'dı. Fazla yüksek sesle konuşuyordu.

Yaratık tepelerinde bir yerdeydi. Declan dikkatli olmazsa onları duyardı. Ah Tanrı'm, duymamalıydı.

"Tepemizde" diye fısıldadı Coot.

"Biliyorum."

Sesi boğazından değil, barsaklarından geliyordu sanki, pisliğin içinden yükselen kabarcıklar gibi.

"Bırakalım gelsin ha? Seni istiyor, biliyorsun. Benden istediğiye..."

"Sana ne oldu böyle?"

Declan'ın yüzü karanlıkta hayal meyal seçiliyordu. Sırıtmaktaydı, delirmişti.

"Bence seni de vaftiz etmek isteyebilir. Bu hoşuna gider mi? Gider değil mi? Üstüne işedi, gördün mü? Yalnızca bu da değil. Hayır, daha fazlasını istiyor. Her şeyi ı-t i yor.

Duydun mu beni? Her şeyi."

Declan, Coot'a sarıldı. Ayı gibiydi. Üstüne yaratığın idik kokusu sinmişti.

"Benimle gelecek misin?" diye sırttı Coot'un yüzüne.

"Ben Tanrı'ya güvenirim."

I)eclan güldü. Öylesine değil, bu yitik ruha gerçek-toil maunştı.

"Tanrı O" dedi. "Bu boktan kenef inşa edilmeden önce buradaydı o, biliyorsun."

106

"Ne olmuş yani? Köpekler de buradaydı." "Ha?"

"Üstüne işlemelerine izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Zekisin değil mi moruk?" dedi Declan sırtarak. "Sana gününü gösterecek.

Değişeceksin." "Hayır Declan. Bırak beni..." Declan onu sımsıkı tutmuş bırakmıyordu.

"Hadi yukarı piç kurusu. Tanrı'yı bekletmeyelim." Coot'u merdivenden yukarı sürüklemeye başladı. Coot'un aklına söyleyecek bir söz, mantıklı bir iddia gelmiyordu: Bu adamın kendini ne kadar alçalttığını anlamasını sağlayacak bir söz yok muydu? Boğuşarak kiliseye girdiler. Coot hemen kilise kürsüsüne baktı, teselli bulmak istercesine. Ama bulamadı. Kilise kürsüsü pisle-tilmişti. Kumaşları yırtılmış ve bok bulaştırılmıştı. Haç ile

şamdanlar, kilise kürsüsünün basamaklarında cayır cayır yanan dua kitaplarının arasında duruyordu. Kilisenin içi dumanlıydı.

"Bunu sen mi yaptın?" Declan homurdandı.

"Tamamen yok etmemi istiyor. Gerekirse taşlarını tek tek parçalayarak."

"Buna cesaret edemez." "Kesinlikle eder. İsa'dan da korkusu yok..." Declan bir an tereddüt edince Coot hemen atıldı. "Ama burada korktuğu bir şey var, değil mi?"

Yoksa bizzat kendisi gelirdi."

Declan, Coot'a bakmıyordu. Gözleri dalgınlaşmıştı. "Nedir o Declan? Hoşlanmadığı şey ne? Bana söyle-ynlhlıllımln,,."

I

107

Declan, Coot'un yüzüne tükürdii. Coot'un yanağında iri bir balgam, sülük gibi asılı kaldı.

"Seni ilgilendirmez."

"Tanrı aşkına Declan. Kendine bir baksana. Seni ne hale getirmiş."

"Efendimi görünce tanırım..."

Declan titriyordu.

"...Sen de tanıyacaksın."

Coot'u güney kapısına döndürdü. Kapı açıktı. Yaratık kapı eşiğinde duruyordu.

Kapıdan geçmek için zarıfçe eğildi. Coot ilk kez Çiğkafa'yı aydınlıkta görünce gerçekten dehşete kapıldı. Şimdiye kadar onun boyunu, bakışlarını, kökenlerini düşünmekten kaçınmaya çalışmıştı. Şimdiyse üstüne ağır, düzenli, haşmetli adımlarla gelen yaratığı görünce, kalbi onun efendiliğini kabullendi. Yelesine ve korkunç, sıra sıra dişlerine karşın basit bir hayvan değildi o. Onunkileri delip geçen gözlerinde, hiçbir hayvanda görülemeyecek kadar yoğun bir horgörü vardı. Ağzı giderek açılıyordu... Sekiz, on santim. Yine de açılmayı sürdürüyordu. Kaçacak yer kalmayınca Declan, Coot'u bıraktı. Gerçi Coot kımıldayacak halde değildi: Yaratığın gözlerinin esiri olmuştu. Çiğkafa eğilip Coot'u tuttu ve kaldırdı. Dünya tersine döndü...

Coot'un tahmininin aksine altı değil yedi polis vardı. IJcü silahlıydı. Silahlarını Londra'dan, Komiser Muavini Detektif Gissing'in emriyle getirmişlerdi. Yakında gömülecek olan müteveffa Komiser Muavini Detektif Gis-ıng'ın. Bu yedi cesur ve dürüst adamın lideri Komiser 108

Muavini Ivanhoe Baker'dı. Ivanhoe ne aslan yürekliydi, ne de kahramanlık eğitimi almıştı. Emir verme vakti geldiğinde heybetli çıkacağını, ihanet etmeyeceğini umduğu sesi, Çiğkafa'nın kiliseden çıkmasıyla birlikte, kesik ve acı bir havlamaya dönüştü.

"Onu görebiliyorum!" dedi. Herkes görebiliyordu: Üç metre boyundaydı, kan içindeydi ve ayaklı cehennem gibiydi. Kimsenin haber verilmeye ihtiyacı yoktu. Ivanhoe'nun emrini beklemeden silahlar çekildi. Silahsız adamlarsa birden kendilerini çıplak hissederek coplarını öptüler ve dua ettiler. Biri kaçtı.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye haykırdı Ivanhoe: O orospu çocukları kaçarlarsa tek başına kalacaktı. Ona bir tabanca değil yalnızca yetki vermişlerdi, ki bu pek rahatlatıcı değildi.

Çiğkafa hâlâ Coot'u boynundan, havada tutuyordu. Rahibin ayakları yerin yarım metre üstünde sallanıyordu. Kafası geriye düşmüş, gözleri kapalıydı. Yaratık elindeki bedeni düşmanlarına gösterdi, gücünün kanıtı olarak.

"O... Piç kurusuna... Ateş edelim mi? Edebilir miyiz?" diye sordu tabancalı adamlardan biri.

Ivanhoe yanıt vermeden önce yutkundu. "Rahibi vururuz."

"O zaten ölmüş" dedi tabancalı adam.

"Bunu bilmiyoruz."

"Ölmüş olmalı. Haline baksana..."

Çiğkafa, Coot'u kuştüyü bir yorgan gibi sarstıkça adamın paçalarından dışkı akıyordu. Ivanhoe'nun mide a l ali n : îı mı .1 Çiğkafa, Coot'u neredeyse miskince polis

lere fırlattı. Coot taşlı yola, bahçe kapısının biraz önüne düşüp hareketsiz kaldı.

Ivanhoe nihayet konuşabildi...

|

"Ateş!"

Tabancalı adamların teşvik edilmeye ihtiyaçları yoktu. Daha Ivanhoe sözünü bitirmeden ateş ettiler.

Çiğkafa peş peşe üç, dört, beş kez vuruldu. Mermilerin çoğu göğsüne isabet etti.

Canı yanmıştı. Bir koluyla yüzünü, diğer eliyle taşaklarını korudu. Beklemediği bir acıydı bu. Nicholson'ın tüfeğinin açtığı yarayı, sonraki vahşetin hazzıyla unutmuştu.

Ama bu küçük oklar canını acıtıyordu ve peş peşe geliyorlardı. Korkar gibi oldu.

İçgüdüğü bu patlayan, parlak çubukların üstüne gitmekti. Ama çok fazla acı çekiyordu. Bu yüzden dönüp kaçtı. Mezarların üstünden atlaya atlaya güvenli tepelere doğru koştu. Bildiği korulara, oyuklara ve mağaralara saklanabilir, bu yeni sorun üstüne düşünecek vakti bulabilirdi. Ama önce peşindekilerden kurtulmalıydı.

Kolay zaferin coşkusuyla hemen peşine düşmüşlerdi. Mezarlardan birinde kasımpatıları çıkarılmış boş bir vazo bulan Ivanhoe içine kustu.

Tepeye çıkan yol karanlıktı. Çiğkafa kendini daha güvende hissetmeye başladı.

Karanlığa, toprağın içine karışabilirdi. Bunu binlerce kez yapmıştı. Bir tarlaya daldı Arpalar hâlâ toplanmamıştı. Koşarken onları ezdi... tohumları ve sapları. Peşindekiler yarışı kaybetmeye İM-hnınlardı bile. İçine doldukları araç yolda durmuştu Çiğkafa otomobilin ışıklarının (biri mavi, ikisi beyaz) L'nl jüride kaldığını görebiliyordu. Düşmanları anlamadır,! «mirler haykırmaktaydılar.

Önemi yoktu, sonuçta m ..ındılar. Çabuk korkarlardı. Onu bu gece aramayacak-NO_____

lardı. Karanlığı bahane edecek ve zaten ağır yaralandığını, kendiliğinden öleceğini düşüneceklerdi. Çocuk gibi saftılar.

Tepeye çıkıp aşağıdaki vadiye baktı. Yılan gibi kıvrılan yolun (gözleri düşman aracının farlarıydı) aşağısında-ki köy, iç ısıtıcı ışıklardan ibaret bir tekerdi.

Kenarlarında yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar vardı. Ardında, her tarafta zifiri karanlık tepeler uzanıyordu. Üstlerinde takımlar halinde yıldızlar duruyordu. Gündüz vakti burası küçük bir vadi gibi görünecekti. Geceleyinse uçsuz bucaksızdı. Onlardan çok kendisinini.

Düşmanları kulübelerine geri dönmeye başlamışlardı bile, tahmin ettiği gibi. Takip bu gecelik sona ermişti.

Toprağa uzanıp bir meteorun yana yana güneybatıya düşmesini izledi. Meteor kısa süreliğine parlayıp bir bulutun kenarını aydınlattıktan sonra söndü. Sabaha daha çok vardı. Dinlenip iyileşebilirdi. Yakında gücüne kavuşacaktı. Sonra da... sonra da hepsini yakacaktı.

Coot ölmemişti: Ama ölüme öyle yakındı ki arada pek fark yoktu. Vücudundaki kemiklerin yüzde sekseni kırılmış ya da çatlamıştı. Yüzüyle boynu yaralarla kaplıydı.

Ellerinden biri tanınmaz hale gelene dek ezilmişti. Ölmesi an meselesiydi.

• "d< "ln\ l.mn bir kısmına tanık olmuş olanlar öyküler

..... i'i 'dinnif.ılardı bile: Gözle görülenler, en tuhaf

•i" mi. lal..... İd katıyordu. Kilise bahçesindeki _____NI kaos, kırılmış kapısı, kuzey yolundaki etrafı şeritlerle çevrilmiş araç. O Cumartesi gecesi olanların unutulması epey zaman alacaktı.

Kilisede hasat festivali duası okunmaması kimseyi şaşırtmadı.

Maggie ısrarlıydı: "Hep birlikte Londra'ya dönmemizi istiyorum."

"Daha geçen gün burada kalmamızı istiyordun. Halkla kaynaşmak için."

"O Cuma günüydü, bütün... Bunlardan önce... Ortalıkta bir manyak dolaşıyor Ron."

"Şimdi gidersek bir daha dönmeyiz."

"Ne diyorsun sen? Tabii ki döneriz."

"Burası tehlikedeyken gidersek buradan vazgeçmişiz demektir."

"Saçma."

"Ortalıkta olmamızı, köy hayatına katılmamızı isteyen sendin. Yalnızca hayata değil, ölümlere de katılmamız gerek. Ben burada kalacağım... sonuna kadar. Sen istersen Londra'ya dön. Çocukları da al."

"Hayır."

Ron derin derin iç geçirdi.

"Onun yakalanışını görmek istiyorum, her kimse. I Ier şeyin tekrar yoluna girdiğini gözlerimle görmek istiyorum. Burada kendimizi güvende hissetmemizin tek yolu bu."

Maggie gönülsüzce başıyla onayladı.

"En azından bir süreliğine otelden çıkalım. Bayan lilatter kafayı yiyecek. Biraz otomobille gezsek? Hava alsak..."

112

"Olur. Neden olmasın?"

Ilık bir Eylül günüydü: Sürpriz yapmaya hep hevesli olan kırlar cıvıl cıvıldı. Otomobille giderlerken, yol kenarındaki çalı çitlerde hâlâ solmamış çiçekler

ışılıyor, yolun üstünden kuşlar uçuyordu. Gökyüzü masmaviydi. Krem rengi bulutlar masalsıydı.

Köyden birkaç kilometre uzaklaşınca, aile fertleri dün gecenin kâbuslarını unutmaya ve günün coşkusunu hissetmeye başladılar. Ze-al'dan uzaklaştıkça Ron'un korkuları hafifliyordu. Biraz sonra şarkı söylemeye başladı.

Arka koltuktaki Debbie sorun çıkarıyordu. "Baba terledim" "Baba portakal suyu istiyorum" "Çişim geldi" deyip duruyordu.

Ron otomobili yolun boş bir kısmında durdurarak yufkayürekli baba rolü oynadı.

Çocuklar epey gerilmişti. Bugün şımartılabilirlerdi.

"Tamam tatlım, burada işeyebilirsin. Sonra da gidip sana dondurma alırsın."

"Kenef nerede?" diye sordu Debbie. Bu lafı Ron'un kaynanasından öğrenmişti.

Maggie hemen araya girdi. Böyle durumlarda Deb-bie'yle başa çıkmayı Ron'dan daha iyi becerirdi. "Çitin arkasına gidebilirsin" dedi.

Debbie dehşete kapılmış gibiydi. Ron'la lan karşılıklı hafifçe gülümsediler.

Çocukta mazlum bir ifade vardı. Yüzünü ekşiterek, yıpranmış çizgiromanını okumayı sürdürdü.

"Biraz acele edemez misin?" diye mırıldandı. "İşini İdtlı dr doğru dürüst bir yere gidelim."

Mof'iu dürüst bir yer, diye düşündü Ron. Yani bir

şehir demek istiyor. Şehir çocuğu o. Manzaralı bir tepenin de doğru dürüst bir yer olabileceğine ikna etmek zaman alacak. Debbie hâlâ sorun çıkarıyordu.

"Buraya yapamam anne..."

"Niye ki?"

"Birileri görebilir."

"Seni kimseler görmez tatlım" diye güvence verdi Ron. "Hadi şimdi annenin sözünü dinle." Maggie'ye döndü: "Onunla git aşkım."

Maggie yerinden kımıldamıyordu.

"Gerek yok."

"Çite tek başına tırmanamaz."

"Öyleyse sen git."

Ron tartışmamakta kararlıydı. Zorla gülümsedi. "Hadi gel" dedi.

Debbie otomobilden çıktı. Ron onun çite tırmanıp tarlaya geçmesine yardım etti.

Tarlada hasat yapılmıştı. Toprak kokusu yayıyordu.

"Sakin bakma" dedi Debbie gözlerini iri iri açarak. "Bakmamalısın."

Daha dokuz yaşında her şeyi bir gösteri haline getirmeyi başarıyordu. Piyano dersleri aldığı halde, Ron'u idare etmeyi piyano çalmaktan daha iyi beceriyor-du. Bunu ikisi de biliyorlardı. Ron, Debbie'ye gülümseyip gözlerini kapadı.

"Tamam. Gördün mü? Gözlerim kapalı. Şimdi ça-l)nk ol Debbie. Lütfen."

"Bakmayacağına söz ver."

"Bakmayacağım." Tanrı'm, kafaya taktı, diye dü-Vündii. "Çabuk ol."

İM_____

Dönüp geriye baktı. lan hâlâ arkada oturmuş çizgi-roman okuyordu. Kendini ucuz kahramanlıklara kaptırmıştı. Maceralara bakarken yüzü ciddiydi. Öyle ağırbaşlı bir çocuktaki ki: Ron onu arada sırada hafifçe gülümset-meyi başarabiliyordu o kadar.

Çocuk rol yapmıyor, sahte bir gizemli edaya bürünmüyordu. Bütün gösterileri kızkardeşine bırakmaktan memnun gibiydi.

Debbie külotunu indirip çitin arkasına çömeldi ama onca konuşmadan sonra çışı kaçmıştı. Kendini zorlaması durumu daha da kötüleştirdi o kadar.

Ron başını kaldırıp tarlaya, ufka baktı. Orada bir yemek için didişen martılar vardı.

Onları izlerken giderek sabırsızlandı.

"Hadi tatlım" dedi.

Dönüp otomobile baktı. lan şimdi kendisini izlemekteydi, sıkılmış bir yüzle. Sıkıntı ya da başka bir şey. Yüzünde bir şey daha mı var, derin bir teslimiyet? diye düşündü Ron. Çocuk yine çizgiromanına, Utopia'ya baktı, gözlerini babasminkilerden kaçırarak.

Sonra Debbie çığlık attı: Tiz bir çığlık.

"Tanrı'm!" Ron hemen çite tırmandı. Maggie peşinden geldi.

"Debbie!"

Debbie çite yaslanmış, toprağa bakarak bir şeyler saçmalyordu. Yüzü kırmızıydı.

"Tanrı aşkına, ne oldu?"

Debbie anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Ron onun lud lıp.ı yuru baktı.

"U« 111d11 •" Mu^gie çite tırmanmakta zorlanıyordu.

İlli \ lin ..ny yok."

1" 1..... 1.....1nk I (,.111larm içinde ölü bir köste-_____
_[I5

bek vardı. Gözleri oyulmuştu. Çürümüş postu sinek kaynıyordu.

"Ah Tanrı'm, Ron." Maggie ona suçlarcasına bakıyordu, sanki o kahrolası şeyi oraya Ron, sırf fesatlık olsun diye koymuş gibi.

Maggie "Her şey yolunda tatlım" diyerek kocasını kenara itip Debbie'yi kucağına aldı.

Debbie'nin hıçkırıkları hafifledi. Şehir çocukları, diye düşündü Ron. Köyde yaşayacaklarsa böyle şeylere alışmalılar. Burada her sabah yoldan ezilmiş kedileri toplayacak çöpçüler yok. Maggie, Debbie'yi kucağında sallıyordu. Kızın ağlaması geçiyor gibiydi.

"Bir şeyi yok" dedi Ron.

"Yok tabii, değil mi hayatım?" Maggie onun külotunu giymesine yardım etti. Debbie hâlâ burnunu çekmekteydi. Mutsuzluğu, mahremiyet ihtiyacını unutturmuştu.

Otomobilin arka koltuğundaki lan, kızkardeşinin haykırışlarını dinlerken çizgiromanında odaklanmaya çalışıyordu. Dikkat çekmek için her şeyi yapar, diye düşündü. Benim için hava hoş.

Birden ortalık karardı.

lan başını kaldırdı. Kalbi küt küt atıyordu. Omuz hizasında, on beş santim ötede bir şey eğilmiş aracın içine bakıyordu. Bir cehennem kaçkını. lan çığlık atamadı. Dili kımıldamayı reddetti. Tek yapabildiği koltuğu ıslatmak ve pencereden kendisine uzanan uzun, yaralı kolları âcizce tekmelemektir. Yaratığın tırnakları ayak bileklerini çizdi, çorabını yırttı. Boğuşma sırasında yeni ayakkabılarının bir teki düştü. Şimdi yaratık ayağını tutmuş, onu ıslak koltuğun üstünden pencereye doğru çekiyordu. lan 116

nihayet ses çıkarabildi. Kendi sesine pek benzemeyen, hissettiği dehşeti pek ifade etmeyen âcizce, salakça bir ses. Zaten çok geçti, yaratık bacaklarını

pencereden çıkarmıştı bile, kalçası da çıkmak üzereydi. Gövdesi dışarı çekilirken diğer pencereye rüyada gibi bakınca, babasının çitte durduğunu gördü. Yüzünde öyle komik bir ifade vardı ki. Yardıma gelmek, onu kurtarmaya gelmek için çite tırmanıyordu ama çok yavaştı. Ian kurtarılamayacağını başından beri biliyordu, çünkü rüyalarında yüzlerce kez bu biçimde ölmüştü ve babası asla vaktinde yetişememişti. Yaratığın ağzı rüyalarındakinden bile genişti. İçine tepetaklak sokulduğu bir çukur. Okul kantininin arkasındaki çöplük gibi kokuyordu ama bir milyon kat daha berbat. Yaratığın boğazına kustu, kafasının tepesi ısırılıp koparılırken.

Ron hayatında hiç çığlık atmamıştı. Çığlıkları hep kadınca bulmuştu, o ana dek. O

canavarın doğrulup oğlunun kafasını ısırmasını izlerken çıkarabildiği en uygun ses bir çığlıktı.

Çiğkafa çığlığı duyunca dönüp kaynağına korkusuzca baktı. Bakıştılar. Kral'ın bakışları Milton'ın iliklerine işledi ve onun yolda donakalmasına yol açtı. Büyüyü bozan Maggie'nin ağıtısı sesi oldu.

"Ah... N'olur... Hayır."

Ron başını sallayarak Çiğkafa'nın etkisinden kurtuldu ve otomobile, oğluna doğru yürümeye başladı. Ama duraksaması Çiğkafa'ya aslında hiç de gerek duymadığı kaçış fırsatını sağlamıştı. Avını ağzında tutarak uzaklaştı. Rüzgâr, Ian'ın kanının damlacıklarını yola, Ron'a doğ-nı savurdu. Ron kan damlalarının yüzüne yağmur gibi yağdığını hissetti.

117

Declan, St. Peter's'ın kilise kürsüsünün yanında durmuş, uğultuyu dinliyordu. Hâlâ sürmekteydi. Eninde sonunda sesin kaynağına gidip yok etmesi gerekecekti, bu canına mal olabilecek olsa bile. Yeni Efendisi bunu emredecekti. Ama sorun değildi.

Ölümünden korkmuyordu. Tam tersine. Son birkaç gündür, yıllardır beslediği (söylemeden, hatta düşünmeden) arzularının farkına varmıştı.

Tepesine işeyen yaratığın kara cüssesine bakarken saf vecde kapılmıştı. Eskiden onu tiksindirecek olan bu deneyim o kadar zevkli olduysa, ölüm nasıldı kimbilir? Daha da ilginç olmalıydı. Çiğkafa'nın o leş gibi kokan devasa eli tarafından bir biçimde öldürülmesi daha da hoş olmaz mıydı?

Başını kaldırıp kilise kürsüsüne ve polisin söndürdüğü yangının kalıntılarına baktı.

Coot'un ölümünden sonra onu aramışlardı. Ama onu asla bulamayacakları bir düzine saklanma yeri biliyordu. Kısa sürede pes etmişlerdi. Daha önemli işleri vardı. Yeni bir kucak dolusu Mesih Şarkıları'nı ıslak küllere attı. Şamdanlar çarpılmıştı ama hâlâ tanınır haldeydiler. Haç ortadan kaybolmuştu. Ya erimiş, ya da eli uzun bir polis tarafından götürülmüştü. Kitaplardan avuç avuç sayfalar koparıp bir kibrit yaktı. O

eski şarkılar çabucak tutuştular.

Kon Milton gözyaşlarının tadını alıyordu ve bu tadı asla unutmayacaktı. Ağlamayalı, hele başka erkeklerin önünde ağlamayalı yıllar oluyordu. Ama artık umurunda de-118

ğildi: Polis denen bu piç kuruları zaten insan değillerdi ki. Olanları heyecanla anlatışını izleyip salak gibi kafa sallıyorlardı o kadar.

"Yetmiş beş kilometre içindeki bütün polisleri çağırdık Bay Milton" dedi gözlerinde anlayışlı bir ifade olan ciddi bir surat. "Tepeler aranıyor. Onu yakalayacağız, her ne ise."

"Çocuğumu aldı, anlıyor musunuz? Gözlerimin önünde öldürdü..."

Bunun dehşetini anlamaz gibiydiler.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

"Yetmez. O yaratık... İnsan değil."

Ona anlayışlı gözlerle bakmakta olan Ivanhoe, yaratığın insan olmadığını çok iyi biliyordu.

"Savunma Bakanlığı adam gönderiyor. Onlar gelip kanıtlara bakmadan pek bir şey yapamayız" dedi. Sonra hoş bir haberi ekledi: "Bütün masrafları devlet karşılayacak."

"Ulan salak! Onu öldürmenin masrafının ne önemi var? insan değil diyorum sana.

Zebani."

Ivanhoe'nun anlayışlı ifadesi kayboldu.

"Zebani olsa Rahip Coot'u o kadar kolay tartaklaya-mazdı" dedi.

Coot: Tabii ya. Neden daha önce düşünmemişti? Coot.

Ron asla Tanrı'ya pek inanmamıştı. Ama açık fikirli olmaya hazırdı. Hele şimdi, karşı tarafın neferlerinden birini gördüğüne göre, fikir değiştirmeye istekliydi. Şey-tan'a karşı silahlanmasını sağlayacak herhangi bir şeye inanırdı.

('.not'n bulmalıydı.

119

"Karınız ne olacak?" diye seslendi polis arkasından. Maggie yandaki bir ofiste, sakinleştiricilerden sersemlemiş bir halde oturuyordu. Debbie yanında uyuyordu.

Ron'un onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Burada güvendeydiler.

Coot'u ölmeden görmeliydi.

Rahipler böyle konularda bilgili olurdu. Üstelik Coot onun acısını bu maymunlardan daha iyi anlayabilirdi. Sonuçta kilisenin temelinde ölü oğullar vardı.

Otomobile binince bir an oğlunun kokusunu aldı sanki: Onun adını taşıyan çocuğun (Ian Ronald Milton adıyla vaftiz edilmişti), dölünün ete bürünmüş hali olan çocuğun, kendisi gibi sünnet edilmiş olan evladının. Otomobilden

kendisine gözlerinde derin bir teslimiyetle bakmış olan o sessiz sedasız çocuğun.

Bu kez ağlamadı. Bu kez neredeyse muhteşem bir öfkeye kapıldı.

Saat gecenin on bir buçuğuydu. Çiğkafa Rex, Nicholson Çiftliği'nin güneybatısındaki hasat edilmiş tarlalardan birinde, ay ışığında uzanıyordu. Anızlar kararmıştı ve topraktan pis bir çürük sebze kokusu yükseliyordu. Çiğkafa'nın yanında akşam yemeği, yani lan Ronald Milton sırtüstü yatmaktaydı. Karnı yarılmıştı. Canavar arada sırada bir dirseğine yaslanıp parmaklarını çocuğun bedenindeki soğumakta olan çorbaya daldırarak leziz parçalar arıyordu.

Burada, dolunayın gümüşü ışığında gerinerek insan «ili yerken kendini yenilmez hissediyordu. Parmakları-120____

la yanındaki tabaktan bir böbrek çıkarıp çiğnemedi yuttu.

Nefis.

Coot ağrı kesicilere karşın uyanıktı. Ölmekte olduğunu biliyordu. Kalan zamanı uyuklayarak geçirilmeyecek kadar değerliydi. Odasının sarı loşluğunda kendisini sorguya çeken suratın adını bilmese de, sesi öyle kibar ve ısrarcıydı ki, Tanrı'yla uzlaşma çabasını bölse bile onu dinliyordu. Hem ortak meseleleri vardı ve hepsinin de temel noktası onu bu hale sokmuş olan canavardı.

"Oğlumu aldı" dedi adam. "O yaratık hakkında ne biliyorsunuz? Lütfen söyleyin bana.

Dediğiniz her şeye inanacağım..." Adam gerçekten çaresiz durumdaydı. "Lütfen açıklayın..."

Coot o sıcak yastıkta yatarken aklından bir sürü düşünce geçmişti. Declan'ın vaftiz edilişi, canavarın sarılışı, kilise kürsüsü, tüylerinin ve etinin havalanışı. Belki de yanındaki babaya söyleyebileceği bir şeyler vardı.

"...Kilisede..."

Ron eğilip Coot'a yaklaştı. Adam şimdiden toprak kokuyordu.

"...Kilise kürsüsünden... Korkuyor... Kilise kürsüsünden..."

"Yani haçtan mı? Haçtan mı korkuyor?"

"Hayır... Değil..."

"Değil..."

Coot kasılıp öldü. Ron adamın yüzüne ölümün yayılışını izledi: Dudaklarındaki tükürüğün kuruyuşunu,

121

kalan tek gözünün irisinin küçülüşünü. Uzun süre baka-kaldıktan sonra hemşireyi çağırıp usulca kaçtı.

Kilisede biri vardı. Polisin asma kilit vurduğu kapı aralıktı. Kilit kırılmıştı. Ron kapıyı birkaç santim itip içeri süzüldü. Kilisede ışık yanmıyordu. Kilise kürsüsünün basamaklarında bir ateş yakılmıştı o kadar. Ron'un arada sırada köyde gördüğü genç bir adam tarafından beslenmekteydi. Adam gözlerini alevlerden Ron'a çevirdi ama kitaplardan yırttığı sayfaları ateşe atmayı sürdürdü.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu ilgisizce.

"Ben buraya..." Ron duraksadı. Bu adama ne söyleyecekti: Gerçeği mi? Hayır, burada bir terslik vardı.

"Sana dedim lan" dedi adam. "Ne istiyorsun?"

Ron sıralar arasındaki yoldan ateşe doğru yürürken, soru soran kişiyi daha iyi seçmeye başladı. Giysilerinde çamura benzer lekeler vardı ve gözleri çukura kaçmıştı, beyni tarafından emilmişler gibi.

"Buraya girmen yasak..."

"Kiliseye giriş herkese serbest sanıyordum" dedi Ron, yanarak kararan sayfalara bakarak.

"Bu gece değil. Defol buradan." Ron sunağa doğru yürümeyi sürdürdü.

"Defol dedim!"

Ron'un karşısındaki surat sırtıyordu: Delirmişti.

"Kilise kürsüsünü görmeye geldim, görmeden gitmem."

"Coot'la konuştun ha?"

"Coot mu?"

122

"O moruk sana ne anlattı ha? Ne dediyse yalandır. O piç kurusu hayatında hiç doğru konuşmamıştır, biliyor musun? Ona inanma. Oraya çıkıp..." Vaaz kürsüsüne bir dua kitabı fırlattı. "...Bir sürü yalan söylerdi!"

"Kürsüyü bizzat görmek istiyorum. Bakalım yalan mı söylüyormuş..."

"Hayır göremezsin!"

Adam ateşe bir avuç dolusu dua kitabı daha fırlattıktan sonra Ron'un yolunu kesti.

Çamur değil bok kokuyordu. Birden saldırdı. Elleri Ron'un boğazını kavradı. Birlikte yere yuvarlandılar. Declan'ın parmakları Ron'un gözlerini oymaya, dişleri burnunu ısırmaya çalışıyordu.

Ron kendi kollarının güçsüzlüğüne şaşırdı: Neden Maggie'nin tavsiyesine uyup spor yapmamıştı? Neden kasları bu kadar zayıftı? Dikkatli olmazsa bu adam onu öldürecekti.

Birden batı penceresinden bir ışık, çok parlak bir ışık girdi. Geceyarısı şafak sökmüşü sanki. Ardından bir sürü çığlık yükseldi. İçerisi kilise kürsüsünün

basamaklarındaki ateşinkinden çok daha güçlü bir aydınlığa boğuldu. Lekeli camlar dans etti.

Declan bir an kurbanını unutunca Ron saldırıya geçti. Adamın çenesini iterek uzaklaştırdı, gövdesine bir dizini dayadı, sonra var gücüyle tekmeledi. Düşmanı sendeleyerek geriledi. Ron ayağa kalkıp adama saldırdı. Bir eliyle saçlarını tutup diğeriyle o manyağın suratını peşpeşe yumrukladı, kırana dek. O piç kurusunun burnunun kanadığını görmek ya da kıkırdağının ezildiğini hissetmek yeterli değildi.

Ron yumruğu kanayana dek vurdu. Ancak o zaman Declan'ı bıraktı.

123

Dışarıda, Zeal yanıyordu.

Çiğkafa daha önce bir sürü yangın çıkarmıştı. Ama petrol yeni bir silahtı, alışmaya başladığı bir silah. Öğrenmesi uzun sürmemişti. İşin püf noktası tekerlekli kutuları yaralamaktı, ki bu kolaydı. Gövdelerini yarınca kanları dışarı akıyordu, başını ağrıtan kanları. Kutular kolay lokmaydılar. Kaldırımında kesilmeyi bekleyen iğdiş edilmiş

öküzler gibi sıra sıra duruyorlardı. Çiğkafa onları parçalayarak kanlarını caddeye saçıp tutuşturdu. Sıvı alev dereleri bahçelere akıp eşikleri geçtiler. Saz çatılar tutuştu, ahşap kirişli kulübeler alev aldı. Birkaç dakika soma Zeal bir uçtan diğer uca cayır cayır yanıyordu.

St. Peter's'ta, Ron kilise kürsüsünü örten kirli kumaşı çekip aldı, Debbie'yle Margaret'ı düşünmemeye çalışarak. Polisin onları güvenli bir yere götüreceği kesindi. Şimdi yaptığı işe öncelik vermeliydi.

Kumaşın altında büyük bir kutu vardı. Ön paneline kabaca oymalar kazınmıştı.

Resimlerle ilgilenmedi, daha acil meseleler vardı. Dışarıda, canavar serbestçe geziniyordu. Ron onun zafer kükremelerini duyuyor ve ona gitmek, evet ona gitmek istiyordu. Ölmek ya da öldürülmek. Ama önce, kutu. Kutuda güç vardı, bu kesindi.

Şimdi bile tüylerini diken diken eden ve penisini acıtarak kadar sertleştiren bir g  .

G   bedenine doluyor, < vgi gibi haz veriyordu. Ellerini açlıkla kutunun üstüne I oyunca iki kolundan da yukarı akımlar geçti, eklemleri-124

ni eritircesine. Geriledi. Bir an bayılacağını sandı. Öyle çok acı çekiyordu ki. Ama acı birkaç saniyede hafifledi. Etrafa bakınarak bir alet bulmaya çalıştı, kutuyu tenini değdirmeden açmasını sağlayacak bir şey.

Umutsuzluktan gözü dönmüş halde, kilise kürsüsü kumaşının bir parçasını eline dolayıp, ateşin kenarındaki pirinç şamdanlardan birini kaptı. Sıcaklık eline geçtikçe kumaştan dumanlar çıkıyordu. Gerileyip kilise kürsüsüne dönerek tahta kutuya deli gibi vurdu, parçalanmaya başlayana dek. Elleri artık hissizleşmişti. Isınmış şamdanlar avuçlarını yakıyorsa bile hissetmiyordu. Hem ne önemi vardı ki? Burada bir silah vardı: Yalnızca birkaç santim ötede. Bir ulaşabilse, alabilse. Dikilmiş aleti zonkluyor, taşakları karıncalanıyordu.

"Gel bana" demeye başladığını fark etti. "Hadi gel, gel. Gel bana. Gel bana." Sanki irade gücüyle bu hazineye sahip olmaya çalışıyordu, istediği, kalkık aletin istediği bir kızmış da onu hipnotize ederek yatağa götürüyormuş gibi.

"Gel bana, gel bana..."

Tahtalar parçalanıyordu. Artık soluk soluğa olan Ron, şamdanın dibini levye niyetine kullanarak büyük tahta parçaları kopardı. Kilise kürsüsünün i i boştu, tahmin ettiği gibi. Bomboş.

Bomboş.

K  k bir futbol topu büyüklüğünde yuvarlak bir taş parçası dışında.  d l  bu muydu? O kadar önemsiz görünüyordu ki inanamıyordu. Ama etrafındaki hava h -l >

• l -kiril liydi, kanı hâlâ dans ediyordu. Elini kilise k r • "  tındı» in 111;ı deliğe sokup taşı çıkardı.

Dışarıda Çiğkafa eğleniyordu.

Ron uyuşmuş elinde taşı tartarken zihninde anlık görüntüler belirdi. Ayakları yanan bir ceset. Yanan bir puset. Sokakta koşan alev topu bir köpek. Bütün bunlar dışarıda olmayı bekliyordu.

O saldırgana karşı elinde bu taş vardı.

Tanrı'ya güvenmişti, yalnızca yarım günlüğüne. Ödülü aşağılanmak olmuştu. Ona yalnızca bir taş verilmişti: Kahrolası bir taş. Futbol topunu evirip çevirerek, girinti çıkıntılarından anlam çıkarmaya çalıştı. Bunun bir şey filan mı olması gerekiyordu?

Derin bir anlamı mı vardı?

Kilisenin diğer ucundan gürültüler geldi. Bir çarpma sesi, bir çığlık, kapının ardında harlayan alevler.

içeri iki kişi daldı, sendeleyerek, peşlerinde dumanlar ve yakarışlarla.

"Köyü yakıyor" dedi Ron'un tanıdığı bir ses. Cehenneme inanmayan o yumuşak başlı polisin sesiydi. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu, belki de yanında otelden Bayan Blatter olduğundan. Kadının üstündeki gecelik yırtılmıştı. Memeleri meydandaydı. Her hıçkırışında titriyorlardı, çıplak olduğunun, hatta bulunduğu yerin farkında değil gibiydi.

"Tanrı'm bize yardım et" dedi Ivanhoe.

"Burada Tanrı filan yok ulan" dedi Declan. Ayağa kalkmış, sendeleyerek davetsiz misafirlerin üstüne yürüyordu. Ron durduğu yerden adamın yüzünü göremese de, neredeyse tanınmaz halde olduğunu tahmin ediyordu. Bayan Blatter tökezleyerek kapıya doğru ilerleyen Declan'dan kaçıp kilise kürsüsüne koştu. Burada evlenmişti: Tam Declan'ın ateş yaktığı noktada.

Ron kadının vücuduna transa geçmişçesine baktı.

Kadın oldukça tombuldu. Göğüsleri sarkıktı. Göbeği öyle kocamandı ki, Ron kadının herhalde kendi organını hiç göremediğini düşündü. Ama sikinin kafası bu yüzden zonkluyor, başı bu yüzden dönüyordu...

Elinde kadının heykeli vardı. Tanrı'm evet, kadın elindeydi, elindekinin canlı karşılığıydı. Bir kadın. O taş bir kadın heykeliydi, Bayan Blatter'dan daha iğrenç bir Venüs. Kamı çocuklarla şişmiş, memeleri dağ gibi, organı göbeğinden başlayıp dünyaya bakan bir vadi. Onca zaman, örtüyle hacın altında gizli bir tanrıçaya başlarını eğip dua etmişlerdi demek.

Ron gerileyerek kilise kürsüsünden uzaklaşıp sıralar arasındaki yolda koşmaya başladı, Bayan Blatter'i, polisi ve zırdeliyi kenara iterek.

"Dışarı çıkma" dedi Ivanhoe. "O dışarıda."

Venüs'ü sımsıkı tutan Ron, elindeki ağırlıktan cesaret alıyordu. Arkasındaki zangoç ciyaklayarak efendisini uyarmaktaydı. Evet, uyardığı kesindi.

Ron kapıyı tekmeleyerek açtı. Her tarafta alevler vardı. Tutuşmuş bir puset, ayakları yanan bir ceset (postane müdürü), alevler içinde koşarak geçip giden bir köpek. Bir de Çiğkafa elbette, bir alevler panoramasında silueti görünen. Etrafa bakmıyordu.

Belki de zangocun uyarılarını işitmişti ama daha büyük olasılıkla, kadının bulunduğunu söylenmeye gerek kalmadan anlamıştı.

"Buradayım!" diye seslendi Ron. "Buradayım! Bu-nu layım!"

- unhl şimdi üstüne geliyordu, nihai ve mutlak za 1.....'d., ...i nm yaklaşan bir galibin düzenli adını

127

larıyla. Ron şüpheye kapıldı. Yaratık neden kendinden bu kadar emin gibiydi?

Elindeki silahtan korkmuş gibi bir hali yoktu?

Uyarıyı duymamış, işitmemiş miydi?

Belki de...

Ulu Tanrı'm.

...Belki de Coot yanılmıştı. Belki de elindeki yalnızca bir taş parçasıydı, faydasız, anlamsız bir parça taş.

Sonra boğazına bir çift el sarıldı.

Zırdeli.

Kulağına kısık bir ses hiddetle "Orospu çocuğu" diye fısıldadı.

Ron, Çiğkafa'nın yaklaşmasını izledi. Artık zırdelinin ciyaklamalarını işitiyordu: "İşte burada. Al onu. Öldür onu. İşte burada."

Birden boğazındaki eller gevşedi. Ron biraz geriye dönünce Ivanhoe'nun zırdeliyi tutup kilise duvarına doğru sürüklediğini gördü. Zangocun darmadağınık yüzündeki ağız ciyaklamayı sürdürüyordu.

"O burada. Burada!"

Ron tekrar Çiğkafa'ya baktı: Yaratık neredeyse ona ulaşmıştı ve Ron kendini korumak için taşı kaldıramayacak kadar yavaştı. Ama Çiğkafa'nın niyeti onu almak değildi. Declan'ı işitiyor ve kokusunu alıyordu. Çiğkafa'nın devasa elleri Ron'un yanından geçerek zırdeliyi ararken Ivanhoe, Declan'ı bıraktı. Daha sonra olanlar korkunçtu. Kon o ellerin Declan'ı paramparça etmesini izleyemedi: Ama yakarışların şaşkınca bir kedere dönüşmesini işitti, 'lokrar dönüp baktığında yerde ya da duvarda insanı çağ-ıştıtır hiçbir şey yoktu...

128

...Çiğkafa bu kez onu almaya geliyordu, aynı şeyi ya da daha kötüsünü yapmaya. O

dev kafa uzanmış Ron'a bakıyordu. Ağzı açıktı. Ron, Çiğkafa'nın yangında yaralandığını gördü. O canavar kendini yok etmeye fazla kaptırmıştı: Yüzü ve gövdesinin üst kısmı yanmıştı. Kolları kavrulmuş, yelesi kısacık kalmış,

yüzünün sol tarafı kararmış ve su toplamıştı. Alevler gözlerini yakmıştı, gözyaşlarıyla ve sümüksü sıvılarla kaplıydılar. Yaratığın Ron'un yanından geçerek Declan'ı takip etmesinin nedeni buydu. Doğru dürüst göremiyordu.

Ama şimdi görmeliydi. Mutlaka.

"Buradayım... Buradayım..." dedi Ron. "Buradayım!" Çiğkafa işitmişti. Görmeden baktı, gözlerini odaklamaya çalışarak.

"İşte! Buradayım!"

Çiğkafa genzinden homurdandı. Yanmış yüzü acıyordu. Buradan uzaklaşmak, ay ışığında huş ağaçlarının altında uzanmak istiyordu.

Taşı belli belirsiz seçti. Homo sapien onu bebek gibi tutmaktaydı. Çiğkafa doğru dürüst göremese de anladı. O görüntü zihnini acıttı, iğneledi, dalga geçti.

Yalnızca bir semboldü elbette, bir güç işaretiydi, gücün kendisi değil. Ama Çiğkafa'nın zihni arada ayrını yapmadı. Ona göre o taş en korktuğu şeydi: Deliğiyle döl yiyen ve çocuklar tüküren kanayan kadın. O delik, o kadın hayattı. Sonu gelmez doğurganlıktı. Çiğkafa dehşete kapıldı.

(if'iilodi. Bacağından aşağı bokları akıyordu. Yii mıdı-l ı korku Ron'n cesaretlendirdi.

Avantajını kulla umul rınıHnymı yaratığın üstüne yürüdü. Ivanhoe'nun 129

haykırarak etrafında, görüş alanının kenarlarında, o kundakçıyı vurmaya hevesli silahlı müttefikler topladığının hayal meyal farkındaydı.

Gücü tükeniyordu. Çiğkafa doğru dürüst görebilsin diye başının üstünde tuttuğu o taş

giderek ağırlaşmaktaydı.

"Hadi" dedi toplanan adamlara usulca. "Hadi öldürün onu. Öldürün..."

Daha sözünü bitirmeden yaklaşmaya başladılar.

Çiğkafa onları görmekten çok kokularını aldı: Acıyan gözleri kadında odaklanmıştı.

Saldırıya hazırlanırken dişleri kınlarından çıktılar. Burnuna her taraftan pis insan kokusu geliyordu.

Panik sayesinde bir anlığına batıl inançlarını yendi. Taşa karşı beslediği korkuya direnerek Ron'un üstüne atıldı. Ron gafil avlandı. Kafa derisine pençeler battı, yüzünden aşağı kan boşandı.

Sonra kalabalık saldırdı. Çiğkafa'nın bedenine insan elleri, zayıf ve beyaz insan elleri dokundu. Belkemi-ğine yumruklar indi, derisini tırnaklar çizdi.

Birisi bıçakla dizardı kirişlerini kesince Ron'u bıraktı. Acıyla öyle bir feryat kopardı ki yer gök sarsıldı sanki. Çiğkafa yola sırtüstü düşerken bulanık gözlerindeki yıldızlar titreştiler ve belkemiği çatırdadı. Kalabalık bu fırsatı hemen değerlendirerek üstüne çullandı. Çok I alabalıktılar. Çiğkafa parmaklar koparsa, suratlar parça-Insa da onları durduramıyordu. Nefretleri kadimdi, bil-ineseler de kemiklerindeydi.

Saldırılarına elinden geldiğince karşı koydu ama ölmek üzere olduğunun bilincindeydi. Bu kez tekrar diril-

130

meyecekti, düşmanlarının torunları onu unutana kadar yeraltında asırlarca beklemeyecekti. Tamamen yok olacaktı. Hiçlik olacaktı.

Bunu düşününce sakinleşti. Gözlerini kaldırıp o minik babayı görmeye çalıştı.

Bakıştılar, yolda çocuğu alırken bakıştıkları gibi. Ama artık Çiğkafa'nın gözleri mıhlama gücünü yitirmişlerdi. Yüzü ay kadar boş ve çoraktı. Ron o taşı iki gözünün arasına vurduğunda çoktan yenilmişti. Kafatası yumuşaktı. Göçtü ve yola beyin parçaları sızdı.

Kral öldü. Birden oluvermişti, tören ya da şenliksiz. Ölmüştü, sonsuza dek. Haykıran olmadı.

Ron yarısı canavarın yüzüne saplanmış olan taşı olduğu yerde bıraktı. Sallanarak doğrulup başını yokladı. Kafaderisi kalkmıştı. Parmak uçları kafatasına dokundu.

Durmadan kan akıyordu. Ama onu tutacak kollar vardı ve uyumaktan korkmasına gerek yoktu.

Kimse fark etmese de, ölü Çiğkafa'nın mesanesi boşalmaktaydı. Cesetten ara ara fışkıran sidik, bir derecik halinde yolda akıyordu. Buz gibi havada buharlar salıyordu.

Köpüklü burnuyla sağı solu kokluyor, akacak mecra arıyordu. Bir metre kadar sonra yolun kenarındaki oluğu buldu ve bir süre orada aktıktan sonra asfalttaki bir çatlaktan aşağı, onu ağırlayan toprağın içine döküldü.

Bir (Pornocu) Kefenin(in) İtirafı

Bir zamanlar ettendi. Etten, kemikten ve hırstan. Ama bu bir yüzyıl önceydi (en azından öyle geliyordu) ve o muhteşem halin anısı hızla silinmekteydi.

Eski hayatından bazı izler vardı. Zaman ve bitkinlik ondan her şeyi alamamıştı.

Sevdiği ve nefret ettiği kişilerin yüzlerini zihninde açıkça ve ıstırapla canlandırabiliyordu. Ona geçmişten bakıyorlardı, net ve parlak. Çocuklarının iyi geceler dileyen gözlerindeki tatlı ifadeyi hâlâ görebiliyordu. Öldürdüğü hayvanların gözlerindeki aynı ifadeyi de, onlardaki pek tatlı olmasa da, yine de iyi geceler dileyiydi.

Bu anılardan bazıları ağlamak istemesine yol açıyordu ama kolalanmış gözlerinden yaş çıkmıyordu. Hem u tük pişmanlık için çok geçti. Pişmanlık eyleme geçebilmek için zamana, nefese ve enerjiye sahip canlılara ayrılmış bir lükstü.

Kendisiyse bütün bunların ötesindeydi. O, anacığının minik Ronnie'si (ah, anası bu halini görseydi), neredeyse üç haftadır ölüydü. Pişmanlık duymak için çok, çok geçti.

Yaptığı hataları düzeltmek için elinden geleni yapmıştı. Hayatını olabildiğince, hatta sınırını aşarak uzatmış, sefil hayatındaki kapanmamış hesapları kapamak için kendine değerli zaman çalmıştı. Anacığının minik Ronnie'si hep düzenli olmuştu: Bir titizlik timsali. Muhasebeciliği sevmeye nedenlerinden biri buydu. Yüzlerce rakam arasında yanlış yazılmış birkaç peniyi aramak hoşlandığı bir oyundu. Günün sonunda hesapları dengelemek ne güzeldi. Ne yazık ki hayat o kadar kusursuzlaş-tırılabilir bir şey değildi. Bunu çok geç anlamıştı. Yine de elinden geleni yapmıştı ve anacığının eskiden deyip durduğu gibi, insan bundan fazlasını yapamazdı. Artık geriye yalnızca itiraf etmek ve ardından yargılanmaya eli boş ve pişmanlıkla gitmek kalmıştı. St. Mary Magdale-ne's'in günah çıkartma hücreesindeki cilalı sandalyenin üstüne serilmiş halde dururken, bu ele geçirilmiş beden, keten kalbini takatten kesen bütün o günahların yükünden kurtulmaya yetecek kadar uzun süre dayanamayacağından kaygılanıyordu. Bu son ve hayati birkaç dakika boyunca bedeniyle ruhunu bir arada tutmakta odaklandı.

Rahip Rooney birazdan gelirdi. Günah çıkartma hücresinin bölmelerini ayıran kafesin ardına oturup teselli edici, anlayışlı, bağışlayıcı laflar edecekti. Sonra da Ronnie Glass, çalınmış varlığının kalan dakikalarında kendi hikâyesini anlatacaktı.

Kişiliğine atılmış en korkunç çamuru inkâr etmekle başlayacaktı: Pornoculuk suçlamasını.

Pornocu.

'•m,nıydı Pornoculukla ilgisi yoktu. Otuz iki yıllık

ömründe kendisini tanıyan herkes buna tanıklık edebilirdi. Tanrı'm, seksten pek hoşlanmazdı bile. işin ironik yanı buydu. Pornoculuk gibi pis bir işle uğraşacak en son kişiydi o. Etrafındaki herkes zinalarını böbürlenerek anlatırken o tertemiz bir hayat sürmüştü. Bedenin yasak hayatı, tıpkı trafik

kazaları gibi, başkalarının başına gelirdi, kendisinin değil. Seks insanın yılda bir kez istisna yaparak binebileceği bir lunapark arabası gibiydi, iki defaya katlanılabılırdı, üçüncüsü mide bulandırırđı. Öyleyse bu iyi Katolik çocuğun iyi bir Katolik kızla geçirdiğı dokuz yıllık evlilik hayatı boyunca yalnızca iki çocuğunun olması şaşırtıcı mıydı?

Ama şehvetli olmasa da sevgi dolu bir adamdı ve karısı Bernadette onun sekse ilgisizliğini paylaşmıştı, bu yüzden Ronnie'nin şevksiz aleti aralarında hiç soruna yol açmamıştı. Hem çocuklarını çok seviyorlardı. Sa-mantha şimdiden bir kibarlık ve düzenlilik timsali olmaya başlamıştı. Imogen ise (daha iki yaşına yeni basmış

olmasına karşın) annesi gibi gülümsüyordu.

Sonuçta hayatı güzel olmuştu. Güney Londra'nın sakin sayılabilecek ağaçlı banliyölerinden birinde vasat bir ev satın almasına ramak kalmıştı. Pazarlar'ı ilgilendiğı küçük bir bahçesi de vardı, ki aynı şey ruhu için de geçerliydi. Fikrince örnek bir hayat sürmüştü, mütevazı ve pisliksiz.

Bu sürecekti de, doğasındaki o hırs kurtçuğı olmasa. Onu mahvedenin hırsı olduğuna şüphe yoktu.

Hırslı olmasa, Maguire'ın teklif ettiğı işi tekrar düşünmezdi. içgüdüüne güvenir, Soho'daki Macar pastanesinin üstündeki o küçücük, dumanlı ofisi görür gör-134_____

mez kaçardı. Ama zenginleşme arzusu yüzünden kaşınmış, bariz gerçeğı görememişti... yani bütün muhasebe becerisini ahlâksızlık kokan bir operasyona saygınlık katmakta kullandığını. Bunu hissetmişti elbette. Magu-ire sürekli ahlâki değerlerden, çocuk sevgisinden, Bon-sai'nin beyefendilere uygun sanatından söz edip dursa da o herifin aşağılık biri olduğunu sezmişti. Hem de en adisinden. Ama bn bilgiyi gözardı ederek yalnızca işiyle ilgilenmiş, muhasebe defterleriyle uğraşmıştı.

Magu-ire'in eli açıldı: Bu yüzden körleşmek daha kolay olmuştu. O herifle iş

arkadaşlarını sevmeye bile başlamıştı. Tombul dudaklarıyla hep kremalı pasta yiyen ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyen o iri kıyım Dennis "Andaval" Luzatti'yi görmeye alışmıştı. Hızlı hızlı konuşan ve iskambil kâğıtlarıyla her gün yeni bir numara gösteren üç parmaklı, ufak tefek Henry B. Henry'ye de. Derin düşünürler değillerdi, Tenis Kulübü'ne adım atamayacakları da kesindi ama yine de zararsız görünmüşlerdi.

Sonunda gerçeği görmesi, Andaval, Henry ve Maguire'm canavar olduklarını görmesi ne korkunç bir şok olmuştu.

Bunu tesadüfen öğrenmişti.

Ronnie bir gece geç vakitte vergi işlerini bitirince taksiyle depoya gitmişti. Niyeti Maguire'a bizzat rapor vermektir. Depoya ilk kez gidiyordu, aralarında sık sık söz etmelerine karşın. Maguire orada aylardır kitap depolamaktaydı. Çoğu Avrupa'dan gelme yemek kitapları • ivdi Kn azından Ronnie'ye söylenen buydu. O gece, lı>'in <> mim gecesinde, Ronnie gerçeğe adım atmıştı. " "i il >.. |fO/nlı< ı gerçeğe.

135

Maguire o tuğla duvarlı sade odalardan birinde, paketler ve kutularla çevrili bir sandalyede oturmaktaydı. Çıplak bir ampul, kelleşmekte olan ve pembe pembe parlayan kafasına bir hâle düşürmekteydi. Andaval da oradaydı, midesine bir kek indirmekle meşguldü. Henry B., bir sabır timsali gibi öylece duruyordu. O üçlünün her tarafında dergi yığınları vardı, binlerce dergi, parlak kapaklı, bakire ve her nasılsa dolgun dergiler.

%

Maguire hesaplarından başını kaldırıp bakmıştı.

"Camgöz" demişti. Hep bu lakabı kullanırdı.

Ronnie odaya bakmıştı. O uzaklıktan bile, o define yığınının mahiyetini tahmin etmişti.

"Girsene" demişti Henry B. "Bir el çevirmeye ne dersin?"

"Bu kadar ciddi görünme" demişti Maguire yatıştırıcı bir sesle. "Bunlar nial o kadar."

Ronnie dehşetle afallamış bir halde dergi yığınlarından birine yaklaşıp en üstteki dergiyi açmıştı.

Climax Erotica, yazılıydı kapakta. Seçici Yetişkinler İçin Tam Renkli Pornografi.

İngilizce, Almanca ve Fransızca metinler. Kendini tutamayıp dergiyi karıştırmaya başlamıştı. Yüzü utançtan kızarmıştı. Maguire'ın yaptığı şakalarla savurduğu tehditleri hayal meyal duyuyordu.

Sayfalar korkunç bir biçimde müstehcen görüntülerle doluydu. Ronnie hayatında böyle şey görmemişti. Gönüllü yetişkinlerin yapabileceği her türden cinsel eylem (ki birkaçına ancak uyuşturucu verilmiş akrobatlar razı olabilirdi) her ayrıntısıyla sergilenmişti. Bu ağza alınmaz şeyleri yapan parlak gözlü kişiler Ronnie'ye gü-136

özür. Vücutlarındaki her yarık, her delik, her kırıksıklık ve sivilce meydandaydı.

Çıplaklığın da ötesiydi bu. Ron-nie'nin midesi kalkmıştı.

Ronnie dergiyi kapayıp yan taraftaki bir başka yığına göz atmıştı. Farklı yüzler, yine şevkle düzüşen insanlar. Akla gelebilecek her türlü düşkünlük orada vardı. Sırf başlıklar bile, içeride bulunabilecek hazların kanıtıydılar. Zincire Vurulmuş Tuhaf Kadınlar, diye yazıyordu bir tanesinde. Lastikle Köleleştirildi, diye vaat ediyordu bir başkası. Labrador Âşık, diyordu bir üçüncüsü, ki bunda köpeğin fotoğrafı öyle netti ki, hayvanın ıslak bıyıkları seçiliyordu.

Michael Maguire'ın sigaradan boğuklaşmış sesi giderek Ronnie'nin sersemlemiş

beynine sızmıştı. Onu tatlı sözlerle kandırmış ya da bunu denemişti, daha da kötüsü, onun saflığıyla ince ince dalga geçmişti.

"Eninde sonunda öğrenecektin" demişti. "Bu yüzden şimdi öğrenmen iyi oldu ha?"

Zararsız bir şey. Eğlence o kadar."

Ronnie başını şiddetle sallayarak gözlerinin arkasına kök salmış görüntülerden kurtulmaya çalışmıştı. Şimdiden çoğalıyor, böyle olasılıklardan habersiz masum bir bölgeyi işgal ediyorlardı. Hayalinde, deri kıyafetler içindeki labradorlar eli kolu bağlı orospuları yalıyorlardı. Hepsi birbirinden iğrenç bu görüntülerin gözlerine akması korkutucuydu. Bir şeyler yapmazsa boğulacağını hissetmişti.

"Korkunç" diyebilmişti ancak. "Korkunç. Korkunç. İmi nnç."

Mn , un m' Vurulmuş Tuhaf Kadınlar yığınınını tek-

137

melemişti. Yığın devrilmiş, birbirinin aynısı kapaklar pis zemine saçılmıştı.

"Bunu yapma" demişti Maguire çok usulca.

"Korkunç" demişti Ronnie. "Hepsi korkunç."

"iyi satıyorlar."

"Ben almam!" demişti Ronnie, sanki Maguire onun böyle şeylerden hoşlandığını ima etmiş gibi.

"Tamam, demek ki hoşlanmıyorsun. Baksana Anda-val, hoşlanmıyormuş."

Andaval, kısa parmaklarına bulaşmış kremayı şık bir mendille silmekteydi.

"Niye ki?"

"Çok pislermiş."

"Korkunç" demişti Ronnie yine.

"Ama boğazına kadar bu işe battın evlat" demişti Maguire. Sesi Şeytan'ın sesiydi, değil mi? Kesinlikle Şeytan'ın sesiydi. "Bari tadını çıkar."

Andaval kahkahayı basmıştı. "Tadını çıkar ha? Bunu sevdim Mike. Bunu sevdim."

Ronnie başını kaldırıp Maguire'a bakmıştı. Herif kırk beş-elli yaşlarındaydı. Ama yüzü daha yaşlı görünüyordu. Baktığı o yüzün hoş tarafı kalmamıştı, insana benzemiyordu.

Terleri, kılları, büzülmüş ağzıyla o dergilerdeki kızıl saçlı orospuların sergilediği kıklardan birine benziyordu Ronnie'nin gözünde.

"Hepimiz tanınmış suçlularız" diyordu o organ. "Yine yakalanırsak kaybedecek hiçbir şeyimiz yok."

"Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok" demişti Andaval.

"Oysa sen tertemiz bir profesyonelsin evlat. İyi, dürüst bir muhasebeci olarak tanınıyorsun. Bu pis işi ihbar

138

edersen şöhretin lekelenir bence. Hatta bir daha asla iş bulamayabilirsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ronnie, Maguire'a vurmak istemişti. Bunu yapmıştı da, var gücüyle. Maguire'ın dişlerinin takırdaması ve dudaklarının arasından kan fışkırması haz vericiydi. Ronnie okul yıllarından beri ilk kez dövüşüyordu ve kaçınılmaz misillemeyi engellemekte geç kalmıştı. Maguire'ın vurduğu yumruk, Tuhaf Kadınlarım arasına kanlar içinde yuvarlanmasına yol açmıştı. Ayağa kalkmasına fırsat kalmadan Andaval topuğunu Ronnie'nin yüzüne bastırarak burnunu ezmişti. Ronnie kan dolmuş gözlerini kırıştırarak görmeye çalışırken Andaval onu çekerek ayağa kaldırmış ve Maguire'ın karşısında tutsak bir hedef olarak tutmuştu. Yüzüklü el yumruğa dönüşmüştü ve sonraki beş dakika boyunca Maguire, Ronnie'yi kum torbası

niyetine kullanmıştı, kemerinin altından başlayıp giderek yukarılara çıkarak.

Ronnie çektiği acıyı tuhaf bir biçimde rahatlatıcı bulmuştu. Suçlu ruhunu iyileştirmekte, Meryem Ana'ya dualar okumaktan daha iyiydi sanki. Dayak faslı bitince Andaval tarafından yaka paça dışarı, karanlığa atılmıştı. İçinde öfke kalmamıştı, yalnızca Maguire'ın başladığı temizliği bitirme ihtiyacı o kadar.

O gece eve gidince Bernadette'ye yalan söylemişti. Sokakta soyulduğunu söylemişti.

Karısı onu avutmaya çalışmıştı. Karısına yalan söylemek hiç hoşuna gitmemi- ii ama seçeneği yoktu. O geceyi ve ertesi geceyi ny-\ 11mı/ KiM.ilinişti. Kendisine güvenen zevcesinin yalnız-1 m bl.....İh Lıdar ötesindeki kendi yatağında yatarak kumdı i" ıl< ihıl nnknnya çalışmıştı. Gerçeğin er geç mey 139

dana çıkacağını biliyordu. En iyisi polise gidip kendini aklamasıydı. Ama bu cesaret gerektiriyordu, ki yüreği ilk kez böylesine zayıftı. Bu yüzden Perşembe ve Cuma geceleri boyunca kendini kandırmış, morlukların sarılaşmasını ve kafa karışıklığının geçmesini beklemişti.

Sonra Pazar günü kıyamet kopmuştu.

Suratı en aşağılık bulvar gazetesinin ön sayfasın-daydı: "Ronald Glass'ın Seks İmparatorluğu" diye manşet atılmıştı. İç sayfalarda masum anlarda çekilmiş ama şimdi suçlayıcı görünen fotoğraflar vardı. Glass takip ediliyor gibi görünüyordu. Glass sinsi görünüyordu. Kıllarının doğal gürlüğü onu tıraşsız gibi gösteriyordu. Düzgün saç tıraşı, bazı mafya ailelerinin hoşlandığı türden bir hapishane estetiğine uygun gibiydi.

Gözleri bozuk olduğundan kısıktı, bu da çehresine şehvetli bir farenin ifadesini vermişti.

Gazete bayilerinde durup kendi yüzüne bakarken, kişisel kıyamet gününün ufukta olduğunu anlamıştı. Gazetede ki korkunç yalanları titreyerek okumuştı.

Birisi (kim olduğunu asla öğrenememişti) bülbül gibi ötmiişti. Porno dergileri, kerhaneleri, seks mağazalarını, sinemaları, hepsini anlatmıştı. Maguire'ın yönettiği gizli müstehcen dünyanın bütün iğrenç ayrıntıları gözler önüne serilmişti. Ancak Maguire'ın adı verilmemişti. Andaval'ın ya da Henry'ninki de. Yalnızca Glass'tan söz ediliyordu: Suçluluğu meydandaydı. Açıkça ortadaydı. Çocukları yoldan çıkaran şişko ve azgın biri olduğu yazılmıştı.

İnkâr etmek için çok geçti. Evine döndüğünde, Ber-nadette çocukları alıp gitmişti bile.

Birileri ona telefonla

140_____

haberi vermiş olmalıydı, salyaları akarak, durumun iğrençliğinden haz alarak.

Mutfakta kalakalmıştı. Masada ailenin henüz yemediği ve artık asla yemeyeceği bir kahvaltı duruyordu. Ağlamıştı. Çok değil: Gözyaşı stoku fazla değildi ama vazifesini yaptığını hissettirmeye yetmişti. Pişmanlığını yeterince ifade ettikten sonra büyük bir haksızlığa uğramış her adamın yapacağını yapmış, oturup cinayet planı kurmuştu.

Tabancayı bulmak daha sonra olacak her şeyden pek çok açıdan daha güç olmuştu.

Dikkatli düşünmek, yağ çekmek ve epeyce nakit harcamak zorunda kalmıştı. İsteddiği silahı bulup kullanmayı öğrenmesi bir buçuk gününü almıştı.

Sonra işi halletmeye gitmişti.

Önce Henry B. ölmüştü. Ronnie adamı giderek gözde bir semte dönüşen Islington'daki ahşap kaplamalı mutfağında vurmuştu. Henry B.'nin üç parmaklı elinde yeni yapılmış bir kahve, gözlerindeyse neredeyse acıklı bir dehşet vardı. İlk kurşunu böğrüne yemiş, gömleği lekelenmiş, biraz kan akmıştı. Ama Ronnie'nin beklediğinden çok daha az. Cesaretlenerek tekrar ateş etmişti. İkinci kurşun kurbanının boynuna saplanmıştı: Onu öldüren bu olmuştu galiba. Henry B. bir sessiz filmdeki bir komedyen gibi yere kapaklanmış, kahve fincanını ancak döşemeye çarpmadan hemen önce bırakmıştı. Fincan, kahve ve kan karışımında yuvarlanıp takırdadıktan sonra nilayot durmuştu.

141

Ronnie cesedin başına gidip Henry B.'nin ensesine üçüncü bir kurşun sıkılmıştı. Bu kez neredeyse tamamen rahattı. Hızlı ve keskin bir atış

yapmıştı. Sonra arka kapıdan elini kolunu sallayarak çıkıp giderken, işini bu kadar kolay halletmekle neredeyse vecde kapılmıştı. Kendi bodrumunda bir fareyi köşeye sıkıştırıp öldürmüştü sanki, sevimsiz ama zorunlu bir işi halletmişti.

Duyduğu sevinç ve heyecan beş dakika sürmüştü. Sonra korkunç bir biçimde midesi bulanmıştı.

Her neyse, sonuçta ölen Henry idi. Bu kez yapacak numara bulamamıştı.

Andaval'ın ölümü daha gösterişli olmuştu. Köpek yarışlarında nalları dikmişti. Aslında dördüncü ve beşinci kaburga kemiklerinin arasına uzun bir bıçağın saplandığını hissettiğinde, Ronnie'ye kazanan biletini göstermekteydi. Öldürüldüğüne inanamamış, pastalarla tombullaşmış suratında katıksız bir şaşkınlık belirmişti. Sağa sola bakı-nıp durmuştu, sanki çevresindeki bahisçilerden biri her an onu gösterip gülererek bunun bir şaka olduğunu, erken yapılmış bir doğumgünü sürprizi olduğunu söyleyecek-miş gibi.

Sonra Ronnie bıçağı yaranın içinde çevirince (bunun kesinlikle ölümcül olduğunu okumuştı) Andaval yarışı kazansa da şanslı gününde olmadığını anlamıştı.

Ağır cesedi kalabalığın içinde on metre kadar taşınmıştı, ta ki turnikeye sıkışana dek.

Ancak o zaman birisi Andaval'dan akan sıcak kanı hissederek çığlık atmıştı.

O sırada Ronnie çoktan uzaklaşmıştı.

İç rahatlığıyla eve dönmüştü. Kendini giderek temizlenmiş hissediyordu. Bernadette o yokken gelmiş,

142____ _

giysilerini ve en gözde süs eşyalarını alıp gitmişti. Ronnie onu görse "Her şeyi al, benim için bir anlamları yok" diyecekti. Ama kadın hayalet bir ev kadını gibi gelip gidi-vermişti. Mutfak masasında hâlâ Pazar günü o son

kahvaltı duruyordu. Çocukların kâselerindeki mısır gevrekleri tozlanmıştı. Küflenmiş olan yağ pis kokuyordu. Ronnie öğleden sonra, akşam, gece boyunca oturmuştu, ta ertesi sabahın erken saatlerine dek. Hayata ve ölüme dair keşfettiği yeni gücünün tadını çıkarmıştı. Sonra giysileriyle yatağa uzanmış (artık titizliğe boşvermişti) ve iyi

*

sayılabilecek bir insanın gönül rahatlığıyla uyumuştı.

Maguire'ın Andaval'la Henry B. Henry'yi kimin hakladığını tahmin etmesi güç olmamıştı, bunu kabullenmekte zorlansa da. Suç dünyasında Ronald Glass'ı tanıyan pek çok kişi vardı. Maguire o masum adama oynadıkları oyuna onlarla birlikte gülmüş, eğlenmişti. Ama kimse onun düşmanlarına karşı böylesine ağır bir misillemede bulunabileceğini aklına getirmemişti. Bazı karanlık mahallelerde Ronald Glass'ın kana susamışlığı takdir toplamaktaydı. Başkalarıysa (ki aralarında Maguire da vardı) onun fazla ileri gittiğini, artık yolunu şaşırmış bir koyun misali sürüye kabul edilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyorlardı. Genel kanı, hassas güç dengesine daha fazla zarar vermeden önce işinin bitirilmesi gerektiği idi.

Böylece Ronnie'nin günleri sayılı olmuştu. Henry B.'nin elindeki üç parmakla sayılabilirlerdi.

Cumartesi öğleden sonra onu haklamaya gelmiş ve kısıkrak yakalamışlardı, ona kendini bir silahla savun m.ı İn .atı vermeden. Bir salam ve pişmiş et deposuna gö 143

türmüşler ve buz gibi, beyaz, soğuk bir odanın güvenliğinde bir kancaya asarak işkence etmişlerdi. Andaval'ı ya da Henry B.'yi sevdiğini iddia eden herkese intikam fırsatı verilmişti. Bıçaklarla, çekiçlerle, kaynak tabancalarıyla. Dizlerini ve dirseklerini parçalamışlardı. Kulak zarlarını delmiş, tabanlarını yakmışlardı.

Nihayet, gece on bir civarı sıkılmaya başlamışlardı. Klüplerin yeni yeni canlanma, kumar masalarının dolma vaktiydi. Artık adaleti yerine getirip kasabadan ayrılma zamanıydı.

Micky Maguire o zaman gelmişti, üstünde en şık takım elbisesiyle. Ronnie onun o bulanık dünyada bir yerlerde olduğunu biliyordu ama duyu organları neredeyse hiç işlemediğinden, kafasına doğrultulan tabancayı ancak hayal meyal görmüş, beyaz fayanslı odada yankılanan tabanca patlamasını hafifçe hissetmişti.

Tam hedefe gönderilen tek bir kurşun alınının ortasını delerek beynine saplanmıştı.

Ronnie'nin alnında bir üçüncü göz açılmıştı sanki.

Bedeni kancada bir an kasıldıktan sonra ölmüştü.

Maguire alkışları erkekçe kabullenmiş, hanımları öpmüş, bu işini gören sevgili dostlarına teşekkür etmiş ve kumar oynamaya gitmişti. Ceset siyah bir naylon torbaya konarak Pazar sabahı erkenden Epping Ormanı'nın kenarına atılmıştı, tam dışbudak ağaçlarıyla çınarlarda sabah korosu başlarken. Bu hikâye böylece sona ermişti. ()ysa daha yeni başlıyordu.

Kunnie'nin cesedi ertesi gün yediden önce bir koşucu ta-144

rafından bulunmuştu. Atılmasıyla bulunması arasında geçen gün boyunca bedeni çürümeye başlamıştı bile.

Ama patolog çok daha kötülerini görmüştü. İki morg görevlisinin cesedi soyuşunu, giysilerini katlayıp etiketli plastik torbalara yerleştirmişti kayıtsız gözlerle izlemişti.

Müteveffanın eşinin kendi yankılı hükümdarlığına beti benzi atmış ve gözleri ağlamaktan patlayacakmış gibi şişmiş halde getirilmesini sabırla ve dikkatle izlemişti.

Kadın kocasına sevgisizce bakmıştı. Yaralar ve işkence izleri karşısında irkilmemişti.

Patolog, Seks Kralı ile sakın karısının bu son karşılaşmalarından, evliliklerinin hikâyesini çıkarmıştı. Sevgisiz bir evlilikti onlarınki. Adamın iğrenç hayat tarzı yüzünden tartışıp durmuşlar, kadın umutsuzluğa kapılmış,

adam zalimce davranmış, ölünce de kadın işkencenin nihayet bittiğine sevinmişti ve artık onsuz yepyeni bir hayata başlamaya hazırdı. Patolog bu güzel dulun adresini araştırmayı zihnine not etmişti. Kadının parçalanmış bedenlere karşı kayıtsızlığı muhteşemdi. Onu düşündükçe patologun ağzı sulanıyordu.

Ronnie, Bernadette'nin gelip gittiğini biliyordu. Sırf Seks Kralı'na bakmak için morga girip çıkan başkalarını da hissedebiliyordu. Ölü haliyle bile ilgi çekiyordu.

Ölüm beklemediği kadar dehşet verici çıkmıştı, icra me-

%

murlarına direnen bir kiracı gibi beyninin soğuk kıvrımlarında titreşmek, etrafındaki dünyayı görmeyi sürdürmek ve o dünyada hiçbir şey yapamamak.

Ölümünden sonraki günlerde bu durumdan kurtulacağına dair bir belirti görememişti.

Kendi ölü kafatasının içinde oturup kalmış, canlı dış dünyaya çıkma yolunu bulamamış ama nedense hayatı tamamen bırakmak,

144

kendini Tanrı'ya teslim etmek de istememişti. İçinde hâlâ intikam arzusu vardı.

Zihninin yapılan kötülükleri kabullenemeyen bir bölümü, başladığı işi bitirmek için cenneti bir süreliğine ertelemeye hazırdı. Muhasebe defterleri dengelenmeliydi.

Michael Maguire ölmedikçe Ronnie günahlarının bedelini ödemeye gidemezdi.

Meraklıların gelip gidişini yuvarlak, kemikten hapisanesinden izlerken iradesini topladı.

Patolog, Ronnie'nin cesedini usta bir aşçı gibi hoyratça kesip biçti, kafa boşluğundaki mermiyi çıkardı ve kemik ve kıkırdak çorbasına dönmüş dizleriyle dirseklerini kurcaladı. Ronnie o herifi sevmemişti. Bernadette'e hiç de profesyonel olmayan bir biçimde pis pis bakmıştı. Şimdi de, profesyonellik rolü oynarken ayıplanacak bir biçimde taş kalpliydi. Ah, Ronnie'nin sesi olsaydı keşke. Bir süreliğine kullanabileceği bir yumruğu, bir bedeni olsaydı. O zaman bu et tacirine cesetlere nasıl davranıl-ması gerektiğini gösterirdi. Ama sırf irade gücü yetmezdi, bir odak noktası ve kurtuluş yolu da gerekiyordu.

Patolog raporunu bitirip de cesedi alelacele dikince, ıslak ve parlak eldivenleriyle lekeli aletlerini tekerlekli masanın üstüne, pamuklu çubuklarla alkolün yanına atarak cesedi asistanlarına teslim etmişti.

Ronnie çift kanatlı kapının adamın arkasından kapandığını işitmişti. Bir yerlerde bir lavaboya su akıyordu. Bu ses sinirini bozmuştu.

İki morg görevlisi onun yattığı masanın yanında durarak, birbirlerinin ayakkabılarından söz etmeye başlamışlardı. Sanki başka konu yokmuş gibi. Ne banal, diye düşünmüştü Ronnie, hayatı çürütecek kadar banal.

146

"Aldığım şu yeni topuklar var ya Lenny? Kahverengi süet ayakkabılarıma takmıştım hani? İşe yaramıyorlar. Hem de hiç."

"Şaşırmadım."

"O kadar da para vermiştim. Şu hale bak, şunlara bak. Bir ayda aşındılar."

"Kâğıt gibi incecik olmuşlar."

"Gerçekten öyleler Lenny, kâğıt gibi incecik oldular. Onları iade edeceğim."

"Yerinde olsam ben de iade ederdim."

"Edeceğim."

"Ben de ederdim."

Saatlerce süren işkenceden, ani ölümden ve daha yeni çıktığı otopside sonra bu salakça sohbet Ronnie'ye neredeyse katlanılmaz gelmişti. Rnhu beyinde ters çevrilmiş bir reçel kavanozunda kısılı kalmış ve dışarı çıkıp şarkılar söylemekte kararlı kızgın bir arı gibi vızıldamaya, dönüp durmaya başlamıştı...

Dönüp durmaya, tıpkı o sohbet gibi.

"Kâğıt gibi incecik ya."

"Hiç şaşırmadım."

"İthal malı tabii. Şu topuklara bak. Kore'de yapılmış."

"Kore mi?"

"Kâğıt gibi incecik olmalarının nedeni bu."

Bu insanların salaklığı affedilmezdi. Onlar yaşayıp eylemlerde bulunurlarken, kendisi öfkeyle vızıldayıp duruyordu. Bu adil miydi?

"İnin on ikiden vurulmuş ha Lenny?"

"N«rr

147

"Cesedi diyorum. Seks Kralı denen şu moruk. Adını unuttum. Tam alnının ortasından vurulmuş. Gördün mü? Herif anında gebermiştir."

Lenny'nin arkadaşı hâlâ kâğıt inceliğindeki tabanlarını düşünmekteydi anlaşılan.

Karşılık vermemişti. Lenny, Ronnie'nin alnını örten kefeni merakla biraz aşağı çekmişti. Kafa derisi özensizce dikilmiş olsa da, kurşun deliği yusuvarlaktı.

"Şuna baksana."

Beriki dönüp o ölü surata bakmıştı. Kafadaki yara kıskaçlarla yoklandıktan sonra temizlenmişti. Kenarları beyaz ve büzülmüştü.

"Genellikle kalbe ateş ederler sanıyordum" demişti topuk meraklısı.

"Sokak kavgasında ölmemiş, idam edilmiş, gayet resmi bir biçimde" demişti Lenny, serçe parmağını yaraya sokarak. "Mükemmel bir atış. Tam alnının ortasına. Baksana üçüncü gözü açılmış sanki."

"Hı hı..."

Kefen tekrar Ronnie'nin yüzüne örtülmüştü. Arı vızıldamayı sürdürmekteydi, dönüp durarak.

"Üçüncü göz nedir bilirsin, değil mi?"

"Sen biliyor musun?"

"Stella bana bir şeyler okutmuştu. Vücudun merkezi ndeymiş galiba."

"Orası göbeğin. Alnın nasıl vücudunun merkezi olabilir ki?"

"Şey..."

"Orası göbeğin."

"Hayır, ruhsal merkez kast ediliyor."

148

Diğeri karşılık vermeye tenezzül etmemişti.

"Tam bu kurşun deliğinin olduğu yer" demişti Lenny, hâlâ Ronnie'nin katiline hayranlık duyarak.

Arı dinliyordu. O kurşun deliği hayatındaki pek çok delikten yalnızca biriydi. Karısıyla çocuklarının yerinde delikler vardı. Dergi sayfalarındaki incecik dudaklı yüzlerden görmeden bakan pembe ve kahverengi gözler gibi ona göz kırpıyorlardı. Sağında solunda delikler vardı...

Nihayet işine yarayacak bir delik bulmuş olabilir miydi? Neden o yaradan çıkıp gitmesindi ki?

Ruhu cesaretini toplayarak alnına yönelmişti, kor-teksinde korku ve heyecanla ağır ağır ilerleyerek. İlerideki çıkış kapısı, uzun bir tünelin ucundaki ışık gibiydi. Deliğin ötesinde, kefeninin kıvrımlı kumaşı vaat edilmiş topraklar gibi parıldamaktaydı. Yön saptama duyusu iyiydi, ilerledikçe ışık güçleniyor, sesler yükseliyordu. Ronnie'nin ruhu coşkulu şarkılardan yoksun bir biçimde dış dünyaya atılmıştı: Ufacık bir ruh sızıntısı, iradesiyle bilincini taşıyan sıvı zerrecikleri kefeni tarafından emilmişti, kâğıt mendiller tarafından emilen gözyaşları gibi.

Etten kemikten bedenini artık tamamen terk etmişti, o artık yakılmaktan başka bir işe yaramayacak soğuk bir ağırlıktı o kadar.

Ronnie Glass yepyeni bir dünyadaydı: Beyaz bir keten dünyada, daha önce hiç yaşamadığı ve hayal etmediği bir halde.

Ronnie Glass, kendi kefeniydi.

Konnie'nin patologu unutkan biri olmasa, tam o an dn ınıj'.ı j;n i) Dul Glass'ın telefon numarasını yazdığı

149

günlüğünü bulmaya çalışmazdı ve gelmese yaşamayı sürdürürdü. Oysa...

"Eee, daha çalışmaya başlamadınız mı?" demişti görevlilere öfkeyle.

Görevliler mırıldanarak özür dilemişlerdi. Patolog gecenin bu vakti hep huysuz olurdu.

Sinir krizlerine alışkındılar.

"Hadi başlayın" demişti patolog, kefeni cesedin üstünden alıp öfkeyle yere atarak.

"Yoksa bu kahrolası ceset can sıkıntısından ayaklanıp çekip gidecek. Küçük otelimizin kötü bir şöret kazanmasını istemeyiz, değil mi?"

"Tabii ki. Şey, yani tabii ki hayır efendim."

"Öyle aval aval durmayın. Hadi dikin şunu. Karısı bir an önce gömülmesini istiyor."

Onunla işim kalmadı."

Ronnie yerde buruşmuş halde yatıyor, içinde bulunduğu yeni diyara etkisini yavaşça yayıyordu. Bir bedene sahip olmak güzeldi, steril ve dikdörtgen bir beden olsa bile.

Kendisinden beklemediği bir irade gücüyle, kefenin kontrolünü tamamen ele geçirmişti.

Kefen ilk başta canlanmayı reddetmişti. Şimdiye kadar hep pasif olmuştu: Buna alıştı. Ruhlar tarafından zaptedilmeye alışık değildi. Ama Ronnie artık yenilmeyi kaldıracak halde değildi, iradesi güçlüydü. Bütün doğal davranış kurallarını çiğneyerek o huysuz keteni germiş ve boğum boğum yaparak, canlı bir yaratığa benzer bir bale getirmişti.

Kefen yükselmişti.

Patolog küçük siyah defterini bulmuş, cebine atmaktaydı ki yoluna beyaz bir perde çıkmıştı, derin bir uykudan yeni uyanmış gibi gerinen bir perde.

50_____

Ronnie konuşmaya çalışmıştı ama çıkarabildiği tek ses havaya sürtünen kumaşın fısıltısı olmuştu, ki korkmuş insanların şikâyetlerinin gürültüsünde duyulama-yacak kadar hafif ve kısıktı. Gerçekten korkmuşlardı. Patolog yardım çağırırsa da, yardım gelmeyecekti. Lenny ile arkadaşı usulca çift kanatlı kapıya doğru sıvışmaktaydılar, kendilerini dinleyebilecek bütün yerel tanrılara yal-vararak.

Tanrılara inanmayan patolog ise gerileyerek morg masasına dayanmıştı.

"Defol" demişti.

Ronnie ona sımsıkı sarılmıştı.

"Yardım edin" demişti patolog, sanki kendi kendine. Ama yardım edebilecek kişiler gitmişlerdi. Morgta gerçekleşen mucizeye sırtlarını dönmüş, hâlâ saçmalayarak koridorlarda koşmaktaydılar. Patolog yalnızdı, bu kolalı kumaş tarafından kucaklanmıştı ve nihayet gururunu bir kenara bırakmış, özürler mırıldanıyordu.

"Her kimsen özür dilerim. Her neysen. Özür dilerim."

Ama Ronnie'nin öfkesi doğru yolu geç bulmuş insanların özürleriyle denecek ya da ertelenecek gibi değildi. Bu balık gözlü piç kurusu, bu neşter evladı, Ronnie'nin yaşlı bedenini sanki biftekmiş gibi kesip biçmiş, incelemişti. Bu pis herifin hayata, ölüme ve Bernadette'e karşı fütursuz tavrını düşündükçe Ronnie deli oluyordu. Itu piç kurusu burada, onun cesedinin yanında ölecekti. I)iğrı taş kalpli meslektaşlarına ibret olsun.

Kelenin kenarlarında şimdi kola benzer şeyler oluş-m.ıv 1 başlamıştı. Ronnie onları hafızasıyla biçimlendin

151

yordu. Bu yeni bedeninin görünüşünü eskisine benzetmek doğal gelmişti. Önce eller yaratmıştı: Sonra parmaklar, hatta kısa bir başparmak. Ketenden yaratılmış tuhaf bir Âdem gibiydi.

Elleri daha biçimlenmeyi tamamlamadan patologun boynuna sarılmışlardı. Şimdilik dokunma hissi algılamadığından, o nabız gibi atan deriye ne kadar bastırıldığı kestirmekte zorlanıyordu. Bu yüzden bütün gücüyle sıkılmıştı. Adamın suratı kararmış, erik rengi dili ağzından dışarı mızrak kafası gibi fırlamıştı, sivri ve sert. Ronnie o şevkle adamın boynunu kırmıştı. Ansızın kırılıvermiş ve kafası korkunç bir açıyla geriye düşmüştü. Boşuna özür dilemeyi keseli epey oluyordu.

Ronnie onu cilalı zemine bırakmış ve aşağı, yaptığı ellere bakmıştı, hâlâ lekeli bir örtüdeki iki iğne deliğinden ibaret olan gözleriyle.

Bu bedende kendinden çok emindi ve Tanrı'm, güçlüydü. O piç kurusunun boynunu hiç zorlanmadan kırı-vermişti. Bu tuhaf, kansız bedende insanlığın kısıtlamalarından kurtulmuş, yeni bir özgürlüğe kavuşmuştu. Ilirden havaya karşı duyarlılaşmış, şimdi kendisini doldurup kabartmasını hissediyordu. İstese rüzgârda uçabilir ya da kendini bükerek bir yumruğa dönüştürüp diin-vayı döve döve dize getirebilirdi.

Yapabilecekleri sınırsız Kİbiydi.

Yine de... Bu bedende ancak geçici olarak kalabile-• nftini seziyordu. Kefen eninde sonunda eski hayatına ıv.ne bir kumaş parçası olmaya geri dönmek isteyecek v i-asıl, pasif doğası geri gelecekti. Bu beden ona arma-cm edilmemiş, yalnızca ödünç verilmişti. Onu intikamı-152

m en iyi biçimde almakta kullanmak ona kalmıştı. Önceliklerin farkındaydı. Önce ve en önemlisi, Michael Ma-guire'ı bulup işini bitirmeliydi. Sonra, zamanı kalırsa çocuklarını görecek. Ama onları uçan bir kefen halinde ziyaret etmek akıl kârı değildi, insan gibi görünmek üstünde daha çok çalışması ve bu illüzyonu daha inanılır kılmaya çabalaması daha iyiydi.

Origamiyle neler yapılabildiğini biliyordu. Buruşuk yastıklarda ya da kapının arkasında asılı duran ceketlerde insan yüzleri meydana getirenleri de görmüştü. Bir de Torino Kefeni vardı ki, daha da tuhaftı. Onda isa'nın yüzünün ve bedeninin şekli mucizevi bir biçimde kalmıştı. Bernadette ona bu kefenin resminin bulunduğu bir kartpostal göndermişti. Üstünde bütün mızrak ve çivi yaralarının izleri seçiliyordu.

Neden kendisi irade gücüyle aynı mucizeyi gerçekleştirmesini ki? O da yeniden doğmamış mıydı?

Morgdaki lavaboya gitmiş ve akan musluğu kapamış, ardından aynaya bakarak iradesinin biçim bulmasını izlemişti. Kefenin yüzü şimdiden titriyor ve kıvıldıyordu, kendisi ona yeni şekillere bürünmesini talep ettikçe. Başlangıçta yalnızca kafasının basit, kaba hatları vardı o kadar. Bir karadamının kafası gibiydi. Göz niyeti ne iki çukur ve topak biçiminde bir burun. Ama odaklanmış, ketene olabildiğince gerilmesini emretmişti. İ\.< yaramıştı! Gerçekten işe yaramıştı! ipler sızlansalayı d.ı taleplerine boyun eğmiş, önce burun deliklerini, somu göz kapaklarını, üst ve alt dudaklarını

kusursuzca tnklil etmişlerdi. Yitik yüzünün hatlarının izlerini hafızasında hayran bir âşık gibi aramış ve her ayrıntısıyla yenilimi 153

oluşturmuştu. Sonra boyun niyetine bir boru yapmıştı, ki içi hava dolu olsa da aldatıcı bir biçimde sağlam görünüyordu. Kefenin onun altındaki kısmını şişirerek erkeksi bir üst gövdeye dönüştürmüştü. Kolları zaten biçimlenmişti. Ayaklarını yapmaksa kolay olmuştu. İşte bu kadardı.

Yeniden yaratılmıştı, kendi imgesinden.

illüzyon kusursuz değildi. Bir kere bembeyazdı, lekeler dışında. Ayrıca teninin dokusu kumaştı. Yüz hatları fazla keskin olabilirdi. Neredeyse kübist görünüyordu. Dahası, kumaşı saça ya da tırnağa benzemeye ikna etmek mümkün olmamıştı. Yine de canlı bir kefen olarak dünyaya çıkmaya olabildiğince hazırды.

Çıkıp halkla tanışma vakti gelmişti.

"Sıra sende Micky."

Maguire pokerde nadiren kaybederdi. Fazla zekiydi ve yıpranmış yüzü fazla ifadesizdi. Yorgun, kan çanağı gözleri hiçbir şey belli etmezdi. Yine de, sürekli kazanan biri olarak tanınmasına karşın asla hile yapmazdı. Kendisine bu konuda söz vermişti. Hile yaparak kazanmanın keyfi yoktu. Bu yalnızca çalmaktı, yani suçluların işiydi. I undisiyse bir işadamıydı o kadar.

Bu gece iki buçuk saat içinde cebine hatırı sayılır bn meblağ indirmişti. Hayat güzeldi.

Andaval, Henry B. I Innry ve Glass'ın öldürölmelerinden sonra polis bu ci-ı m yellerle ilgilenmekten, daha önemsiz suçlara zaman .»yunmaz olmuştu, işler tıkırında gidiyordu. Şikâyet ede-• '1 bir durum yoktu. Yıllardır içki arkadaşı olan Müfet-154_____

tiş Wall, Maguire'ı ortalıkta gezindiğı belli olan o kaçık katilden korumayı bile teklif etmişti. Bu fikrin ironisi Maguire'ın çok hoşuna gitmişti.

Saat neredeyse sabahın üçüydü. Kötü kızlarla erkeklerin yatıp ertesi günkü suçların düşlerini görmelerinin vaktiydi. Maguire masadan kalkarak, o geceki kumar faslının sona erdiğini belirtti. Yeleğini ilikledi ve limon sarısı ipek kravatını özenle tekrar bağladı.

"Gelecek hafta yine oynayalım mı?" diye teklifte bulundu.

Yenilmiş oyuncular bunu kabul ettiler. Patronlarına para kaybetmeye alışıktilar ama o dörtlü birbirlerine kızmazlardı. Belki biraz üzgündüler o kadar: Henry B. ile Andaval'ı özleyorlardı. Cumartesi geceleri öyle eğlenirlerdi ki. Şimdiyse ortalıkta bir sessizlik vardı.

İlk çıkan Perlgut oldu. Purosunu tepeleme dolu kül-tablasında söndürdü.

"İyi geceler Mick."

"İyi geceler Frank. Çocukları Mick Amca'larının yerine öp, olur mu?"

"Tamam."

Perlgut ayaklarını sürüyerek çıkıp gitti. Kekeme ağabeyi onu takip etti.

"1-i-i-iyi geceler."

"İyi geceler Eraest."

İki kardeş merdivenleri paldır küldür indiler.

Norton her zamanki gibi en son çıktı.

"Yarın mal gelecek mi?" diye sordu.

" Varın Pazar" dedi Maguire. Pazarları asla çalışmaz, allrayb' vñ ki t geçirirdi.

_____J55

"Hayır, bugün Pazar" dedi Norton, ukala görünmemeye çalışarak. "Yarın Pazartesi."

"Evet."

"Pazartesi mal gelecek mi?"

"Umarım."

"Depoya gidecek misin?"

"Muhtemelen."

"Öyleyse seni alırım, birlikte gideriz."

"Tamam."

Norton iyi bir adamdı. Şakadan anlamazdı ama güvenilirildi.

"Öyleyse iyi geceler."

"İyi geceler."

Sekiz santimlik tabanlarının kenarları çelik kaplamaydı. Merdivenlerde topuklu kadın ayakkabısı gibi ses çıkarıyorlardı. Alt kapı kapandı.

Maguire kazandığı parayı saydı, Cointreau kadehini dipledı ve oyun odasının ışığını söndürdü. İçerisi leş gibi duman olmuştu. Yarın birini gönderip camı açtırması gerekecekti. İçeriye biraz taze Soho havası girsindi. Salanı ve kahve çekirdeği, ticaret ve pespayelik kokuları. İhı kokulara bayılıyordu, bir bebeğın meme ucuna bayılması gibi.

Merdivenlerden inip karanlık seks mağazasına girerken dışarıdaki sokakta edilen vedaları, araç kapılarının kapanışını ve pahalı otomobillerin çalışarak uzaklaşmalarını işitti. İyi dostlarla güzel bir gece. İnsan başka ne isteyebilirdi ki?

Merdivenin dibinde bir an durdu. Karşıdaki yanıp •.imen trafik ışıkları, mağazadaki dergi sıralarını aydınla-156

tıyordu. Naylon poşetleri parılıyordu. Kapaklarındaki silikonlu göğüslerle tokatlanmış

kalçalar olgun meyveler gibiydiler. Rimelli yüzler ona dudak büzüyor, yalnız bir insanın kâğıtlardan elde edebileceği her türlü hazzı vaat ediyorlardı. Ama o etkilenmedi. Böyle şeylerle ilgilenmeyi keseli epey olmuştu. Ona para kazandırıyorlardı o kadar. Onlardan ne tahrik oluyor ne de tiksiniyordu. Sonuçta mutlu bir evliliği olan bir adamdı. Karısının hayalgücü, Kamasutra'nın ikinci sayfasından öteye gitmezdi. Çocuklarıysa yanlış bir söz söylediklerinde tokadı yerlerdi.

Mağazanın köşesinde, bağlama ve kölelikle ilgili dergilerin sergilendiği yerde, döşemeden bir şey yükseldi. Maguire değişken ışıktaki onun ne olduğunu seçmekte zorlandı. Kırmızı, mavi. Kırmızı, mavi. Ama Norton değildi, Perlgutlar'dan biri de.

Yine de tanıdık bir surattı. Bağlanıp Tecavüz Edilme dergilerinin önünde durmuş

gülümsüyordu. Birden tanıdı: Glass'tı o ve renkli ışıklara karşın kefen gibi bembeyazdı.

Maguire ölü bir adamın kendisine nasıl bakabileceğini düşünmeye çalışmadı. Ağzını açarak ve ceketini bırakarak kaçtı.

Kapı kilitliydi ve anahtarlığında iki düzine anahtar vardı. Ah Tanrı'm, neden bu kadar çok anahtarı vardı ki? Deponun anahtarları, seranın anahtarları; kerhanenin anahtarları. Üstelik o değişken ışıktan başka ışık yoktu. Kırmızı, mavi. Kırmızı, mavi.

Anahtarlardan birini seçip kilide soktu. Büyülü bir biçimde, anahtar kilide rahatça dalıp, sıcak yağa batın

157

muş bir parmak gibi çevrildi. Kapı açıldı. Sokak karşısındaydı.

Ama Glass her nasılsa sessizce arkasından süzölmüştü. Maguire'ın sokağa adım atmasına fırsat vermeden, yüzünü bir çeşit kumaşla örtüverdi. Kumaşta hastane kokusu vardı. Eter, dezenfektan ya da ikisi birden. Maguire haykırmaya çalıştı ama boğazından aşağı kumaş bir yumruk

giriyordu. Öğürdü ve kusma refleksi sistemine başkaldırdı. Buna karşılık katil onu daha da sıkı kavradı.

Sokağın karşı tarafında, Maguire'ın yalnızca adını bildiği Natalie diye bir kız (modeldi, sert ve disiplinli birinin yanında ilginç bir iş arıyordu), mağazanın kapı eşiğindeki mücadeleyi bön bir ifadeyle izlemekteydi. Uyuşturucu aldığı belliydi. Bir iki cinayete ve bir sürü tecavüze tanık olmuştu. Bulaşmaya niyeti yoktu. Hem saat geç olmuştu ve bacaklarının iç tarafları sızlıyordu. Pembe bir ışıkla aydınlanan koridora gevşekçe dönerek ve o şiddet sahnesini doğal akışına bırakarak uzaklaştı. Maguire bugünlerde o kızın suratını oydurmayı aklının bir köşesine not etti. Kurtulabilirse tabii, ki bu giderek daha az mümkün görünüyordu. Artık kırmızı, mavi, kırmızı, mavi ışıkları birbirinden ayırt edemiyordu. Havasız kalan beyni renk körü olmuştu. Müstakbel katilini tutar gibi oldu ama eline yalnızca içi boş bir kumaş parçası geçti, terli ellerinin arasından ipek gibi kayan.

Sonra birisi konuştu. Arkasından değil, önden. Sokaktan. Konuşan saldırgan değildi.

Norton'du. Evet, Norton. Bir nedenden dolayı geri dönmüştü, Tanrı onu koru-snn.

Sokakta on metre ileride otomobilinden inerken Maguire'a seslenmekteydi.

IS8_____

Saldırganın boğucu kavrayışı gevşedi ve yerçekimi Maguire'ı çekti. Maguire kaldırıma yığıldı. Dünya dönüyordu. Parlak ışıktaki yüzü mordu.

Norton patronuna doğru koşarken cebindeki ıvır zıvırların arasında tabancasını bulmaya çalıştı. Beyaz takım elbiseli saldırgan şimdiden sokakta gerilemekteydi.

İkinci bir adamla boğuşmaya hazır değildi. Norton onun başarısız bir Klu Klux Klan üyesi gibi görüldüğünü düşündü: Kukuletalı, cüppeli, pelerinli. Norton bir dizinin üstüne çöküp iki eliyle adama nişan alarak ateş etti. Sonuç şaşırtıcıydı. Adam balon gibi şişip havalandı, vücudu biçimsizleşti, üstünde belli belirsiz yüz hatları bulunan ve dalgalanarak uçan beyaz bir

kumaşa dönüştü. Pazartesi ipe asılan ıslak çarşafların hışırtısını andırır bir ses duyuldu, bu pis arka sokakta tuhaf gelen bir ses.

Norton şaşkınlıktan bir an kalakaldı. O arşaf adam havalanıyordu sanki, bir illüzyon gibi.

Norton'un ayaklarının dibindeki Maguire inleyerek kendine gelmekteydi. Konuşmaya alışıyor ama incinmiş gırtlalıyla boğazı yüzünden kendini anlaşılır kılmakta zorlanıyordu. Norton ona eğildi. Maguire'da kustumuk ve korku kokusu vardı.

"Glass" diyordu sanki.

Bu yeterliydi. Norton başıyla evetledi, sus dedi. O arşaftaki yüz oydu tabii. Glass, o ihtiyaşsız muhasebeci. Adamın ayaklarının yanışını, o zalimce törenin tamamını m izlemişti. Böyle şeylerden hiç hoşlanmazdı.

Vay, vay: Ronnie Glass'ın arkadaşları vardı denick, nıid .un hissini horgrmeyen arkadaşlar.

159

Kötü bir deneyim olmuştu: ilk başarısızlık. Ronnie o gecenin i karartıcılığını hâlâ hatırlıyordu. Nehrin güneyindeki metruk bir fabrikanın farelerle dolu bir köşesine yığılıp kalmış, ipliklerindeki paniği bastırmıştı. Yeni öğrendiği bu numara ne işine yarardı ki, tehdit edildiği anda kontrolü kaybedecekse? Daha dikkatli plan yapmalı ve iradesini hiçbir direnişe pabuç bırakmayacak kadar gçlendirmeliydi. Daha şimdiden enerjisinin tükendiğini hissediyordu: Ayrıca bu sefer vücudunu biçimlendirmesi daha zor olacak gibiydi. Başarısızlıklarla kaybedecek vakti yoktu. O herifi kurtulamayacağı biçimde köşeye kıstırmalıydı.

Polisin morgda yaptığı soruşturma yarım gün boyunca sonuçsuz kalmış, geceye sarkmıştı. Yard müfettişi Wall bildiği her tekniği denemişti. Tatlı sözler, sert sözler, vaatler, tehditler, ayartmalar, sürprizler, hatta yumruklar. Lenny hâlâ aynı masalı anlatıyordu. Meslektaşının sığındığı katatonik durumdan çıktığında doğrulayacağına yemin ettiği o gülünç öyküyü. Ama müfettişin bu öyküyü ciddiye alması imkânsızdı.

Yürüyen bir kefen? Bunu na-niI raporuna yazabilirdi ki? Hayır, somut bir şey istiyordu, yalan olsa bile.

"Sigara içebilir miyim?" diye sordu Lenny belki yirminci kez. Wall hayır anlamında kafa salladı.

"Hey Fresco..." diye seslendi sağ kolu Al Kincaid'e.

Delikanlının üstünü tekrar aramanın vakti geldi sanki."

Lenny üstünün tekrar aranmasının ne anlama geldi-ı'ini biliyordu, yine dayak yiyecekti. Duvara dayanacak,

160

bacaklarını açacak, ellerini başına koyacaktı: Bam! Bunu düşününce midesi kasıldı.

"Dinleyin..." diye yalvardı.

"Ne var Lenny?"

"Ben yapmadım."

"Tabii ki sen yaptın" dedi VVall burnunu karıştırarak. "Nedenini bilmek istiyoruz o kadar. O moruğu sevmez miydin? Kadın arkadaşların hakkında ileri geri konuşuyordu, değil mi? Anladığım kadarıyla bu konuda epey nam salmış."

Al Fresco sırtıttı.

"Onu bu yüzden mi hakladın?"

"Tanrı aşkına" dedi Lenny, "o kahrolası şeyi gözlerimle görmesem böyle bir şey anlatır mıydım sanıyorsunuz?"

"Ağzını bozma" diye azarladı Fresco.

"Kefenler uçmaz" dedi VVall, makul bir özgüvenle.

"Madem öyle kefen nerede peki?" diye mantık yürüttü Lenny.

"Yaktın ya da yedin, ne bileyim kahrolası?"

"Ağzını bozma" diye mırıldandı Lenny.

Fresco ona vuramadan telefon çaldı. Fresco telefonu açtı, konuştu ve VVall'a verdi.

Sonra Lenny'ye vurdu, biraz kan çıkaran dostça bir şaplak.

"Dinle" dedi Fresco, Lenny'nin ağzından nefesini emmek istercesine yüzünü yaklaştırarak. "Senin yaptığını biliyoruz, anladın mı? Morgtaki bu işi yapabilecek tek canlı sendin, anladın mı? Yalnızca nedenini bilmek istiyoruz o kadar. Hepsi bu.

Yalnızca nedenini."

"Fresco." VVall, kaslı adamıyla konuşurken ahizeyi kapamıştı.

160

"Buyrun."

"Arayan Bay Maguire."

"Bay Maguire mı?"

"Micky Maguire."

Fresco başıyla evetledi.

"Fena halde siniri bozulmuş."

"Sahi mi? Neden?"

"Morgtaki adamın saldırısına uğradığını söylüyor. Pornocunun."

"Glass" dedi Lenny, "Ronnie Glass."

"Dediği gibi, Ronald Glass" dedi VVall, Lenny'ye sırtarak.

"Bu çok saçma" dedi Fresco.

"Bence saygın bir vatandaşı karşı vazifemizi yerine getirmeliyiz, ne dersin? Morga gidip bir baksana..."

"Emin olmak için mi?"

"Bakalım o piç kurusu hâlâ orada mı..."

"Tamam."

Fresco çıktı, şaşkın ama itaatkârca.

Lenny bütün bunlardan hiçbir şey anlamamıştı ama artık umurunda değildi. Hem ona neydi ki? Parmaklarını sol cebindeki bir delikten geçirerek taşaklarıyla oynamaya başladı. VVall onu horgörüyle izledi.

"Bunu yapma" dedi. "Seni güzel, sıcak bir hücreye tıktığımızda kendini istediğin kadar ellersin."

Lenny başını ağır ağır sallayarak elini cebinden çıkardı. Bugün şanslı günü değildi.

Fresco koridordan dönmekteydi. Biraz soluk solu-ğaydı.

"Orada" dedi. Bu görevin basitliğinden hoşlandığı belliydi.

162

"Tabii ki orada" dedi VVall.

"Bir Dodo kadar ölü" dedi Fresco.

"Dodo nedir?" diye sordu Lenny.

Fresco'nun yüzü ifadesizleşti.

"Bir deyim işte" dedi sinirle.

VVall yine telefonda Maguire'la konuşuyordu. Hattın diğer ucundaki adamın ödü patlamış gibiydi. VVall'un sakinleştirme çabaları pek işe yaramıyordu.

"O burada Micky. Yanılmış olmalısın."

Maguire'ın korkusu telefon hattından orta şiddette bir elektrik akımı gibi yayılıyordu.

"Onu gördüm diyorum sana be adam."

"Bak, o burada kafasının ortasında bir delikle yatıyor Micky. Söylesene, onu nasıl görmüş olabilirsin?"

"Bilmiyorum" dedi Maguire.

"Öyleyse?"

"Dinle... fırsat bulursan uğrar mısın? Her zamanki gibi. Sana güzel işler ayarlayabilirim."

VVall telefonda iş konuşmaktan hoşlanmazdı. Hu-zursuzlanırdı.

"Sonra konuşuruz Micky."

"Tamam. Arar mısın?"

"Ararım."

"Söz mü?"

"Evet."

VVall telefonu kapayıp şüpheliye baktı. Lenny yine cep bilyardosu oynamaktaydı.

Küçük ve adi bir hayvan. Yine üstünün aranması gerektiği belliydi.

"Fresco" dedi tatlı bir sesle, "Lenny'ye polis memurlarının karşısında apış arasıyla oynamaması gerektiğini öğretir misin lütfen?"

163

Maguire, Richmond'daki kalesinde bebek gibi ağlıyordu.

Gördüğü kesinlikle Glass'tı. Vall cesedin morgta olduğuna istediği kadar inansın, o gerçeği biliyordu. Glass dışarıdaydı, sokaklardaydı, başıboştu ve gerçektir. O piç kurusunun kafasına kurşun sıkıldığı halde.

Maguire Tanrı'dan korkar ve ölümden sonra hayata inanırdı, ancak nasıl bir şey olacağını şimdiye kadar hiç sorgulamamıştı. Cevap buydu işte, eter kokan o boş

suratlı orospu çocuğu: Ölümden sonraki hayat işte buydu. Bunu düşündükçe ağlıyordu. Yaşamaya da korkuyordu, ölmeye de.

Şafak sökeli epey olmuştu artık. Sakin bir Pazar sabahıydı. "Ponderosa"nın güvenliğinde ve güpegündüz başına hiçbir şey gelmezdi. Burası onun kalesiydi.

Hırsızlıktan dişini tırnağına takarak kazandığı paralarla yaptırmıştı. Norton buradaydı, tepeden tırnağa silahlıydı. Bütün bahçe kapılarında köpekler vardı. Ölü ya da diri hiç kimse burada onun hükümdarlığına meydan okuyamazdı. Burada, kahramanlarının portrelerinin arasında (Louis B. Mayer, Dillinger, Churchill), ailesinin yanında, zevki ve parasıyla döşediği bu mekânda, sanat (^serlerinin yanında kendi kendisinin kralıydı. O deli muhasebeci gelirse işi biterdi, hayalet olsa da olmasa da. Biterdi.

Sonuçta kendisi Michael Roscoe Maguire değil miydi? Bir imparatorluk kurmamış

miydi? Doğduğunda hiçbir şeyi yoktu. Borsacı çehresi ve başına buyruk yüreği

..iyesinde yükselmişti. Belki bazen (ki o zaman da kendi-164_____

— —

ni çok kontrol ederek) karanlık yönünü sergilediği olmuştu, mesela Glass'ın idamı sırasında. O küçük senaryodan gerçekten haz almıştı. Ölüm darbesini sonsuz bir şefkatle indirmekten. Ama şiddet dolu hayatı artık geride kalmıştı. Şimdi kalesinde güvende olan bir burjuvaydı.

Raquel sekizde uyandı ve kahvaltı hazırlamaya başladı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Maguire'a.

Maguire hayır anlamında kafa salladı. Boğazı yemek yiyemeyecek kadar acıyordu.

"Kahve?"

"Evet."

"Burada mı içersin?"

Maguire başıyla onayladı. Çimenliğe ve seraya bakan pencerenin önünde oturmayı seviyordu. Hava aydınlanmaktaydı. Rüzgârın önüne kattığı tombul, yünsü bulutların gölgeleri kusursuz bahçeden geçiyordu. Maguire belki de resim yapmaya başlayabileceğini düşündü, VVinston gibi. En sevdiği manzaraların tablolarını yapabilirdi. Belki bahçesini resmedebilirdi, hatta Raquel'in çıplak resmini yapabilir, göğüslerini sarkmadan önce yağlıboyayla ölümsüzleştirebilirdi.

Raquel elinde kahveyle yanına gelmiş, kedi gibi mırıldanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Maguire'a.

Salak orospu. Tabii ki iyi değildi.

"Evet" dedi.

"Bn misafirin var."

"No?" Maguire deri koltukta doğruldu. "Kim?"

Raqnel ona gülümsüyordu.

"Tracy" dedi. "Gelip sarılmak istiyormuş."

Maguire ağzının kenarlarından tıslayarak nefes verdi. Salak, salak orospu.

"Tracy'yi görmek istiyor musun?"

"Tabii."

O minik kaza (ona böyle demekten hoşlanırdı) kapıda duruyordu. Üstünde hâlâ geceliği vardı.

"Selam babacığım."

"Selam tatlım."

Tracy sallana sallana ona doğru yürüdü. Annesinin yürüyüşünü taklit ediyordu.

"Annem dedi ki hastaymışsın."

"İyileşiyorum."

"Sevindim."

"Ben de."

"Bugün dışarı çıkacak mıyız?"

"Olabilir."

"Panayıra gidecek miyiz?"

"Olabilir."

Kız tatlı bir biçimde surat astı. Bunu tamamen bilinçli yaptığı belliydi. Yine Rachel'in numaralarını taklit ediyordu. Maguire'ın elinden gelen tek şey onun büyüyünce annesi kadar salak olmayacağı ummaktı.

"Bakarız" dedi. Evet dediği izlenimini uyandırmayı umsa da, aslında hayır dediğini biliyordu.

Kız, Maguire'ın dizine oturdu. Maguire beş yaşında bir çocuğun haylazlıklarını bir süre dinledikten sonra onu yolladı. Konuşmak boğazını acıtıyordu ve bugün sevgi dolu baba rolünü oynamak içinden gelmiyordu.

166

Tekrar yalnız kalınca gölgelerin çimenlikteki valsle-rini izledi.

Köpekler on birden hemen soma havlamaya başladılar. Kısa süre sonraysa sustular.

Maguire, Norton'u bulmak için ayağa kalktı. Norton mutfakta Tracy ile bir yapbozla uğraşmaktaydı. "Hay-Wain"ın iki bin parçalık yapbozu. Rachel'in en sevdiklerinden biriydi.

"Köpeklere baktın mı Norton?"

"Hayır patron."

"Öyleyse gidip baksana piç."

Normalde çocuğun önünde küfür etmezdi. Ama şimdi patlamak üzereydi. Norton sözünü dinledi. Arka kapıyı açınca Maguire günün kokusunu aldı. Canı dışarı çıkmak istedi. Ama köpeklerin havlaması yüzünden başı zonkluyor ve avuçları karıncalanıyordu. Tracy başını eğmiş yapboza bakmaktaydı. Babasının sinirlenmesini beklediğinden vücudu gergindi. Maguire bir şey demeden salona geri döndü.

Koltuğundan Norton'un bahçede yürüyüşünü görebiliyordu. Köpekler artık ses çıkarmıyordu. Norton seranın ardında gözden kayboldu. Uzun bir bekleyiş. Magn ire tam huzursuzlanmaya başlamışken Norton tekrar belirdi ve başını kaldırarak eve baktı, Maguire'a omuz silkerek bir şeyler söyledi. Maguire sürme kapının kilidi ni.

sonra kapıyı açarak verandaya çıktı. Hava ılıktı.

"Ne diyorsun?" diye seslendi Norton'a.

"Köpeklerin bir şeyi yok" diye karşılık verdi No1 Inn.

167

Maguire vücudunun gevşediğini hissetti. Köpeklerin tabii ki bir şeyi yoktu. Neden biraz havlamasınlardı ki? Başka ne işe yararlardı? Neredeyse kendini salak durumuna düşürecek, sırf köpekler havladı diye altına işeyecekti. Norton'a kafa salladıktan sonra verandadan bahçeye indi. Güzel bir gün, diye düşündü. Adımlarını hızlandırarak bahçeyi geçip seraya gitti. Orada özenle büyüttüğü Bonsai ağaçları vardı. Norton seranın kapısında uysalca beklerken ceplerini karıştırıyor, nane şekeri arıyordu.

"Burada nöbet tutayım mı efendim?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Eminim" dedi Maguire müşfikçe. "Git çocukla oynamaya devam et."

Norton başıyla pekiledi.

"Köpeklerin bir şeyi yok" dedi tekrar.

"Hı hı."

"Rüzgârdan huysuzlanmış olmalılar."

Gerçekten rüzgâr vardı. Ilık ama şiddetli. Bahçeyi çevreleyen kayın ağaçlarını dalgalandırıyor. Titreşiyor ve yapraklarının daha soluk alt kısımlarını göğe sergiliyorlardı. Hareketleri sakinleştiriciydi.

Maguire seranın kapısını açıp sığınağına girdi. Burada, bu yapay cennette gerçek sevgilileri vardı, kumru ve mürekkepbalığı dışkılarıyla beslediği. Ishizuchi Da-ğ'ının çetin koşullarına dayanabilmiş Sargent ardıcı, çiçek açan ayva ağacı, hasır ladini (*Picea jesoensis*), pek çok başarısız denemeden sonra bir taşta tutunmayı öğrettiği favori cücesi. Hepsi birbirinden güzeldi:

Hepsi kıvrılan gövdelerden ve sıra sıra iğnelerden oluşma küçük mucizelerdi, en derin sevgisine layık.

168

Huzurlu ve bir süreliğine dış dünyayı unutmuş halde, bitkilerinin arasında gezindi.

Köpekler Ronnie'ye sahip olmak için kendi aralarında dövüşmüşlerdi, sanki o bir oyuncakmış gibi. Onu duvarı aşarken yakalamış ve kaçmasına fırsat vermeden etrafını sarmışlardı. Onu sırtarak yakalamış, parçalamış ve tükür-müşlerdi.

Gazaplarından ancak Norton'un yaklaşıp bir anlığına dikkatlerini dağıtması sayesinde kurtulabilmişti.

Köpeklerin saldırısı sırasında vücudunun bir sürü yeri yırtılmıştı. O şaşkın haliyle, kendini bir arada tutmaya çabalarken, Norton tarafından fark edilmekten güç bela kurtulmuştu.

Şimdi gizlendiği yerden sürünerek çıkıyordu. Dövüşmek enerjisini tüketmişti. Ayrıca kefendeki delikler yüzünden vücut illüzyonu bozulmuştu. Karnı yarılmış, sol bacağı kopmak üzereydi. Lekeler çoğalmıştı, kan lekelerine salya ve köpek boku lekeleri eklenmişti.

Ama önemli olan tek şey iradeydi. Çok yaklaşmıştı. Pes edip kendini doğal sürece bırakmanın sırası değildi. Doğaya isyan ettiği için vardı, durumu buydu. Hayatında (ve ölümünde) ilk kez vecde kapıldı. Anormal olmak, sisteme ve mantığa başkaldırmak kötü bir şey miydi? Bokluydu, kanlıydı, ölüydü ve lekeli bir kumaş

parçasında dirilmişti. Saçma sapan bir şeydi. Yine de vardı. Var olduğunu kimse inkâr edemezdi, iradesiyle var oldu-\\w sürece. Harika bir düşünceydi bu: Kör ve sağır bir dlinvmln yeni bir anlam bulmak gibiydi.

Mii){nim'in serada olduğunu gördü ve onu bir süre

169

izledi. Düşmanı kendini tamamen hobisine kaptırmıştı. Çiçekli ağaçlarıyla ilgilenirken ıslıkla Ulusal Marşı bile çalıyordu. Ronnie cama yaklaştı. Parçalanmış kumaştan çıkan sesi çok hafif bir iniltiydi.

Maguire pencereye sürtünen kumaşın iniltisini duymadı, ta ki Ronnie yüzünü cama yaslayana dek. Yüz hatları lekeli ve çarpıktı. Maguire hasır ladini elinden düşürdü.

Ladin yere çarpıp parçalandı. Dalları kırılmıştı.

Maguire haykırmak istedi ama ses tellerinden kısık bir çığlık çıktı o kadar. Kapıya doğru koştu, intikam arzusuyla yüklü o dev surat camı kırarken. Maguire daha sonra olanları pek anlayamadı. O kafayla vücut, fizik kurallarına meydan okuyarak kırık camdan içeri süzülüp, onun kutsal mekânında tekrar birleşerek insan biçimini aldılar.

Hayır, tam olarak insan denemezdi. Kalp krizi geçirmiş biri gibi görünüyordu. Beyaz maskesiyle beyaz gövdesinin sağ tarafı sarkıktı. Maguire'ın peşine düşerken yırtık bacağına ardından sürüklüyordu.

Maguire kapıyı açıp bahçeye doğru geriledi. Yaratık peşinden geldi, kollarını ona doğru uzatarak. Bu kez konuştu:

"Maguire..."

Adını öyle usulca söylemişti ki, Maguire hayal kurmuş olabilirdi. Ama hayır, yine konuştu.

"Beni tanıdın mı Maguire?" dedi.

Tabii ki tanıdı. Kalp krizi geçirmiş birine benzese ve yüz hatları dalgalansa da, Ronnie Glass olduğu belliydi.

"Glass" dedi.

170 _____;

"Evet" dedi hayalet.

"İstemiyorum..." diye söze başladı Maguire. Sonra duraksadı. Neyi istemiyordu? Bu korkunç yaratıkla konuşmak istemediği kesindi. Varlığını bilmek de istemiyordu. Ama en çok istemediği şey ölmekti.

"Ölmek istemiyorum."

"Öleceksin" dedi hayalet.

Maguire yüzüne doğru uçan kumaşın esintisini hissetti ya da belki de o hafif canavarı üstüne savuran rüzgârdı.

Her halükarda, kendisine sarılan kumaş eter, dezenfektan ve ölüm kokuyordu. Keten kollar vücudunu sıkıyordu. O geniş surat kendisinininkine yaslanmıştı. Sanki yaratık onu öpmek istiyordu.

Maguire içgüdüsel olarak saldırganın gövdesini yokladı ve elleri köpeklerin kefende açtıkları yırtıklara rastgeldi. Parmaklarıyla bir tanesini tutup çekti. Ketenin yırtılma sesinden haz aldı. Onu sıkmakta olan kollar gevşedi. Maguire'ın elindeki kefen iki büklüm oldu. Sı-vımsı ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Ronnie etten kemikten bedeninde bıraktığını sandığı bir acı duymaktaydı. Acı, acı, acı.

Kendisini parçalayan kişiden haykırarak, dalgala narak kaçarken Maguire'ın sendeleyerek çimenliğe çıktığını gördü. Gözleri faltaşı gibi açıktı. Delirmek üzereydi.

Kafayı yemiş olmalıydı. Ama bu kadarı yetmezdi. Ron nie, o piç kurusunu öldürmeliydi. Bu konuda kendilin <>/ vermişti ve sözünü tutacaktı.

Dinmeyen acısını gözardı etmeye çalışarak bütün • •m ı jı .mi bahçede eve doğru gitmekte olan Maguire'ı tu

kip etmekte odakladı. Ama artık öyle dermansızdı ki: Rüzgârın onu yenmesine ramak kalmıştı. İçinden esiyor, vücudunun lime lime olmuş parçalarını titreştiriyordu. Ronnie savaşta parçalanarak, kirletilerek

neredeyse tanınmaz hale gelmiş bir sancağa benziyordu. Pes etmek üzereydi.

Ama, ama... Maguire.

Maguire eve ulaşarak kapıyı kapadı. Kefen pencereye yaslandı. Gülünç bir biçimde dalgalanıyor, keten elleri cama sürtünüyor, neredeyse tamamen silinmiş yüzü intikam arzuluyordu.

"Beni içeri al" dedi. "Öyle ya da böyle gireceğim."

Maguire odada geri geri sendeleyerek koridora çıktı.

"Raquel..."

Kadın neredeydi?

"Raquel..?"

"Raquel..?"

Mutfakta yoktu. Küçük odadan şarkı söyleyen Tracy' nin sesi geliyordu. Maguire içeri baktı. Kız yalnızdı. Odanın ortasında oturmuş, kulaklıkla sevdiği bir şarkıyı dinlerken yüksek sesle söylüyordu.

"Annecik?" diye sordu kıza.

"Yukarıda" diye karşılık verdi kız, kulaklığı çıkarmadan.

Yukarıda. Maguire merdiveni çıkarken köpeklerin bahçede havladıklarını işitti. Yaratık ne halt karıştırıyordu? O kahrolası ne yapıyordu?

"Raquel..?" Sesi öyle hafifti ki, kendi bile zor duyu-vordu. Sanki kendi evinde vakitsiz bir zamanda hayalete dönüşüvermişti.

172

Sahanlıkta ses seda yoktu.

Sendeleyerek kahverengi fayanslı banyoya girip ışığı açtı. Banyo çok güzeldi ve burada kendisine bakmayı hep severdi. Soluk ışıkları, yaşlılığın ayrıntılarını gizliyordu. Ama şimdi banyo yalan söylemeyi reddediyordu. Yüzü yaşlı ve korkmuş

bir adama aitti.

Dolabı açıp ılık havluların aralarını karıştırdı. İşte! Yumuşak, mis kokulu havluların arasına yalnızca acil durumlar için gizlenmiş bir tabanca. Tabancaya dokununca ağzı sulandı. Alıp kontrol etti. Kullanılır haldeydi. Bu silahla Glass'ı bir kez öldürmüştü, bir kez daha öldürebilirdi. Sonra bir daha. Bir daha.

Yatak odasının kapısını açtı.

"Raquel..."

Raquel yatağın kenarında oturuyordu. Bacaklarının arasında Norton vardı. İkisi de giyiniktiler. Raquel'in dolgun memelerinden biri sütyeninden çıkarılmış, Nor-ton'un ağzına sokulmuştu. Raquel etrafa bakındı. Her zamanki kadar salaktı. Ne yaptığının farkında değildi.

Maguire hiç düşünmeden ateş etti.

Kurşun Raquel'in her zamanki gibi aptalca açtığı ağzından girerek ensesinde koca bir delik açtı. Ölüsevicilik-le ilgisi olmayan Norton ayağa fırlayıp pencereye koştu. Ne yapmaya çalıştığı belli değildi. Kaçması olanaksızdı.

Bir sonraki kurşun Norton'un sırtının ortasına saplandı ve gövdesinden geçerek camı deldi.

Raquel ancak o zaman, sevgilisi ölünce sırtüstü ya-luj'.ii (liıştii. Memeleri titreşti, bacakları açıldı. Maguiro Minin düşüşünü izledi. Görüntüsü midesini kaldırmamı h (

İjiv"! normaldi. O memeler, kan, ağız, yitik aşk fa-173

lan filan. Gayet, gayet normaldi. Belki de Maguire artık duyarsızlaşıyordu.

Tabancayı bıraktı.

Köpekler havlamayı kesmişti.

Odadan sahanlığa çıkarken kapıyı usulca kapadı, çocuğu rahatsız etmemek için.

Çocuğu rahatsız etmemeliydi. Merdivenin başına yürürken kızının tatlı yüzünün aşağıdan kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

"Babacığım."

Maguire ona şaşkın şaşkın baktı.

"Kapıda biri var. Pencerenin önünden geçtiğini gördüm."

Maguire basamakları titrek adımlarla, birer birer inmeye başladı. Acele eden ecele gider, diye düşündü.

"Kapıyı açtım ama dışarıda kimse yoktu."

Wall. Wall olmalıydı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

"Uzun boylu bir adam mıydı?"

"Doğru dürüst göremedim babacığım. Yalnızca yüzünü gördüm. Senden bile beyazdı."

Kapı! Ah Tanrı'm, kapı! Kız kapıyı açık bıraktıysa. Çok geç.

Yabancı, koridora girdi. Yüzü buruşarak bir tür gülümseme takındı. Magurie bunun hayatında gördüğü en berbat şey olduğunu düşündü.

Gelen Wall değildi.

Wall etten kemiktendi: Ziyaretçiye bir bez bebektir. VWall asık suratlı biriydi, bu gülümsüyordu. Wall hayat, kanun ve düzen demektir. Bu yaratılınsa böyle şeylerle ilgisi yoktu.

Gelen Glass'tı elbette.

Maguire başını salladı. Arkasındaki havada titreşen yaratığı görmeyen çocuk onu yanlış anladı.

"Kötü bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Ronnie onun yanından süzülerek merdiveni çıktı. Artık insanlıkla uzaktan yakından ilişkisi kalmamıştı. Daha çok bir gölge gibiydi. Peşinden kumaş parçaları sürükleniyordu. Maguire'm direnmeye ne zamanı, ne takati vardı. Canını kurtarmak için bir şeyler söylemek üzere ağzını açınca Ronnie sağlam kolunu bir keten halata dönüştürerek Maguire'm boğazına soktu. Maguire öğürdü ama Ronnie kolunu sokmayı sürdürdü. Maguire'm direnen epiglotundan geçirdi, yemek borusunu zorlayarak midesine indi. Maguire onun midesindeki varlığını hissetti. Fazla yemek yemiş gibiydi. Tek farkı, gövdesinin merkezinde o yaratığın kıpraşıp durması, mide ceperini parçalamasıydı. Her şey öyle çabuk gerçekleşiyordu ki Maguire'm boğularak ölmeye zamanı olmadı. Korkunç da olsa o biçimde ölmeyi yeğleyebilirdi oysa. Bunun yerine, Ronnie'nin elinin midesini yokladığını, kolonunu ve on iki parmak barsağını kavrayabilmek için giderek derinlere indiğini hissediyordu. O piç kurusu tutabileceği her şeyi tutunca kolunu birden dışarı çekti.

Kolu dışarı çabucak çıksa da, Maguire'a o an hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Barsakları dışarı çıkmaya başlarken iki büklüm oldu. İç organlarının boğazına doğru yükseldiğini, içinin dışına çıktığını hissetti. Akciğerim i boğazından kahve, kan ve asit karışımı bir sıvıyla birlik te geçti.

Ronnie barsakları çıkardıktan sonra, içi boşalım.

üst gövdesi göçen Maguire'ı merdivenin başına doğru çekti. Kendi barsaklarından çekilen Maguire en üst basamağa ulaştı ve düşecek gibi oldu. Ronnie tekrar çekince, kafasına barsaklar dolanmış olan Maguire merdivenin dibine yuvarlandı. Kızı hâlâ orada durmaktaydı.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç korkmamıştı. Ama Ronnie çocukların kolayca numara yapabileceklerini biliyordu.

Artık işini bitirmişti. Merdivenden sendeleyerek inerken halat biçimindeki kolunu çözdü ve başını sallayarak kendini insana benzetmeye çalıştı. Çabası işe yaradı.

Merdivenin dibindeki çocuğa ulaştığında, ona neredeyse bir insan gibi dokunmayı başardı. Kız hiç tepki vermedi. Ronnie'nin yapabileceği tek şey kızın zamanla bu olanları unutacağını umarak çekip gitmekti.

O gidince Tracy annesini bulmak için üst kata çıktı. Raquel sorularına cevap vermedi, pencerenin dibinde halıda yatan adam da. Ama adamın bir şeyi çok ilginç geldi.

Pantolonundan tombul, kırmızı bir yılan çıkmıştı. Tracy'yi güldürdü. Öyle salak, küçük bir şeydi ki.

VVall geldiğinde kız hâlâ gülüyordu. VVall her zamanki gibi geç kalmıştı. Gerçi evde gördüklerinden sonra, bu partiye geç kaldığına memnun oldu.

Ronnie Glass'ın St. Mary Magdalene's'in günah çıkartma hücreesindeki kefeni tanınmayacak haldeydi. Artık pek bir şey hissetmiyordu yalnızca bu yaralı bedenden ayrılına arzusu duyuyordu o kadar. Bu arzu öyle şiddetliydi ki uzun süre direnemeyeceğini biliyordu. Bu beden ona

176
iyi hizmet etmişti. Ondan şikâyetçi değildi. Ama artık tükenmişti. Cansız olanı canlandırmayı daha fazla sürdüremeyecekti.

Yine de günahlarını itiraf etmek istiyordu, çok istiyordu. Baba'ya, Oğul'a, Kutsal Ruh'a işlediği, hayalini kurduğu, arzuladığı günahları anlatmak istiyordu. Tek bir küçük mesele vardı: Eğer Rahip Rooney gelmezse, kendisi Rahip Rooney'ye gidecekti.

Günah çıkartma hücresinin kapısını açtı. Kilise neredeyse boştu. Artık akşam olmuştu herhalde. Pişirilecek yemekler, satın alınacak aşklar, yaşanacak hayatlar varken kim mum yakmakla uğraşsındı ki? Kefenin

günah çıkartma hücrelerinden çıkıp sendeleyerek giyinme odasına doğru ilerleyişini yalnızca oğlunun suçsuz bulunması için dua eden Yunan bir çiçekçi gördü. Kafasına pis bir çarşaf geçirmiş salak bir gence benziyordu. Çiçekçi böyle dinsizce davranışlardan nefret ederdi (çocukları bu yüzden ne hale gelmişti). O çocuğu biraz tartaklamak, ona Tanrı'nın Evi'nde salak dilenci rolü oynamamayı öğretmek istedi.

"Hey sen!" diye seslendi.

Kefen dönüp çiçekçiye baktı. Gözleri sıcak hamurda açılmış iki delik gibiydi.

Hayaletin yüzü öyle kederliydi ki, çiçekçinin dili tutuldu.

Ronnie giyinme odasının kapısını açmaya çalıştı. Ama zorlamasına karşın başaramadı. Kapı kilitliydi.

İçeriden bir ses nefes nefese "Kim o?" dedi. Konu şan Rahip Rooney idi.

Ronnie cevap vermeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Tuk yapabildiği kapı kolunu takırdatıp durmaktı, bir hayale te yakışan bir biçimde.

177

"Kim o?" diye sordu peder yine, bu kez biraz sabırsızca.

itiraflarımı dinle, demek istedi Ronnie, itiraflarımı dinle çünkü günah işledim.

Kapı hâlâ kapalıydı. Odada, Rahip Rooney meşguldü. Özel koleksiyonu için fotoğraf çekiyordu. Çektiği kişi, gözdesi olan Natalie adlı bir kadındı. Ona tam bir günah kızı olduğu söylenmişti ama buna inanamazdı. Kız günahkâr olamayacak kadar itaatkârdı, melek gibiydi. Ayrıca boynuna bir tespih asmıştı, bir manastırdan yeni çıkmışçasına.

Kapı kolunun takırdaması kesildi. Güzel, diye düşündü Rahip Rooney. Her kim idiyse daha sonra gelebilirdi. Hiçbir şey çok acil olamazdı. Rahip Rooney kadına sıırttı.

Natalie'nin dudakları somurttu.

Kilisede Ronnie kilise kürsüsünün ününe tırmanarak diz çöktü.

Üç sıra geride dua etmekte olan çiçekçi ayağa kalktı. Bu saygısızlığa fena halde sinirlenmişti. Çocuk sarhoştur besbelli. Sallanıp duruyordu. Hem suratındaki o ucuz ölüm maskesi korkutucu değildi. Çiçekçi Rumca küfürler savurarak, sunağın önünde diz çökmüş duran hayale-li kavradı.

Kefenin altında bir şey yoktu, hiçbir şey.

Çiçekçi elinde kırpaşan canlı kumaşı hafif bir çığlıkla bıraktı. Sonra sıralar arasındaki yolda aklını kaçırmış bir dul gibi istavozlar çıkararak geriledi. Kilise kapıma birkaç metre kala dönüp kaçtı.

Kefen, çiçekçinin bıraktığı yerde kaldı. Kırışıkların arasında duran Ronnie, o buruşuk yığının karşısında vnkseven kilise kürsüsüne baktı. Kilise kürsüsü, mum-178

larla aydınlanan kilisenin loşluğunda bile ısıltı ısıldı. Onun güzelliğinden etkilenen Ronnie, illüzyondan vazgeçmeye razı oldu. Ruhu günahlarını itiraf etmese de yargılanmaktan korkmadan usulca çekip gitti.

Bir saat kadar sonra Rahip Rooney giyinme odasının kapısını açtı, iffetli Natalie'ye kilise kapısına kadar eşlik etti, sonra ön kapıyı kilitleti. Geri dönerken günah çıkartma hücresinin içine göz atıp, orada saklanmış çocuklar olup olmadığını kontrol etti.

Boştu, kilisenin tamamı boştu. Azize Mary Magdalene unutulmuş bir kadındı.

Rahip ısıltı çala çala giyinme odasına dönerken, gözüne Ronnie Glass'ın kefeni ilişti.

Kefen, kilise kürsüsünün basamaklarında duruyordu, atılmış eski bir kumaş parçasıydı. İdeal, diye düşünerek kumaşı aldı. Giyinme odasının döşemesinde bazı pis lekeler vardı. Bu kumaş parçasıyla onları silebilirdi.

Kumaşı kokladı. Koklamaya bayılırdı. Kumaşta binlerce koku vardı. Eter, ter, köpek, iç organ, kan, dezenfektan, boş oda, kırık kalp, çiçek ve özlem kokuları. Nefes alıyordu.

Soho'da rahiplik yapmanın heyecanlı tarafı bu işte, diye düşündü. Her gün yeni bir şey oluyordu. Kapı eşiğinde, kilise kürsüsünün basamaklarında gizemini Öyle çok suç işleniyordu ki, insanları arındırmak için bir okyanus dolusu kutsal su gerekirdi.

Her köşebaşı için satılık günahlar vardı, nereye bakacağınızı bilerseniz.

Kefeni koltukaltına sıkıştırdı.

"Bahse girerim anlatacak bir hikâye vardır" dedi, adak mumlarını alevleri hissetmeyecek kadar sıcak parıltılarla söndürerek.

Günah Keçileri

Dalgaların bizi sürüklediği yer bir adadan çok, çorak bir taş yığınıydı. Böyle baktan bir yere ada demek abartı olur. Ada dediğin denizin ortasında bir vahadır: Yemyeşil ve bereketlidir. Burasıysa cansız bir yer: Ne etraftaki denizde foklar var, ne de tepedeki gökyüzünde kuşlar. Böyle bir yer ne işe yarar bilemiyorum. Yalnızca "Hiçliğin kalbini gördüm ve kurtulmayı başardım" demeye yarayabilir o kadar.

"Haritalarda yok" dedi Ray, İç Hebrides Adaları'nın haritasına bakıp parmağını hesaplarına göre bulduğumuz yere koyarak. Dediği gibi haritada gösterilmiyordu.

Orada yalnızca soluk mavi deniz vardı. Bu kayalığın varlığını gösteren en ufak bir belirti yoktu. Demek ki buradan yalnızca foklarla kuşlar değil, haritacılar da uzak durmuştu. Ray'ın parmağının yanındaki bir iki ok, bizi Kıya kuzeye götürecek olan rüzgârları belirtiyordu: Kâğıt!>ın okyanustaki minik pembe dalgalar. Geri kalanıysa tıpkı dış dünya gibi bomboştu.

Jonathan buranın haritalarda bile yer almadığını

keşfedince çok sevindi tabii. Suçsuzluğunun ispatlandığını hissetmeye başlamış

gibiydi. Burada bulunmamızın suçlusu o değildi artık, haritacıları: Madem bu kaya yığını haritalarda bile yoktu, öyleyse oraya çarpmamızın sorumlusu o değildi. Buraya plansızca gelişimizden beri yüzünde olan özür ifadesi yerini kendinden hoşnutluğa bıraktı.

"Var olmayan bir yerden sakınamazsınız, değil mi?" dedi muzafferce. "Değil mi?"

"Tanrı'nın sana verdiği gözleri kullanabilirdin" diye cevabı yapıştırdı Ray. Ama Jonathan mantıklı eleştiriler karşısında sinmeye niyetli değildi.

"Birden oluverdi Raymond" dedi. "Yani, bu siste hiç şansım yoktu. Ne olduğunu anlamadan çarpıverdik."

Birden oluverdiği kesindi. O sırada yatın mutfağında yemek yapıyordum. Angela da, Jonathan da bu işe gönüllü olmayınca üstüme kalmıştı. "Emmanuelle"nin teknesi birden taşlara sürtünmeye başlamış, sonra da taşlı sahile sarsılarak dalmıştı. Bir an sessizlik olmuş, ardından bağrışmalar başlamıştı. Dışarı çıkınca Jonathan'ın güvertede durmuş, masumluğunu kanıtlamak için salakça sırtarak el kol hareketleri yaptığını görmüştüm.

"Sakın sorma" demişti. "Nasıl oldu bilmiyorum. Birden karşıma çıktı..."

"Tanrı'm, ne oluyor ya?" diye kabinden çıkmıştı Ray, kot pantolonunu giyerek.

Angela'yla geçirdiği geceden sonra yorgun görünüyordu. Angela'mn orgazmlarını bütün gece dinlemek onuruna (!) erişmiştim. Talepkfir bir kadın olduğu kesindi.

Jonathan yine kendini savını maya girişmişti: "Sakın sorma..." Ama Ray onu birkaç _____ J 81

sunturlu küfürle susturmuştu. Güvertede hararetle bir tartışma sürerken ben içeri girmiştim. Jonathan'a küfre-dilmesi çok hoşuma gitmişti. Hatta Ray'in

sinirlerine hâkim olamayıp Jonathan'ın o kusursuz kanca burnunu kanatacağını ummuştum.

Mutfak leş gibiydi. Hazırladığım kahvaltı yerlere saçılmıştı. Yağ havuzcuklarında duran yumurta sarılarını, jambonları ve yumurtalı ekmekleri oldukları yerde bırakmıştım. Madem Jonathan'ın suçuydu, temizliği o yapsındı. Bir bardak greyfrut suyu içerek suçlamaların dinmesini bekledikten sonra tekrar yukarı çıkmıştım.

Şafaktan iki saat sonrasıydı. Jonathan'ın bu adayı görmesini engelleyen sis halâ güneşi örtüyordu. Bugün de haftanın diğer günleri gibi geçecekse, öğlen vakti güverte yalınayak yürünmeyecek kadar ısınmış olurdu. Ama şimdilik, bu sisli havada üşüyordum. Üstümde yalnızca bikinimin altı vardı. Adalar arasında yatla gezerken ne giydiğinizin pek önemi olmuyordu. Sizi görecekt kimse olmuyordu. Hayatımda ilk kez bu kadar güzel bronzlaşmıştım. Ama bu sabah hava öyle serindi ki, kazak bulmak için tekrar aşağı indim. Rüzgâr yoktu, soğuk, denizden yükseliyordu. Aşağıda hâlâ gece var, diye dü-

•

şindüm, kıyıdan yalnızca birkaç metre ötede, sonsuz gece.

Bir kazak giyip güverteye geri döndüm. Haritalar serilmiş, Ray üzerlerine eğilmişti.

Çıplak sırtı güneşte kalmaktan yanmış, soyuluyordu. Kirli sarı kıvrıcık saçlarının arasında gizlemeye çalıştığı kelinesi gördüm. Jonathan burnunu okşayarak sahile bakıyordu.

"Tanrı'm, ne biçim yer" dedim.

182

Bana bakarak gülümsemeye çalıştı. Zavallı Jonathan, kendini çok yakışıklı sanıyordu. Yine de haksızlık etmeyeyim, bakışlarıyla eriyen birkaç kadın

yok değildi.

Ben onlardan biri değildim ve bu sinirini bozuyordu. Yakışıklı bir Yahudi'ydi ama yüz hatlarının güzel denemeyecek kadar sıradan olduğunu düşünmüştüm hep.

Aşağıdan uykulu ve huysuz bir ses geldi. Hanımefendi nihayet uyanmıştı: Çıplaklığını yalnızca bir havluyla örterek, en son sahneye çıkan kişi olmasının zamanı gelmişti.

Kırmızı şarabı fazla kaçırdığından suratı şişmişti ve saçının taranmaya ihtiyacı vardı.

Yine de ıslıl ısıldı. Gözlerini iri iri açmıştı. Shirlev Temple'ın iri göğüslü versiyonuydu.

"Neler oluyor Ray? Neredeyiz?"

Hesaplamalar yapmakta olan Ray başını kaldırmayınca Angela kaşlarını çatı.

"Berbat bir kaptanımız var o kadar" dedi Ray.

"Ne oldu bilmiyorum" diye itiraz etti Jonathan. An-gela'nın sempatisini kazanmaya çalıştığı belliydi. Başaramadı.

"Peki neredeyiz?" diye sordu yine Angela.

"Günaydın Angela" dedim. Bana da aldırmadı.

"Burası bir ada mı?" dedi.

"Tabii ki bir ada. Ama hangisi henüz bilmiyorum" diye karşılık verdi Ray.

"Belki de Barra'dır" dedi Angela.

Ray surat astı. "Barra'dan epey uzaktayız" dedi. "İzin verirsen nerelerden geçtiğimize bakıp..."

Denizde nerelerden geçtiğimizi nasıl bulabilirdi ki? Ray'ın îsa'lık tasladığını düşünerek tekrar sahile baktım.

183

Adanın boyutunu kestirmek olanaksızdı. Sis yüzünden birkaç yüz metreden ötesi görülmüyordu. Belki de o gri duvarın içinde bir yerlerde insanların yaşadığı bir yer vardı.

Haritada bulunduğumuz boş yeri saptadığını iddia eden Ray, kumsala inip teknenin durumunu inceledi. Her şeyden çok Angela'dan uzaklaşmak için Ray'ın yanına indim.

Çıplak ayaklarımın altında kumsalın yuvarlak taşları soğuk ve kaygandı. Ray avcunu

"Emmanuelle"nin yan tarafında okşarcasına gezdirdikten sonra eğilip pruvadaki hasara baktı.

"Delindiğini sanmıyorum" dedi. "Ama emin değilim."

"Sular yükselince gidebiliriz" dedi Jonathan, pruvada ellerini beline dayamış poz vererek. "Sorun yok" diye göz kırptı bana. "Kesinlikle sorun yok."

"Hiçbir yere gidemeyiz!" dedi Ray öfkeyle. "Şuna baksana."

"Öyleyse yardım edecek birilerini bulup tekneyi iteriz" dedi Jonathan istifini bozmadan.

"Madem öyle gidip birilerini bulsana piç."

"Bulurum tabii, neden bulmayayım? Sis bir iki saat sonra dağılır. O zaman yürüyüşe çıkıp yardım ararım."

Rahat bir edayla uzaklaştı.

"Kahve yapayım" diye gönüllü oldu Angela.

Bu işi ancak bir saatte yapabileceğini biliyordum. Yürüyüşe çıkmaya vakit vardı.

Kumsalda yürümeye başladım.

"Fazla uzaklaşma tatlım" diye seslendi Ray.

"Tamam."

184

Tatlım, demişti. Ama öylesine. Bir şey ima etmeden.

Hava ısınıyordu. Yürürken kazağı çıkardım. Çıplak göğüslerim şimdiden ceviz gibi kahverengi olmuşlardı. Boyutları da ceviz kadardı. Ne yapalım, insan her şeye birden sahip olamaz. En azından kafam az çok çalışıyordu, ki aynı şey Angela için söylenemezdi. Onun memeleri kavun gibiydi ama katır kadar akli yoktu.

Sis hâlâ güneşi biraz örtüyordu. Gün ışığı titrekti ve her şeyi düzleştiriyor, renksiz ve ağırlıksız bir hale sokuyor, denizi, kayaları ve kumsalı soluk griye, fazla pişmiş et rengine boyuyordu.

Yüz metre kadar sonra nedense içim kararmaya başladığı için geri döndüm. Sağımda küçük dalgalar usulca kıyıya yaklaşıp bezgince şırıltılarla taşlara vuruyorlardı.

Burada görkemli dalgalar yoktu: Dermansız, ritmik şırıltılar vardı o kadar.

Buradan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

Yata döndüğümde Ray telsizi deniyordu ama nedense hiç kimseyle bağlantı kuramıyordu. Telsize bir süre küfrettikten sonra pes etti. Yarım saat sonra kahvaltıya oturduk. Sardalyeyle, konserve mantarla ve yumurtalı ekmek kalıntılarıyla idare etmek zorunda kaldık. Angela bu ziyafeti her zamanki özgüveniyle servis yaptı. Sanki isa'nın balık ve ekmek mucizesini tekrarlıyordu mübarek. Zaten yemekten zevk almak neredeyse imkânsızdı, 1111va, yiyeceklerin tatlarını emip götürüyordu sanki.

"Nr komik değil mi..." diye söze başladı Jonathan.

185

"ok komik çok."

"...Burada sis düdükleri yok. Sis var ama düdük yok. Motor sesi bile yok. Tuhaf."

Haklıydı. Etrafımızda mutlak sessizlik hâkimdi, rutubetli ve boğucu bir sükûnet.

Dalgaların zr dilercesi-ne şıpırdamaları ve seslerimiz olmasa, kendimizi sağır sanabilirdik.

Kı tarafa oturup boş denize baktım. Deniz hâla griydi ama güneş şimdi yeni renklerle bezemeye başlamıştı: Koyu yeşil ve derinlerde hafif mavimsi mor. Yatın altında suyosunlarının dalgaların oyuncağı olduğunu, salınıp durduklarını görebiliyordum.

Cezbedici bir görüntüydü: Ayrıca herhangi bir şeyi "Emmanuelle"nin iç-karartıcı havasına yeğlerdim.

"Yzeceğim" dedim.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım tatlım" diye karşılık verdi Ray.

"Neden?"

"Bizi buraya savuran dalgalar epey güçlü olmalı. Seni alıp götürebilir."

"Ama deniz hâla yükseliyor. En fazla sahile götürürler o kadar."

"Ters akıntılar da olabilir. Hatta girdaplar. Oldukça sık rastlanır, insanı bir anda ekiverir."

Tekrar denize baktım. Oldukça zararsız görünüyordu ama bu suların tehlikeli olduklarını okumuştum. Bu yüzden vazgeçtim.

Angela surat asıyordu, hazırladığı o mükemmel kahvaltıyı herkes yarım bıraktığı için.

Ray üstüne düşmeye başladı. Ona bebek muamelesi yapmaya bayılıyor, 186 salakça oyunlar oynamasına göz yumuyordu. Onları görmek midemi bulandırıyor.

Etrafı temizlemek ve yemek artıklarını lombozdan denize atmak için aşağı indim.

Hemen batmadılar. Bir yağ halkasının içinde yüzdüler. Yarıyı yenmiş mantarlarla sardalyeler denize batıp batıp çıkıyorlardı. Biri denize küsmüştü sanki. Yengeçler bunları yiyebilirdi. Gerçi burası yengeçlerin bile yaşamak istemeyeceği bir yere benziyordu.

Jonathan mutfağa geldi. Cesur görünmeye çalışsa da kendini biraz salak gibi hissettiği belliydi. Ben leğene soğuk su pompalayıp, yağlı plastik tabakları gönülsüzce yıkarken o kapı eşiğinde durup benimle göz göze gelmeye çalıştı. Tek istediği onun suçsuz olduğunu düşündüğümü duymaktı. Bir de koşer bir Adonis olduğunu tabii. Bir şey demedim.

"Yardım etmemi ister misin?" dedi.

"Burada iki kişilik yer yok" dedim, fazla kaba olmamaya çalışarak. Yine de irkildi: Etrafta gerine gerine do-laşsa da, bu olanlar özgüvenini sandığımdan daha çok sarsmıştı.

"Bak" dedim, "neden güverteye dönmüyorsun? Hava çok ısınmadan biraz güneşlensen?"

"Kendimi bok gibi hissediyorum" dedi.

"Kazaydı."

"Bokun teki gibi."

"Dediğin gibi, sular yükselince gideriz."

Kapıdan mutfığa girdi. Yaklaşmasıyla neredeyse klostrofobiye kapıldım. Vücudu o daracık oda için fazla iriydi: Fazla bronz, fazla dikkat çekiciydi.

187

"Burada yer yok dedim Jonathan."

Elini enseme koydu. Silkinmek yerine orada kalmasına, kaslarımı hafif hafif okşamasına göz yumdum. Beni rahat bırakmasını söylemek istiyordum ama bulunduğumuz yerin miskinliği bana da geçmişti sanki. Diğer elini karnıma koymuş, göğsüme doğru okşuyordu. Özenli dokunuşlarına kayıtsızdım: İsteddiği buysa alabilirdi.

Yukarıdaki güvertede Angela bir kahkaha krizinin ortasında boğulurcasına kıkırdıyordu. Onu hayalimde canlandırabiliyordum. Başını geriye atmış, saçlarını savuruyor olmalıydı. Jonathan şortunun düğmelerini açmış, şortunu indirmişti.

Aletinin derisi Tanrı'ya öyle ustaca adak verilmiş, ereksiyonu öyle tertemiz duruyordu ki, en küçük bir zarar veremez gibiydi. Ağzını benimkine dayamasına, diliyle dış

etlerimi bir dişçi parmağı gibi ısrarla yoklamasına izin verdim. Bikinimi içime girecek kadar indirdi, aletini alelacele dayadı ve bastırdı.

Arkasındaki merdiven gıcırdadı. Bakınca Ray'in kapıya eğilmiş, Jonathan'ın kışına ve birbirine dolanmış kollarımıza baktığını gördüm. Hiçbir şey hissetmediğimi görmüş

müydü acaba? Bunu haz almadan yaptığımı, biraz olsun zevk almamın ancak Jonathan'ın başını, sırtını, penisini onunla değiştirmemle mümkün olabileceğini anlamış mıydı? Merdivenden sessizce çekildi. Jonathan beni sevdiğini söyledi. Soma Angela'nın kahkahayı bastığını işittim, Ray demin tanık olduğu şeyi anlatınca. O

orospu istediğini düşünsündü. Umrumda değildi.

Jonathan hâlâ kararlı ama tatsız dokunuşlarla okşuyordu. Çok karmaşık bir denklemi çözmeye çalışan bir öğrenci gibi kaşlarını çatmıştı. Ansızın boşalıverdi. Bunun 188

tek belirtisi omuzlarımı hafifçe sıkması ve kaşlarını iyice çatması olmuştu. Kalça hareketleri yavaşladı ve kesildi. Bir an gözlerime şaşkınca baktı. Onu öpmek istedim ama ilgisini tamamen yitirmişti. Yüzünü buruşturarak bir hamlede geri çekildi.

"Boşalınca hep hassaslaşıyorum" diye mırıldandı şortunu giyerken. "Senin için de iyi miydi?"

Başım la onayladım. Komikti, bütün bu olanlar komikti. Yirmi altı yaşında bu bebeyle, Angela'yla ve yaşamışım ölmüşüm umursamayan bir adam la ıssız bir yere düşmüştüm. Ama belki benim de umurumda değildi. Nedense aklıma denizdeki o artıklar gelmişti, suya batıp çıkan, bir sonraki dalgayla savrulmayı bekleyen.

Jonathan merdivenden yukarı çıkmıştı bile. Kahve yaptım, ayakta durup lombozdan dışarı baktım ve Jonat-han'ın menisinin bacaklarımın arasında pıhtılaşmasını hissettim.

Kahveyi pişirdiğimde Ray ve Angela adada yardım aramaya gitmişlerdi.

Jonathan kış tarafındaki yerime oturmuş sise bakıyordu. Sessizliği bozmak için "Biraz dağıldı sanki" dedim.

"Öyle mi dersin?"

Yanma bir fincan kahve bıraktım.

"Sağol."

"Diğerleri nerede?"

"Keşfe çıktılar."

Dönüp bana baktı. Gözleri şaşkındı. "Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum."

Yanında, güvertede duran cin şişesini fark ettim.

"İçmek için erken bir saat değil mi?"

"Biraz ister misin?"

189

"Daha on bir bile değil."

"Ne olacak ki?"

Denizi gösterdi. "Bak" dedi.

Omzuna yaslanıp söylediğini yaptım.

"Hayır, yanlış yere bakıyorsun. Gösterdiğim yere bak. Gördün mü?"

"Hayır."

"Sisin kenarında. Görünüp kayboluyor. Şurada! Yine çıktı!"

"Emmanuelle"nin kışından yirmi otuz metre uzakta, denizde gerçekten bir şey görüyordum. Kahverengi, buruşuk, dönen bir şey.

"Ayıbalığı" dedim.

"Sanmam."

"Güneş denizi ısıtıyor. Herhalde yüzeye çıkıyorlardır."

"Ayıbalığına benzemiyor. Dönüşü tuhaf..."

"Belki enkaz kalıntısıdır..."

"Olabilir."

Şişeden koca bir yudum aldı.

"Geceye de biraz kalsın."

"Peki anne."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Yalnızca sahile vuran dalgaların sesi vardı. Şıpır şıpır.

Fok ya da her neyse arada bir su yüzeyine çıkıyor, dönüyor, sonra yine kayboluyordu.

Bir saat sonra deniz yükselmeye başlar, diye düşündüm. Bizi bu iğrenç yerden alıp götürür.

"Hey!" Angela'nın sesi uzaktan geliyordu. "Hey millet!"

Bize millet diyordu.

190

Jonathan ayağa kalktı. Elini kayaların parıltısından korumak için gözlerine siper etti.

Hava iyice aydınlanmış-tı ve giderek ısıniyordu.

"Bize el sallıyor" dedi Jonathan ilgisizce.

"Sallasın."

"Hey millet!" diye ciyakladı Angela kollarını sallayarak. Jonathan ellerini ağzının etrafında boru biçimine sokarak seslendi:

"Ne var?"

"Gelin kendiniz görün" diye karşılık verdi Angela.

"Gidip göreymişiz."

"Duydum."

"Hadi gel" dedi. "Bir şey kaybetmeyiz."

Kımıldamak istemiyordum ama beni kolumdan çekip kaldırdı. Tartışmaya değmezdi.

Nefesine ateş tutsan harlardı.

Sahilden çıkmak kolay olmadı. Tırmandığımız kayalar deniz suyuyla ıslanmamıştı ama kaygan, yeşilimtrak bir yosun tabakasıyla kaplıydılar. Terli kafatasları gibi.

Jonathan tırmanmakta benden bile çok zorlanıyordu. İki kere dengesini kaybedip sırt üstü düştü. Küfürler savurdu. Şortunun kıcı kısa sürede kirli zeytuniye dönüştü.

Ayrıca yırtılmış, poposu görünüyordu.

Balerin olmasam da tırmanmayı başardım, ağır ağır. İri kayalardan uzak durmaya çalışıyordum, ayağım kayarsa fazla aşağı düşmeyeyim diye.

Birkaç metrede bir karşımıza pis kokulu yosunlar çıkıyordu. Üstlerinden zarifçe atlamayı beceriyordum

191

ama sinirli ve özgüvensiz olan Jonathan parmaklarını içlerine daldırıp tutunuyordu.

Yalnızca yosun yoktu. Bütün sahillerde görülen çer çöpler vardı: Kırık şişeler, paslı Cola tenekeleri, kirli mantarlar, katran lekeleri, bok parçaları, uçuk sarı prezervatifler.

Bu çöp yığınlarının içinden iki üç santimlik, tombul gözlü mavi sinekler çıkıyordu.

Yüzlercesi bokların ve birbirlerinin üstüne çıkıyorlardı. Yaşadıkları için vızıldıyor, vızıldamak için yaşıyorlardı.

Gördüğümüz ilk canlılar onlardı.

O yosun tabakalarından birinin üstünden, yüzüstü kapaklanmamak için elimden geleni yaparak geçerken, solumda minik bir çakıltaşı çığı başladı. Üç, dört, beş taş alt alta üst üste denize doğru yuvarlanıyordu. Bu arada bir düzine başka taşı harekete geçirdiler.

Düşmelerinin görünürde bir nedeni yok gibiydi.

Jonathan başını kaldırıp bakma zahmetine girmedi. Bütün dikkatini dikey kalabilmeye vermişti.

Çığ kesildi: Enerjisi tükenmişti. Sonra yine başladı: Bu kez tam tepemizde. Kayan taşlar: Bu seferkiler daha iriydi ve daha çok sekiyorlardı.

Bu seferki daha uzun sürdü: Öyle çok taş yuvarlandı ki, dansın sonunda birkaç tanesi ta denize ulaştılar.

Şıp.

Sessizlik.

Şıp. Şıp.

Kumsalın tepesindeki iri kayalardan birinin üstünde Ray belirdi. Deli gibi sırtıyordu.

"Mars'ta hayat var" dedikten sonra geri çekilip gözden kayboldu.

192

Birkaç tehlikeli hamle daha yaptıktan sonra ona ulaştık. Saçlarımız terden kafalarımıza yapışmış, takke gibi duruyorlardı.

Jonathan biraz hasta gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bakın ne bulduk" dedi Ray. Önümüze düşüp kayaların arkasına gitti.

ilk şok.

Adanın tepesine çıkınca diğer tarafını gördük. Orada da yine boş bir sahil ve deniz vardı. Ne evler, ne tekneler... insanların varlığına dair hiçbir şey yoktu. Adanın çapı bir kilometre bile değildi: Aşağı yukarı bir balina sırtı kadardı.

Ama burada yaşayanlar vardı. Bu ikinci şoktu.

Adanın üst kısmını taç misali çevreleyip koruyucu bir halka oluşturan iri, boş

kayaların ortasında, çitle çevrili bir ağıl duruyordu. Çitin direkleri tuzlu havada paslanmıştı ama aralarına ve çevrelerine dikenli tel örülerek ilkel bir ağıl oluşturulmuştu.

Ağılda uzun otlarla kaplı bir çimenlik ve bu sefil çimenliğin ortasında üç koyun vardı.

Ve Angela.

Angela o ceza kolonisinde durmuş, mahkûmlardan birini okşuyor ve yüzüne sevgi sözcükleri sarf ediyordu.

"Koyunlar" dedi muzafferce.

Jonathan benden önce davrandı: "Eee, ne olmuş yani?"

"Şey, tuhaf değil mi?" dedi Ray. "Böyle bir yerde üç koyuna rastlamak?"

"İyi değil gibiler" dedi Angela.

Haklıydı. Hayvanlar hava koşullarına maruz kal-

193

mıştı. Gözleri iltihaplanmıştı. Postlarının kıvrır kıvrır tüyleri sarkmış, kabarık alçalan sağrılarını sergiliyordu. Biri dikenli telin dibine yığılmış, doğrulamıyor gibiydi. Ya çok bitkindi ya da çok hasta.

"Zalimlik bu" dedi Angela.

Ona hak verdim ister istemez. Bu üç yaratığı yalnızca biraz otlar, parçalanmış bir teneke kutunun içindeki pis suyun bulunduğu bir yere hapsetmek kesinlikle sadistçeydi.

"Tuhaf değil mi?" dedi Kay.

"Ayağımı kestim." Jonathan düz kayalardan birinin üstünde çömelmiş, sağ ayağının tabanına bakıyordu.

"Sahilde camlar var" dedim, koyunlardan biriyle bön bön bakışarak.

"Ne anlamsız bakışları var" dedi Ray.

Tuhaf bir biçimde, durumlarından şikâyetçi değil gibiydiler. Gözlerinde filozofça bir ifade vardı. Ben bir koyunum o kadar, beni sevmenizi ya da bakmanızı, korumanızı filan beklemiyorum, bunları ancak midenizin hatrına yaparsınız, diyorlardı sanki gözleriyle. Öfkeyle melemiyor, sinirle tepinmiyorlardı.

Ölümü bekleyen üç gri koyundular, o kadar.

Ray onlara ilgisini yitirmişti. Bir teneke kutuyu tek-meleye tekmeleye sahile iniyordu.

Takırdayarak yuvarlanan kutu bana taşları anımsattı.

"Onları serbest bırakmalıyız" dedi Angela.

Ona aldırmadım. Böyle bir yerde özgürlük var mıydı ki? "Bunu yapmamız gerekmez mi?" dedi ısrarla.

"Hayır."

"Ölecekler."

194

"Oraya kondularsa bir nedeni vardır."

"Ama ölecekler."

"Serbest bırakırsak sahilde ölecekler. Yiyecekleri bir şey yok."

"Biz besleriz."

"Yumurtalı ekmek ve cinle" diye önerdi Jonathan, topuğundan bir cam parçası çıkartarak.

"Onları burada bırakamayız."

"Bizi ilgilendirmez" dedim. Sıkılmaya başlamıştım. Üç koyun. Yaşamışlar ölmüşler kimin umurunda...

Bir saat önce kendim için de aynı şeyi düşünmüştüm. Koyunlarla benim ortak bir yanımız vardı.

Başım ağrıyordu.

"Ölecekler" diye sızlandı Angela üçüncü kez.

"Sen salak bir orospusun" dedi Jonathan ona. Öfkeyle değil, sakince söylemişti. Bir gerçeği belirtmişti.

Kendimi tutamayıp sııttım.

"Ne?" dedi Angela. Biri tarafından ısırılmıştı sanki.

"Salak orospu" diye tekrarladı Jonathan. "O-R-O-S-P-U."

Öfke ve utançtan kıpkırmızı kesilen Angela ona döndü. "Senin yüzünden buraya düştük" dedi alt dudağını kısıırarak.

Kaçınılmaz suçlama. Angela'nın gözleri yaşlıydı. Jonathan'ın sözleri canını acıtmıştı.

"Bilerek yaptım" dedi Jonathan, parmaklarına tükii-rüp yarasına sürerek. "Belki seni burada bırakırız diye."

"Sarhoşsun sen."

"Sen de salaksın. Ama ben sabah olunca ayılaca-ğım."

195

Beylik laflar da incitici olabiliyordu.

Yenilen Angela, Ray'in peşinden sahile inmeye başladı. Yanımızda ağlamak istemiyordu. Ona acır gibi oldum. Laf dalaşında kolay lokmaydı.

"Canın isteyince tam bir piç oluyorsun" dedim Jo-nathan'a. Bana cam gibi gözlerle baktı.

"Öyleyse arkadaş olalım. O zaman sana piçlik yapmam."

"Beni korkutmuyorsun."

"Biliyorum."

Koyunlar yine bana bakıyordu. Bakışlarına karşılık verdim.

"Lanet olası koyunlar" dedi Jonathan.

"Ellerinde değil."

"Biraz onurları olsa kendi boğazlarını keserler. Pis, çirkin yaratıklar."

"Yata dönüyorum."

"Pis, çirkin yaratıklar."

"Geliyor musun?" Elimi tuttu: Ansızın ve hiç bırak-mayacakmış gibi. Birden bana bakmaya başlamıştı.

"Gitme."

"Burası çok sıcak."

"Kal. Taş ılık ve hoş. Uzan. Bu defa bizi rahatsız etmezler."

"Fark etmiş miydin?"

"Ray'i mi? Tabii ki fark etmiştim. İyi bir gösteri sunuyoruz diye düşündümdü."

Beni kolumdan çekti, bir halatı çekercesine elleriyle tuta tuta. Kokusunu alınca mutfağı, onun kaş çatışını, "Seni seviyorum" diye mırıldanışını, usulca kaçışını hatırladım.

196

Döja vu.

Yine de böyle bir günde hep aynı bayıcı şeyleri yapmaktan başka ne seçenek vardı ki? Ağıldaki o koyunlardan farksızdık. Hep aynı şeyler. Nefes al, seks yap, yemek ye, sıç.

Cin yüzünden aleti kalkmıyordu. Çok uğraştı ama kımıldatamadı bile. Umutsuz vakaydı.

Sonunda pes ederek üstümden çekildi.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Böyle tekrarlanınca anlamını yitiriyordu, her şey gibi. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Takma kafana" dedim.

"Siktir."

"Gerçekten takma."

Bana bakmadı. Sikine bakıyordu o kadar. O an elinde bir bıçak olsa, bence sikini kesip o sıcak kayanın üstüne koyar, bir kısırlık türbesi yapardı.

Onu kendini incelemeye bırakarak "Emmanuelle"e geri döndüm. Yürürken tuhaf bir şey dikkatimi çekti, daha önce fark etmediğim bir şey. Mavi sinekler benden kaçmak yerine, ayaklarımın altında ezilmeyi yeğliyorlardı. Ya uyuşmuşlardı ya da intihara eğilimliydiler. Sıcak taşların üstünde oturmuş, ayaklarımın altında yamyassı oluyorlardı. Minik, parlak canları ışıklar gibi sönüveriyordu.

Sis nihayet dağılıyordu. Hava ısındıkça, adanın yeni bir iğrenç numarası ortaya çıktı: Kokusu. Bir oda dolusu çürümüş, yapış yapış şeftali kokuyordu sanki. O loş gibi koku insanın yalnızca burun deliklerinden değil, gözeneklerinden de girer gibiydi. Şurup gibiydi. O ağır şu!

197

tali kokusunun altında, daha da berbat bir koku vardı. Çürük etle dolu ve kapağı açık bırakılmış bir kanalizasyon gibi, üstü içyağıyla ve kara kanla kaplanmış mezbahe olukları gibi kokuyordu. Herhalde yosun kokusu, diye düşündüm, Oysa daha önce hiçbir sahilde böyle bir koku almamıştım.

Yolu yarılamış, çürük yosun şeritlerinin üstünden burnumu tuta tuta geçerken, arkamdan küçük bir cinayetin sesleri geldi. Jonathan'ın attığı şeytani zafer çığlıkları, öldürülen koyunun âcizce sesi tarafından neredeyse boğulsa da, o sarhoş piç kurusunun ne yaptığını sanki içgüdüyle anladım.

Topuğumu ıslak yosunların üstünde çevirerek geri döndüm. Hayvanlardan birini kurtarmak için çok geçti herhalde ama belki de Jonathan'ın diğer ikisini katletme-sini engelleyebilirdim. Ağılı göremiyordum, kayaların arkasında kalmıştı ama Jonathan'ın zafer çığlıklarını ve indirdiği darbeleri işitebiliyordum. Daha onu görmeden, ne göreceğimi biliyordum.

Yeşilimtrak çimenlik kırmızıya dönmüştü. Jonathan ağılda, koyunların yanındaydı.

Sağ kalan iki koyun panikle, ritmik adımlarla koşturuyor, dehşetle meliyorlardı.

Jonathan ise üçüncü koyunun başında durmaktaydı. Aleti şimdi kalkıktı. Kurbanı kısmen yere çökmüştü. Sopaya benzer ön ayakları altında kıvrılmış, arka ayakları yaklaşan ölüm yüzünden kaskatı kesilmişti. Gövdesi spazmlarla sarsılıyordu.

Gözlerinde kahverengiden çok beyaz vardı. Kafatasının tepesi neredeyse tamamen parçalanmış, gri beyni meydana çıkmıştı. Beyni kendi kemiklerinin parçalarıyla ve Jonathan'ın hâlâ elinde tuttu-198

ğu iri taşla parçalanmıştı. Jonathan gözümün önünde taşı bir kez daha koyunun beynine indirdi. Her tarafa doku parçacıkları yayıldı. Üstüme sıcak beyin parçaları ve kan sıçradı. Jonathan bir kâbustan çıkıp gelmiş bir zırdeliye benziyordu (sanırım o an gerçekten zırdeliydi). Daha biraz önce beyaz olan çıplak bedeni, mezbahada zorlu bir gün geçiren bir kasabın önlüğü gibi leke içinde kalmıştı. Yüzü koyun kanıyla kaplıydı...

Hayvan ölmüştü. Âcizce şikâyetleri tamamen kesilmişti. Komik bir biçimde, bir çizgi film karakteri gibi yana devrilirken bir kulağı dikenli tele takıldı. Jonathan hayvanın devrilişini izledi kanlı suratıyla sırtarak. Ah, o sırtışın öyle çok işlevi vardı ki.

Kadınları aynı gülümseyişle baştan çıkarmıyor muydu? Seksten ve aşktan aynı gülümseyişle söz etmiyor muydu? Şimdi en azından asıl işini görüyordu: Avının tepesinde bir elinde taş, diğer elinde erkekliğiyle mutlu mutlu duran bir vahşinin gülümseyişi.

Sonra, akli başına geldikçe gülümsemesi yavaşça soldu.

"Tanrı'm" dedi. Karnından yukarıya doğru bir tiksinti ürpertisi yayıldı. Gayet net görebiliyordum: Midesinin kasılmasını, başının öne fırlamasını ve ağzından çimenlere yarı-sindirilmiş cinle ekmek parçalarının dökülüşünü.

Kımıldamadım. Onu rahatlatmak, sakinleştirmek, avutmak istemiyordum. Yardım edemeyeceğim bir haldeydi.

Sırtımı döndüm.

"Frankie" dedi tekrar kusarken.

Ona bakamıyordum. Koyun için yapacak bir şey

199

yoktu. Ölmüştü. Tek yapmak istediğim, o küçük kaya halkasından kaçıp o sahneyi hafızamdan silmekti.

"Frankie."

Kaygan taşların üstünde olabildiğince hızlı yürümeye başladım, sahile ve

"Emanuelle"ın göreceli nor-malliğine doğru.

Koku iyice kesifleşmişti: Yerden suratıma doğru pis dalgalar halinde yükseliyordu.

Korkunç bir adaydı. Pis, leş kokulu, delice bir ada.

Yosunlarla çöplerin arasından geçerken tek düşünebildiğim nefretti. "Emanuelle"

fazla uzakta değildi...

Sonra, önceki gibi pıtır pıtır taşlar düşmeye başladı. Bir kayanın kaygan tepesinde huzursuzca durarak dönüp soluma baktım. Orada yuvarlanan bir taş parçası durmak üzereydi. O durur durmaz daha iri, on beş santim çapında bir başka taş harekete geçip sahile doğru yuvarlandı, yolda komşularına çarpıp yeni bir göç başlatarak.

Kaşlarımı çattım: Kaşlarımı çatınca kafam uğuldadı.

Sahilin altında taşları oynatan bir hayvan mı vardı... mesela yengeç? Yoksa sıcaktan mı bir biçimde harekete geçiyorlardı?

Yine bir taş düştü: Bu seferki daha da büyük.

Tekrar yürümeye koyuldum. Arkamdan taş pıtırıları gelip duruyordu. Birbirlerini peşpeşe takip ediyorlardı. Neredeyse kesintisiz bir perküsyon.

Belirgin bir neden ya da açıklama olmadan, korkmaya başladım.

Angela'yla Ray ',Emmanuelle"in güvertesinde güneşleniyorlardı.

200

"İki saat kadar sonra bu kaltağı yüzdürebiliriz" dedi Ray, bana kısık gözlerle bakarak.

Önce Angela'dan söz ediyor sandım. Sonra yattan söz ettiğini anladım.

"Biraz güneşlensene" diyerek hafifçe gülümsedi bana.

"Tamam."

Angela ya uykudaydı ya da beni görmezden geliyordu. Her halükârda benim için hava hoştu.

Ray'in ayaklarının dibine uzanıp güneşlenmeye başladım. Cildimdeki kan lekeleri kurumuş, küçük yara kabukları gibi olmuştu. Onları aylak aylak koparıırken, taş

sesleriyle denizin şıptısını dinledim.

Arkamda sayfalar çevriliyordu. Dönük baktım. Asla uzun süre hareketsiz yatamayan Ray, evinden getirdiği ve bir kütüphaneden alınmış bir Hebrides Adaları kitabını karıştırıyordu.

Tekrar güneşe baktım. Annem güneşe çıplak gözle bakmanın insanın gözlerini yakacağını söylerdi hep. Ama güneş sıcak ve canlıydı, yüzüne bakmak istiyordum.

İçim buz gibiydi... Neden bilmiyordum. Karnımda ve bacaklarımın arasında geçmek bilmeyen bir soğukluk vardı. Belki de güneşe bakarak ısınabilirdim.

Sahilde, biraz ileride Jonathan'ın parmakuçlarına basa basa denize girdiğini gördüm.

O mesafeden bakınca, beyaz tenindeki kan lekeleri yüzünden alacalı bir ucubeye benziyordu. Şortunu çıkarıp deniz kenarında çömelerek temizlenmeye başladı.

Sonra Ray çok usulca "Aman Tanrı'm" dedi. İyi haber vermeyeceğini anladım.

201

"Ne oldu?"

"Nerede olduğumuzu buldum."

"Güzel."

"Hayır, güzel değil."

"Niye ki? Sorun ne?" Doğrulup ona döndüm.

"Bu kitapta yazıyor. Burayla ilgili bir paragraf var."

Angela tek gözünü açtı. "Eee?" dedi.

"Burası sıradan bir ada değil. Bir mezarlık."

Bacaklarımın arası iyice soğudu. Güneş o kadar derinimi ısıtacak kadar sıcak değildi.

Oysa oramın cayır cayır yanıyor olması gerekirdi.

Yine sahile baktım. Jonathan hâlâ yıkanıyor, göğsüne su serpiyordu. Taşların gölgeleri birden fazlasıyla siyah ve ağır geldi. Sanki yukarı dönük yüzlerin üstüne bastırıyorlardı...

Baktığımı gören Jonathan el salladı.

O kayaların altında cesetler olabilir mi? Yüzleri güneşe dönük halde gömülmüş, bir Blackpool kumsalında-ki turistler gibi uzanmış cesetler?

Dünya tek renkli. Güneş ve gölgeler. Taşların beyaz tepeleriyle siyah altları. Üstte hayat, altta ölüm.

"Mezarlık mı?" dedi Angela. "Ne mezarlığı?"

"Savaşta ölenlerin gömüldüğü" diye karşılık verdi Ray.

"Nasıl yani?" dedi Angela. "Vikingler filan mı?"

"1. Dünya Savaşı, 2. Dünya Savaşı. Torpidolanmış savaş gemilerindeki, karaya vurmuş askerler. Gulf Stream'le buraya gelmişler. Akıntı onları boğazlardan geçirip, bu civardaki adaların sahillerine sürüklüyormuş."

"Sahillere vurduruyormuş ha?"

202

"Burada öyle diyor."

"Ama artık olmuyordur."

"Bence hâlâ arada sırada denizcilerin buraya gömüldüğü oluyordur" diye karşılık verdi Ray.

Jonathan temizlenmiş, ayağa kalkmış, denize bakıyordu. Mavimtrak sulara bakarken elini gözlerine siper etmişti. Tıpkı daha önce parmağıyla gösterdiği yere baktığım gibi, bu kez de baktığı yere baktım. Daha önce gördüğümüz şey (ayıbalığı mı, balina mı her ne ise) geri dönmüş, yüz metre kadar ötede suya batıp çıkıyordu. Bazen dönerken bir yüzgeci su yüzeyine çıkıyordu, el sallayan bir yüzücünün kolu gibi.

"Kaç kişi gömülmüş?" diye sordu Angela kaygısızca. Bir mezarlığın üstünde oturmamızdan hiç rahatsızlık duymamışa benziyordu.

"Herhalde yüzlerce."

"Yüzlerce mi?"

"Kitapta yalnızca 'birçok ölü' diyor."

"Peki onları tabuta koymuşlar mı?"

"Ne bileyim?"

Bu kahrolası yer mezarlıktan başka ne olabilirdi ki? Adaya farklı bir gözle baktım.

Sanki ilk kez gerçek haliyle görüyordum. Artık yuvarlak tepesinden, pis sahilinden, şeftali kokusundan nefret etmek için bir nedenim vardı.

"Acaba onları her tarafa mı gömmüşler yoksa yalnızca tepeye, koyunları bulduğumuz yere mi?" dedi Angela düşünceli bir sesle. "Herhalde yalnızca tepeye. Sular ulaşmasın diye."

Evet, o cesetler zaten fazlasıyla suda kalmışlardı

203

herhalde: Zavallı yeşil suratları balıklar tarafından kemi-rilmiş, üniformaları çürümüş, künyeleri yosunla kaplanmıştı. Kimbilir ne ölümler yaşamışlardı, ki ölümden soması daha da kötü olmalıydı. Askerler Gulf Stream'le manga manga sürüklenerek bu çıplak kayalığa gelmişlerdi. Dalgaların insafına kalmış o asker cesetlerinin, organları bir kaya parçasına takılana ve deniz onlar üstündeki hâkimiyetini yitirene dek ileri geri sürüklenişlerini hayalimde canlandırdım. Dalgalar geri çekildikçe ortalıkta denizin tükürdüğü ıslak, tuzlu pelteler kalmıştı herhalde. Bir süre orada kokuştuktan sonra martılar tarafından yenmişlerdi.

Birden tuhaf bir biçimde tekrar sahilde yürüme arzusuna kapıldım. Bu bilgiyle silahlanmış olarak taşları tekmelemek istedim, belki bir iki kemik bulurum diye.

Bunu düşünürken bedenim benim yerime karar verdi. Ayağa kalkmışım:

"Emanuelle"den iniyordum.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Angela.

"Jonathan'a" diye mırıldanarak sahile indim.

O pis kokunun ne olduğunu artık biliyordum: Bir sürü cesedin kokusu. Belki de Ray'ın tahmin ettiği gibi buraya boğulmuş adamlar da gömülmüş, taşların altına konmuşlardı, ihtiyatsız yatçılar, dikkatsiz yüzücüler. Suların yüz hatlarını sildiği insanlar. Denize yakın yerde sinekler daha hareketliydi: Ölmeyi beklemek yerine adımlarımdan vızıldayarak kaçıyor, yaşamak istiyorlardı.

Jonathan meydanda yoktu. Şortu hâlâ deniz kenarında, taşların üstündeydi ama kendisi ortadan kaybolmuştu. Denize baktım: Hiçbir şey yoktu. Ne sallanan bir baş, ne çağıran bir kol.

204

Jonathan'a seslendim.

Sesim sinekleri heyecanlandırmış gibiydi. Sürü halinde havalandılar. Jonathan karşılık vermedi.

Deniz kıyısında yürümeye başladım. Bazen ayaklarıma avare dalgalar vuruyordu.

Angela'yla Ray'e ölü koyundan söz etmediğimi fark ettim. Belki de dördümüz arasında bir sırda bu: Jonathan, ben ve ağılda kalan iki koyun arasında.

Birden Jonathan'ı gördüm: Birkaç metre ötedeydi. Göğsü beyaz, geniş ve temizdi.

Bütün kan lekeleri çıkmıştı. "Öyleyse sır olarak kalacak" diye düşündüm.

"Nereye gittin?" diye seslendim ona.

"Ayılmak için yürüyordum" diye seslendi.

"Ne?"

"Cini fazla kaçırmışım da" diye sırttı.

Ben de hemen gülümsedim. Mutfakta beni sevdiğini söylemişti. Önemli bir şeydi bu.

Arkasından taşlar yuvarlandı. Şimdi aramızda on metreden az vardı. Hiç utanmadan, anadan doğma yürüyordu, düzenli adımlarla.

Taş pıtırıları birden ritmik geldi. Artık birbirine çarpan taşların rastlantısal sesleri değil, nabız gibi yinelenen bir ritimdiler.

Rastlantısal değil: Kasıtlı.

Tesadüfen değil: Bilinçli.

Taş değil: Düşünce. Taşın ardında, taşlı, taşı tutarak...

Artık iyice yaklaşmış olan Jonathan ışıltı ışıltı. Güneş vuran cildi ışıltı saçıyordu sanki.

Arkasındaki karanlık rahatlatıcıydı.

205

Bir saniye...

...Ne karanlığı?

Taş yerçekimine meydan okuyarak kuş gibi yükseldi. Toprakta koparılmış kara bir taş. Bebek boyutundaydı: Islık çalan bir bebek. Havada döne döne Jonathan'a doğru uçarken, kafasının ardında giderek büyüyordu.

Sahil şimdiye kadar kaslarını ısıtmış, küçük taşları denize atarken iradesini o kayayı yerden kaldırıp Jonathan'a fırlatacak kadar güçlendirmişti.

Kaya, Jonathan'ın arkasında giderek büyüyordu. Niyeti öldürmektir. Ama korkumu ifade edecek ses çıkmıyordu boğazımdan.

Jonathan sağır mıydı? Yine sırtmaya başlamıştı. Yüzümdeki dehşet ifadesinin sebebinin çıplaklığı olduğunu sandığını fark ettim. Anlamıyordu...

Taş, Jonathan'ın kafasının tepesini uçurdu, burnunun ortasından yukarısını. Ağzı açık kaldı, dilinin dibi kanla kaplandı. Güzelliğinin geri kalanıysa ıslak ve kırmızı bir bulut halinde üstüme sıçradı. Yüzünün üst kısmı, vınlarak üstüme gelen taşa ifadesini kaybetmeden kalmıştı. Düşer gibi oldum. Taş çığlıklar atarak yanımdan geçip denize yöneldi. O katil, suyun üstüne gelince nedense iradesini yitirir gibi oldu.

Havada titredikten sonra dalgaların içine düştü.

Ayaklarımda kan vardı. Jonathan'ın cesedine kadar uzanan bir iz. Kafasının açık ucu bana dönüktü. Beyninin mekanizması, göğse sergilenmişti.

Hâlâ çığlık atmamıştım ama içimdeki boğucu dehşetten bir biçimde kurtulmalıydım.

Birileri beni duymalı, sarmalı, götürmeli ve açıklama yapmalıydı, o kayan
206

taşlar tekrar ritim kazanmadan. Ya da daha kötüsü, sahilin altındaki cesetler cinayet için aracı kullanmaktan sıkılıp, beni bizzat öpmek üzere ayaklanmadan.

Ama çığlık atamıyordum.

Duyabildim tek şey, sağdan soldan gelen taş pırtırlarıydı. Kutsal topraklarını işgal ettiğimiz için bizi öldür-mek istiyorlardı. Taşlayarak öldürmek, kâfirleri öldürür gibi.

Sonra bir ses.

"Aman Tanrı'm..."

Bir erkek sesi ama Ray'inki değildi.

Birden belirivermişti: Deniz kenarında duran kısa boylu, tıkız bir adam. Bir elinde bir kova, koltuk altındaysa kabaca kesilmiş bir saman balyası vardı. Koyun yemeği, diye düşündüm, yarım kalan sözcükler karmaşası arasında. Koyun yemeği.

Adam önce bana, sonra Jonathan'ın cesedine baktı. Yaşlı gözleri vahşiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu, belirgin bir iskoç aksanıyla. "Tamı aşkına, neler oluyor?"

Başımı salladım. Boynumun üstünden düşüverecek kadar gevşemişti sanki. Ağılı göstermiş olabilirim ya da göstermedim. Her halükârda adam ne düşündüğümü anlamışçasına adanın tepesine tırmanmaya başladı, kovayla balyayı atarak.

Şaşkınca onu takip ettim ama ben daha kayalığa ulaşamadan adam kayaların gölgesinden tekrar çıktı. Şimdi yüzünde panik vardı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu.

"Jonathan" diye karşılık verdim. Cesedi gösterdim, I I

207

dönüp bakmaya cesaret edemeden. Adam iskoçça küfürler savurdu. Sendeleterek kayaların altından çıktı.

"Siz ne yaptınız?" diye haykırdı bana. "Tanrı'm, siz ne yaptınız? Onların armağanını öldürdünüz."

"Yalnızca bir koyun" dedim. Zihnimde Jonathan'ın kellesinin uçtuğu an tekrarlanıp duruyordu. Hiç bitmeyen bir vahşet anı.

"Onlar armağan ister, anlamıyor musun? Yoksa • ayaklanırlar..."

"Kim ayaklanır?" diye sordum, bildiğim halde. Taşların yuvarlanışını görerek.

"Hepsi. Gmldklerinde yaslarını tutan, ağıt yakan olmamıştı. Ama ilerinde deniz var, kafalarında..."

Neden söz ettiğini biliyordum: Birden her şeyi anla-yıverdim. Burada llerin olduğunu biliyorduk. Kayaların altında. Ama ilerinde denizin ritmi olduğundan, hareketsiz duramıyorlardı. Onları yatıştırmak için bu koyunlar bir ağıla bağlanmışlardı. Onların iradelerine sunulmuşlardı.

Ölüler koyun eti mi yiyordu? Hayır, istedikleri yemek değildi. Varlıklarının farkına varılmasını istiyorlardı o kadar.

"Boğulmuşlardı" diyordu adam. "Hepsi boğulmuştu."

Sonra yine o tanıdık pıtırtılar başladı, taş sesleri. Birden yükselerek sağır edici bir grlemeye dönüştüler. Sanki bütün sahil yerinden oynuyordu.

Bu kakofonide  başka ses vardı: Vuran dalgalar, çığlıklar ve müthiş bir yıkım.

Dönüp bakınca adanın diğer tarafında taşların dalga dalga havalandığını gördüm...

208

Yine o korkunç çığlıklar, dövülüp parçalanan bir vücuttan çıkan.

"Emmanuelle"nin peşindeydiler. Ray'in. Yata doğru koşmaya başladım. Sahil ayaklarımın altında titreşiyordu. Arkamdan, koyun bakıcısının izmeli ayaklarının taşlarda çıkardığı sesler geliyordu. Biz koştukça saldırı sesleri yükseldi. Havada tmbl kuşlar gibi dans eden taşlar güneşi örtüyor, sonra görünmez bir hedefe doğru aşağı uçuyorlardı. Belki de yata. Belki de ete...

Angela'nın ıstırap dolu çığlıkları kesilmişti. Sahile koyun bakıcısından birkaç adım nde girdim ve "Emma-nuelle"i gördüm. Ne onu, ne de içindeki insanları kurtarmak mümkündü artık. Yat her biçimden ve boyuttan taşlar tarafından bitmek bilmez bir bombardımana tutulmuştu. Teknesi, camları, direği ve güvertesi parçalanmıştı.

Angela güvertenin kalıntısında yatıyordu. Ölmüş olduğu belliydi. Ama dolunun şiddeti dinmemişti. Taşlar yatın geri kalanıyla Angela'nın cansız gövdesini dövmeyi sürdürüyor, onu altından bir akıntı geçermişçesine titreştiriyorlardı.

Ray ortalarda yoktu.

O zaman çılgılığı bastım: Bir an gürlleme kesilir, saldırıya ara verilir gibi oldu. Sonra tekrar başladı: Taşlar ve kayalar kumsaldan dalga dalga yükselerek kendilerini bilinçsiz hedeflerine fırlatıyorlardı. "Emmanuelle" paramparça olana ve Angela'nın cesedi bir karidesin ağzına sığacak kadar ufalanana dek vazgeçmeyeceklerdi anlaşılan.

Koyun bakıcısı kolumu öyle sımsıkı kavradı ki, elime giden kan akışı kesildi.

209

"Gel" dedi. Sesini duydum ama bir şey yapmadım. Ray'ın yüzünün belirdiğini görmek ya da bana seslendiğini işitmek istiyordum. Ama hiçbir şey yoktu: Yalnızca yağın taşlar o kadar. Ray o yatın içinde bir yerlerde ölüydü... paramparça olmuştu.

Koyun bakıcısı şimdi beni sahilde sürüklüyordu. Peşinden gidiyordum.

"Kayık" diyordu. "Kayığıma binip kaçabiliriz..."

Kaçma fikri komik gibiydi. Adanın üstündeydik, onun malıydık.

Yine de onu takip ettim. Kaygan kayaların üstünde kayarak ve sendeleyerek, denizyosunu yığınlarının arasından geçerek, geldiğimiz yönde gittik.

Koyun bakıcısının zayıf kurtuluş umudu adanın diğer tarafındaydı. Kürekli bir ahşap kayık: Ceviz kabuğuna benzer, zavallı bir şey.

O kayıkla mı denize açılacaktık?

Beni çekiştirerek kurtuluşumuza doğru götürmesine direnmedim. Attığım her adımda, sahilin ayaklanıverip bizi taşlayarak ldreeğine biraz daha emin oluyordum. Belki de sahil bir duvar, hatta bir kule oluşturacaktı, tam kurtulmamıza bir adım kala.

Bizimle istediği oyunu oynayabilirdi, her oyunu. Ama belki de ller oyun sevmezdi.

Oyun kumardır, liilerse zaten kaybetmişlerdi. Belki de ller yalnızca matematikçilerin katı kesinliğiy le hareket ediyorlardır.

Koyun bakıcısı beni kayığa itti ve kayığı denize il meye başladı. Kaışımızı engelleyecek taş duvarlar yk selmedi. Kuleler belirmedi, taşlar yağmadı.

"Emmanuel-le"e yapılan saldırı bile kesilmişti.

210

 kurban onlara yetmiş miydi? Yoksa kederli ölülerin gazabından kurtulmamı sağlayan şey, onların masum hizmetkarı olan koyun bakıcısının varlığı mıydı?

Kayık sahilden uzaklaşıyordu. Birkaç gevşek dalğanın üstünde biraz sallandıktan sonra, sular kürek kullanacak kadar derinleşince, karşımda oturan kurtarıcım vargücüyle kürek çekmeye başladı. Alnındaki terler her çekişte artıyordu. *

Sahil uzaklaşıyordu, kurtuluyorduk. Koyun bakıcısı biraz rahatlamış gibiydi. Kayığın dibindeki kirli su birikintisine bakarak yarını düzine derin nefes aldı. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Buruşuk yüzü ifadesizdi.

"Eninde sonunda olacaktı..." dedi alçak ve boğuk bir sesle. "Birileri hayat tarzımızı bozacaktı. Ritmi bozacaktı."

ileri geri gidip duran küreklerin sesleri sanki ninni gibiydi. Altımdaki branda bezine sarınarak uyumak ve unutmak istiyordum. Sahil artık ufukta bir çizgiydi.

"Emmanuelle"i göremiyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tiree'ye döneceğiz" dedi. "Orada artık bir şeyler yaparız. Yine huzur içinde yatmalarını sağlayacak bir telafi yolu buluruz."

"Koyunları yiyorlar mı?"

"Ölülerin yemekle ne işi olsun ki? Hayır. Hayır, koyun etine ihtiyaçları yok. O

hayvanları hatırlanmalarının simgesi olarak görüyorlar."

Hatırlanmak.

Başımla onayladım.

"Yaslarını tutma biçimimiz bu..."

211

Kürek çekmeyi kesti. Açıklamasını sürdüremeyecek kadar kederli ve akıntının bizi eve götürmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Bir an sessizlik oldu.

Sonra bir sürtünme sesi.

Kayığın altından fare sesine benzer bir ses geliyordu. Sanki içeri alınmak isteyen bir adam, kayığın alt kısmındaki tahtaları tırmalıyordu. Bir değil: Bir sürü. Tahtaya sürtülen çürümüş, tırnaksız parmakların çıkardığı sesler, topluca yakarışlarıydı.

Kayıpta donakaldık. Konuşmadık, inanmadık. En korkunç sesleri duysak bile... En korkunç ihtimalin gerçekleştiğine inanmadık.

Sağ taraftan bir şıpırtı geldi. Dönüp bakınca Ray'i gördüm. Sudaydı, üstüme geliyordu, dik ve kaskatıydı, görünmez kukla oynatıcılar tarafından bir gemi aslanı gibi taşınıyordu. Vücudu ölümcül morluklar ve kesiklerle kaplıydı: Taşlanarak öldürüldükten sonra bizi korkutmak için buraya getirilmişti, güçlerinin kanıtı olarak, neşeli bir maskot gibi. Sanki suyun

üstünde yürüyordu. Kayığa doğru taşınırken yalnızca ayakları denizin içindeydi. Kolları iki yandan sarkmıştı. Yüzüne baktım: Yara bere içindeydi, parçalanmıştı. Bir gözü neredeyse tamamen kapanmış, diğeri parçalanarak dışarı fırlamıştı.

Kayığa iki metre kala kukla oynatıcılar onun tekrar denize batmasına izin verdiler.

Şıpırdayan pembe sularda gözden kayboldu.

"Arkadaşın mı?" dedi koyun bakıcısı.

Başım la onayladım. Ray, "Emmanuelle" in kış tarafından denize düşmüş olmalıydı.

Artık onlar gibi boğul-

212_____

muş biriydi. Onu şimdiden oyuncak yapmışlardı. Demek ki oyun oynamayı seviyorlardı. Onu sahilden buraya getirmişlerdi, bir oyun arkadaşlarını alıp gelen çocuklar misali. Eşek şakasına onun da katılmasını istemişlerdi.

Sürtünme sesleri kesilmişti. Ray' in cesedi tamamen gözden kaybolmuştu. Sakin denizden tek bir ses bile gelmiyordu, kayığa vuran dalgaların şıpırtısı dışında.

Küreklere asıldım...

"Çek!" diye haykırdım koyun bakıcısına. "Çek yoksa bizi öldürecekler!"

Adam çekeceği cezayı kabullenmiş gibiydi. Hayır anlamında kafa sallayıp suya tükürdü. Suda yüzen balgamının altında, derinlerde bir şeyler kımıldandı. Soluk biçimler dönüyor, takla atıyorlardı. Doğru dürüst seçilemeyecek kadar derindeydiler.

Onlara bakarken bize doğru yükselmeye başladılar. Denizde aşınmış yüzleri, çıktıkları her fersahta biraz daha belirginleşiyordu. Kollarını kaldırmışlardı, bize sarılmak için.

Bir ceset sürüsü. Yengeçler tarafından yenmiş, balıklar tarafından didiklenmiş

düzinelerce ölü. Kalan etleri kemiklerinden sarkıyordu.

Elleri alttan değince kayığımız hafifçe sallandı.

Kayık ileri geri şiddetle sallanırken koyun bakıcısının yüzündeki teslimiyet ifadesi bir an olsun kaybolmadı. Sallanmalar başta hafifken sonra öyle şiddetlendi ki, bez bebek gibi savrılmaya başladık. Kayığı devirmek niyetindeydiler ve bunu engelleyemezdik.

Bir an sonra kayık devrildi.

Su buz gibiydi, beklediğimden çok daha soğuktu. Nefesimi kesti. Hep iyi bir yüzücü olmuştum. Beyaz su-213

yu yara yara kayıktan uzaklaşırken kulaçlarım güçlüydü. Koyun bakıcısı o kadar şanslı değildi. Denizde yaşayan pek çok insan gibi o da yüzme bilmiyordu anlaşılan.

Haykırmadan, dua etmeden taş gibi battı.

Ne umuyordum? Dört kurbanın yeteceğini,-beni rahat bırakacaklarını mı? Kurtulma umutlarım her ne idiyse, kısa sürdüler.

Ayak bileklerimle ayaklarımın hafifçe, çok hafifçe okşandığını hissettim. Kafamın yakınında bir şey yüzeye çıktı. İri bir balığinkini andıran gri bir sırt gördüm. Ayak bileğimdeki dokunuş, kavrayışa dönüştü. Suda kalmaktan şişmiş tombul bir el beni tutmuş, amansızca dibe çekiyordu. Son nefesimi aldığımı biliyordum. Tam o sırada bir metre karşımda Ray'in kafası belirdi. Yaralarını ayrıntılı olarak gördüm... suda temizlenmiş kesikler, sallanan çirkin, beyaz dokulardılar. Ortalarında kemik parıltıları vardı. Fırlamış gözü kopup gitmişti. Düzleşip kafatasına yapışmış saçları, başının tepesindeki keli gizlemiyordu artık.

Sular başımın tepesini kapladı. Gözlerim açıldı. Emekle almış olduğum nefesin yüzümün etrafından gümüşü kabarcıklar halinde yükseldiğini

gördüm. Ray yanımdaydı, avutucu, ilgiliydi. Kollarını kaldırmıştı, teslim olurcasına. Su basıncı yüzünü çarpıtmış, yanaklarını şişirmiş, boş göz oyduğundan dışarı kopuk sinir uçlarının çıkmasına yol açmıştı, küçük bir kalamaların dokunaçları gibi.

Teslim oldum. Ağzımı açtım ve içine soğuk su dolduğunu hissettim. Tuz sinüslerimi yaktı, soğuk gözlerimin arkasına hançer gibi saplandı. Deniz suyunun genzi-214

mi yakarak aşağı indiğini hissettim. Gitmemesi gereken yere hevesle gidiyordu...

tüplerimdeki ve deliklerimdeki havayı boşaltıyordu, ta ki sistemim pes edene dek.

Altımda, saçları akıntıyla dalgalanan iki ceset bacaklarımı kucaklamışlardı. Kafaları, sicim gibi boyun kaslarının üstünde salınıyor, dans ediyordu. Ellerini tır-malasam ve gri, dantelimsi derileri kemiklerinden sıyrıl-sa da, sevecen kavrayışlarını gevşetmediler. Beni istiyorlardı. Ah, beni öyle çok istiyorlardı ki.

Kay de beni istiyordu. Sarılmış, yüzünü benimkine bastırmıştı. Özel bir niyeti yoktu herhalde. Bilmiyor, tanımıyor, sevmiyor, umursamıyordu. Ben de, her saniye canımı yitirirken, denize tamamen teslim olurken, hasretini çektiğim bu yakınlaşmadan haz alamıyordum.

Aşk için çok geçti, gün ışığı şimdiden bir anıydı. Dünyam mı kararıyordu (ölürken kenarlardan başlayarak), yoksa gün ışığının ulaşamadığı kadar derinlere mi inmiştik?

Artık panik ya da dehşet hissetmiyordum (kalbim atmıyor gibiydi). Nefesim artık acı vermiyordu. Bir tür huzura kapılmışım.

Beni tutan kollar gevşedi. Akıntı beni usulca ele geçirdi. Vücuduma tecavüz etti: Derimi, kaslarımı, iç organlarımı, gözlerimi, sinüslerimi, dilimi, beynimi hırpaladı.

Burada zaman yoktu. Günler haftalara dnm olabilirdi, bilemiyordum. Yukarıdan tekneler geçiyordu. Belki bazen kaya evlerimizden balarımızı kaldırıp bakarak, geçmelerini izliyorduk. Suyu yzklili bir parmak sokuldu, bir gölcük g örttü, ucu solucanlı bir misina indi. Hayat belirtileri.

215

Belki ldm saatte ya da belki de bir yıl sonra, akıntı beni kayamdan çıkartıyor ve insafa geliyor. Deniz anemonları arasından alınıp, akıntıya teslim ediliyorum. Ray yanımda. Onun da vakti geldi. Deniz değişimi gerçekleşti. Artık geriye dnm yok.

Dalgalar bizi ısrarla adaya doğru sürüklüyor. Bazen suyun üstünde yzyoruz.

Martılar ikin bedenlerimize konuyor. Bazen de biraz suya batıyor ve balıklar tarafından didikleniyoruz. Kayıın balanmış olduğu küçük iskeleye vuran dalgaların sesini tanıyor, kulaklarımız olmasa da taların takırtılarını iitiyoruz.

Deniz, tabaındaki artıkları çoktan temizlemi. Angela, "Emmanuelle" ve Jonathan gitmişler. Yalnızca biz boulmular buraya aitiz. Taların altında sırtüstü yatıyoruz.

Küçük dalgaların ritimleriyle koyunların absürd anlayısızlıkları bizleri avutuyor.

İnsan Kalıntıları

Bazı işler en iyi gündüz yapılır, bazılarıysa gece. Gavin ikinci kategoriye dahil bir profesyoneldi. Yaz kış, bir duvara dayalı halde ya da bir kapı eşiğinde, dudaklarında ateşböceği gibi yanan bir sigarayla, blucin pantolonunun altında terleyen şeyi isteyen herkese satardı.

Bazen sevgiden çok parası olan dullara. Onu gayri-meşru görüşmeler için haftasonluğuna kiralar, tatsız ve ısrarlı öpücükler kondurur, ölü partnerlerini unutabilir-lerse lavanta kokulu bir yatakta kupkuru bir halde düzü-şürlerdi. Bazense adlarını sormayacak bir oğlanla bir saat çiftleşmeye muhtaç, kendi cinslerini arzulayan yitik kocalara.

Gavin kiminle birlikte olduğunu pek umursamazdı. Kayıtsızlık onun özelliği, hatta çekici kılan niteliklerinden biriydi. Hem iş bittiğinde ve para ödendiğinde, onu terk etmelerini kolaylaştırıyordu. Yaşamışsınız, ölmüşsünüz umursamayan bir surata "Ciao" ya da "Görüşürüz" demek ya da hiçbir şey dememek kolaydı.

Gavin için mesleği fena sayılmazdı. Dört gecedен

217

birinde biraz fiziksel zevk aldığı bile oluyordu. En kötüsü cinselliğin mezbahaya dönüştüğü zamanlardı. Buhar tüten tenlerden ve cansız gözlerden ibaret olduğu zamanlar. Ama yıllar geçtikçe buna alışmıştı.

Mesleği ona para kazandırıyordu. Mesleği sayesinde güzel ayakkabılar alıyordu.

Gündüzleri genellikle uyurdu. Yatağındaki sıcak çukura gömülür, yorganına mumya gibi sarınır, ışıktan korunmak için kollarıyla başını sarardı. Saat üç civarı kalkar, tıraş

olup duş yapar, sonra ayna karşısında yarım saat kendini incelerdi. Kendine karşı titiz bir eleştirmendi. Ağırlığının, belirlediği idealden bir kilodan fazla artmasına ya da azalmasına asla göz yummaz, cildi kuru-muşsa özenle

nemlendirir ya da yağlanmışsa temizler, yanaklarında sivilceler avlardı. Cinsel hastalık belirtilerine karşı son derece hassastı... Hayatında çektiği tek aşk acısı türü buydu. Zaman zaman musallat olan kasık bitlerinden kurtulmakta zorlanmıyordu ama belsoğukluğu (iki kez yakalanmıştı) üç hafta işten uzak kalmasına yol açıyordu, ki bu mesleki açıdan kötüydü. Bu yüzden bedenine saplantılı bir özen gösteriyor, ufacık bir kırmızı leke gördü mü hemen hastaneye koşuyordu.

Böyle bir durum nadiren başına gelirdi. Kendini takdirle incelediği o yarım saat içinde, kendisini oluşturan gen kombinasyonuna hayran olmaktan başka pek bir şey yapmazdı, davetsiz kasık bitlerini ayıklamak dışında. Muhteşem biriydi. İnsanlar bunu söyleyip duruyordu. Muhteşemdi. Yüzün, ah bu yüzün yok mu, derlerdi ona, ihtişamının bir parçasını çalabilirlermişçesine sımsıkı sarılarak.

218

Ajanslar sayesinde, hatta nereye bakacağınızı bilerseniz sokaklarda bile başka güzel yüzler bulmak mümkündü elbette. Ama Gavin'in tanıdığı fahişelerin hiçbiri onun kadar güzel değildi. Yüzleri yarım kalmış heykeller gibiydi: İnce ince işlenmemiş, deneyssel.

Oysa kendisi kusursuzdu. Onda yapılabilecek her şey yapılmıştı. Şimdi bütün mesele bu kusursuzluğu koruyabilmektir.

Teftiş bitince Gavin giyinir, belki kendine beş dakika kadar daha bakar, sonra paketlenmiş mallarını pazarlamak için dışarı çıkardı.

Bugünlerde sokaklarda giderek daha az çalışıyordu. Riskliydi, polislerin yanı sıra, arada sırada ortaya çıkan ve Sodom'u temizlemekte kararlı olan manyaklardan da uzak durmak gerekiyordu. Gavin kendini gerçekten çok tembel hissediyorsa, Eskort Ajansı'ndan bir müşteri bulabilirdi ama o zaman kazancının büyük bir kısmını ajans alıyordu.

Düzenli müşterileri de vardı tabii, onu her ay kiralayan insanlar. Fort Lauderdale'li bir dul, her yıl yaptığı Avrupa gezisinde onu birkaç günlüğüne kiralardı mutlaka. Gavin'in yüzünü bir keresinde bir magazin dergisinde gördüğü başka bir kadın da onu arar, yalnızca yemeğe çıkarıp evliliğinden

dert yanardı. Gavin'in, arabası yüzünden Rover adını verdiği bir adam onu birkaç haftada bir geceliğine satın alırdı, öpüşmek ve itiraflarda bulunmak için.

Ama randevulu müşterisi olmadığı gecelerde tek başına çıkıp fahişelik yapardı. Bu zanaatte kusursuzlaş-mıştı. Sokaklarda çalışanlar arasında, davetkârlık dağarcığını ondan daha iyi geliştirmiş hiç kimse yoktu. Teş-219

vikle kayıtsızlık, çocuksulukla iffetsizlik dengesini kurmayı çok iyi becerirdi. Ağırlığını sol ayağından sağ ayağına aktarırken, kasığını en iyi açıdan sergilerdi. Asla fazla yılışık görünmez, asla fahişe gibi davranmazdı. Yalnızca rahat bir edayla vaatlerde bulunurdu o kadar.

Numaralarının en fazla birkaç dakikada işe yarama-sıyla övünürdü. Bir saatten fazla sürdükleri görülmemişti. Doğru insanı, canı sıkkın bir kadını ya da pişman kocayı seçer ve normal performansını sergilerse, karnını doyurttuktan (bazen kıyafet aldırdıktan), yatağa girdikten ve tatmin olmuş müşterisi tarafından uğurlandıktan sonra Hammersmith'e giden son metroyu yakalayacak zamanı olurdu. Yarım saatlik işler yaptığı, bir gecede üç kez oral seks yapıp bir kez düzüştüğü yıllar geride kalmıştı. Bir kere artık eskisi kadar hırslı değildi. Ayrıca ile-riki yıllarda kariyer değiştirmeyi düşünüyordu: Sokak fahişeliğinden jigololuğa, jigololuktan kapatmalığa, ka-patmalıktan kocalığa. Bugünlerde o dullardan biriyle evleneceğini biliyordu, belki de Floridalı'yla. O kadın kendisine onun Fort Lauderdale'deki havuzunun yanında uzanışını hayal edebildiğini söylemişti. Gavin bu fanteziyi sık sık gündeme getirmişti.

Belki henüz sırası değildi ama kadını eninde sonunda ikna edebilirdi. Sorun şuydu ki, o zengin goncalar çok bakım istiyorlardı ve ne yazık ki çoğu daha açılmadan soluyordu.

Yine de, bu yıl. Ah evet, kesinlikle bu yıl, bu yıl olması gerekiyordu. Bu sonbaharda iyi bir şeyler olacağını hissediyordu.

Bu arada muhteşem ağzının (muhteşemliği su götürmezdi) çevresindeki kırıışıkların derinleşmesini göz-220

luyor ve zaman ile fırsatlar arasındaki yarışta kazanma şansını hesaplıyordu.

Geceydi, dokuzu çeyrek geçiyordu. 29 Eylül gecesi idi ve hava buz gibiydi, Imperial Oteli'nin fuayesinde bile. Bu yıl pastırma yazı gelmemişti: Sonbahar Londra'yı pençesine almış sarsıyordu.

Soğuk, Gavin'in dişini sızlatıyordu, kahrolası çürüyen dişini. Yatakta bir saat daha uyumak yerine dişçiye gitmiş olsa şimdi bu sıkıntıyı çekmezdi. Ama artık çok geçti.

Yarın giderdi. Yarın bol zamanı olacaktı. Randevuya gerek yoktu. Sekretere gülümsemesi yeterdi. Kadın hemen eriyiverir, ona bir şeyler ayarlayabileceğim söylerdi. Gavin tekrar gülümseyince sekreter kızarırdı. Böylece Gavin dişçiyi hemen görebilirdi, muhteşem yüzlere sahip olmayan zavallı salaklar gibi iki hafta beklemek yerine.

Bu gecelik ağrıya katlanması gerekiyordu. Tek yapması gereken, zavallı bir müşteri bulmaktı... Gavin'i ağzına almanın bedeli burnundan fitil fitil gelecek birini. Sonra Soho'daki sabaha kadar açık bir gece kulübüne gidip düşüncelere dalabilirdi.

Karşısına bir itiraf manyağı çıkmadığı sürece işini on buçuğa kadar bitirebilirdi.

Ama bu gece şanslı değildi. Imperial'in resepsiyon masasında yeni biri vardı. Peruğu kafasına acemice oturtulmuş (yapıştırılmış) ince ve bezgin suratlı bir adam, ki yarım saattir kısıp gözlerle Gavin'e bakmaktaydı.

Daha önceki resepsiyoncu olan Madox, Gavin'in bir iki kez barlarda gördüğü çekingen bir adamdı. O tip in-221

sanlarla uğraşmayı bilerseniz kolay lokmaydı. Gavin, Madox'u parmağında oynatırdı.

Hatta birkaç ay önce kendini bir saatliğine ona kiralamıştı. İndirim yapmıştı... iş

ilişkilerini korumak gerekliydi. Ama bu yeni resepsi-yoncu heteroydu, haşindi ve Gavin'in ne yaptığıının farkındaydı.

Gavin rahat bir edayla sigara makinesine doğru yürüdü. Kestane rengi halıdaki adımları, çalan asansör müziğinin ritmiyle uyumluydu. Berbat bir geceydi.

Elinde bir paket VVinston'la makineye sırtını döndüğünde resepsiyoncu kendisini bekliyordu.

"Pardon... Bayım." Kesinlikle doğal olmayan, üzerinde çalışılmış bir aksandı. Gavin adama tatlı tatlı baktı.

"Buyrun?"

"Bu otelde mi kalıyorsunuz... Bayım?"

"Aslında..."

"Kalmıyorsanız, burayı hemen terk etmenizi rica etmek zorundayım."

"Birini bekliyorum."

"Ya?"

Resepsiyoncu buna inanmamıştı.

"Öyleyse kimi beklediğinizi söyleyin..."

"Gerek yok."

"Adını verin" diye ısrar etti adam. "Beklediğiniz... Kişinin... Otelde olup olmadığına memnuniyetle bakarım."

O piç kurusunun ısrarı, seçenekleri azaltıyordu. Gavin istifini bozmadan fuayeyi terk edebilir ya da sinirlenmiş müşteri rolü yaparak adama öfkeyle bakabilirdi. İkinci şıkkı yeğledi, daha iyi bir seçenek olduğundan değil, sırf saldırganlıktan.

"Benimle böyle konuşmaya hakkınız yok..." diye söze başladı hiddetle ama resepsiyoncu istifini bozmadı.

"Bana bak serseri" dedi. "Ne haltlar karıştırdığını biliyorum. Sakın bana horozluk taslama, yoksa polis çağırırım." Konuşması giderek bozuluyor, güneyli aksanı söylediği her hecede belirginleşiyordu. "Burası klas bir oteldir. Sizin gibilerin, müşterilerimizi rahatsız etmesini istemiyoruz, anladın mı?"

"Orospu çocuğu" diye fısıldadı Gavin.

"En azından senin gibi sık emmiyorum."

Lafı gediğine koymuştu.

"Bana bak serseri... Buradan efendi gibi çıkıp gitmek mi istersin, yoksa mavi ceketliler arasında kelepçeyle mi?"

Gavin son kozunu oynadı.

"Bay Madox nerede? Bay Madox'u görmek istiyorum: Beni tanıyor."

"Eminim tanıyordur" diye güldü resepsiyoncu hor-görüyle. "Eminim tanıyordur.

Uygunsuz davranışları yüzünden kovuldu..." Suni aksanı geri gelmeye başlamıştı.

"Yani senin yerinde olsam burada onun adını ağzıma almazdım. Tamam mı? Hadi şimdi defol."

Resepsiyoncu bu son kozu da savuşturmuştu. Bir matador gibi geri çekilerek, boğaya gitmesini işaret etti.

"Müessesemiz ilginize teşekkür ediyor. Lütfen bir daha gelmeyin."

Peruklu adam oyunu kazanmıştı. Aman neyse, başka oteller, başka fuayeler, başka resepsiyoncular vardı. Bu hakaretlere katlanmak zorunda değildi.

Gavin kapıyı açarken başını arkaya çevirip "Görü-

223

şürüz" dercesine gülümsedi. Belki de böylece adam gece evine dönerken sokakta peşinden genç bir adamın geldiğini işitince tırsardı. Tatmin edici bir intikam olmasa da hiç yoktan iyiydi.

Kapı kapandı, sıcaklığı içeride, Gavin'iyse dışarıda bırakarak. Hava fuayeye girişinden sonra iyice soğumuştı. Yağmur çiseliyordu ve Gavin Park Sokağı'ndan Güney Kensington'a doğru koşar adım giderken, şiddetlenecek gibiydi. Caddede bir süreliğine sığınabileceği birkaç otel vardı. Onlardan da kovulursa yenilgiyi kabullenecekti.

Hyde Parkı'nın köşesinden hızla geçerek Knights-bridge'e ya da Victoria'ya giden araçlar kararlı ve parlaktı. Gavin kendini birbirine zıt yönde giden iki araba trafiğinin ortasındaki beton adada dururken hayal etti. Parmakuçları blucininin ceplerinde (pantolonu çok dar olduğundan ancak parmakları sığıyordu), tek başına, yapayalnız.

İçinde gömülü bir yerden bir mutsuzluk dalgası yükseldi. Yirmi dört yıl beş aydır bu dünyadaydı. On yedi yaşından beri aralıklarla fahişelik yapıyordu. Yirmi beş yaşından önce kendine uygun bir dul bulup evleneceğine (jigoloların emekliliği) ya da yasal bir iş bulacağına yemin etmişti.

Ama zaman ilerledikçe hayalleri gerçekleşmemişti. Şevkini yitirmiş, bir gözünün altında yeni bir çizgi belirmişti.

Trafik hâlâ ıslıl ıslıl akıyor, farlar sinyal verip duruyor, içleri tırmanacak merdivenleri ve boğuşacak yılanları bulunan insanlarla dolu araçların hedeflerine doğru 224

kararlılıkla ilerleyişleri, Gavin'in karşıya geçmesini engelliyor, onu izole ediyordu.

Hayal ettiği gibi, gizli benliğine söz verdiği gibi biri olamamıştı.

Artık genç sayılmazdı.

şimdi nereye gidecekti? Dairesi bu gece hücre gibi gelirdi, biraz esrar çekse bile. Bu gece biriyle birlikte olmak istiyordu, hayır, ihtiyacı vardı. Sırf kendi güzelliğini başkasının gözünden görmek için. Görünüşünün ne kadar kusursuz olduğunu işitmek, şarap iirilmek, yemek yedirilmek, iltifatlara boğulmak için. Karşısındaki, Quasimodo'nun zengin ve ondan da çirkin ağabeyi olsa bile. Bu gece ilgiye ihtiyacı vardı.

Birini tavlama öyle kolay oldu ki, Gavin'e Imperial'in fuayesinde olanları unutturdu neredeyse. Elli-elli beş yaşlarında, şık bir adam: Gucci ayakkabılar, son derece klas bir palto. Tek kelimeyle: Kalite.

Gavin sanat filmleri oynatılan küçük bir sinemanın kapı eşiğinde durmuş, gösterimdeki Truffaut filminin saatlerine bakarken, bir adamın kendisini izlediğini fark etti. Onun potansiyel bir müşteri olduğuna emin olmak için dönüp adama baktı.

Doğrudan bakması adamı huzursuz etmiş gibiydi. Adam dönüp gitmeye başladı.

Sonra fikir değiştirmiş olacak ki kendi kendine bir şeyler mırıldanarak geri döndü. Film saatlerine bakmaya başladı ama onlarla ilgilenmediği belliydi. Bu işin erbabı değil, diye düşündü Gavin. Bir acemi.

Gavin rahat bir edayla bir Winston çıkarıp yaktı.

225

Avularındaki kibritin alevi yanaklarını altın sarısına boyadı. Binlerce kez yaptığı bir hareketti bu, sırf dışarıda değil ayna karşısında da, zevk için. Sigarasını yakarken gözlerini kaldırıp baktı: Hep işe yarayan bir numaraydı. Bu kez adamın kaygılı gözlerine baktığında, adam kaçmadı.

Gavin sigarasından bir nefes çekti, kibriti söndürdü ve bıraktı. Aylardır bu tarz bir tavlama yapmamıştı ama hâlâ becerebilmesi keyif vericiydi.

Potansiyel bir müşteriye şaşmaz bir biçimde tespit edebilmesi, gözleri ve dudaklarıyla imalarda bulunması.

Hata yaptıysa, yüzündeki ifade masum bir dostanelik olarak yorumlanabilirdi.

Ama hata yapmamıştı. Hedefi on ikiden vurmuştu. Adam gözlerini Gavin'inkilere dikmişti. Öyle heyecanlanmıştı ki, acı çekiyordu sanki. Ağzı açıktı, kendini tanıtacak sözleri telaffuz edemiyormuşçasma. Yakışıklı sayılmazdı ama çirkin olmadığı kesindi.

Fazla sık güneşlenmiş, fazla hızlı yanmıştı: Belki de yurt dışından gelmişti. İngiliz'e benziyordu, çekingenliğiyle.

Gavin âdeti olmamasına karşın açılış hamlesini yaptı.

"Fransız filmlerini sever misiniz?"

Aralarındaki sessizliğin bozulması adamı çok rahatlatmış gibiydi.

"Evet" dedi.

"Girecek misiniz?"

Adam surat astı.

"Şey... eee... Sanmıyorum."

"Hava biraz soğuk..."

"Evet. Öyle."

"Yani dışarıda durmak için fazla soğuk."

226

"Ha... Evet."

Adam yemi yuttu.

"Şey... Bir içkiye ne dersiniz?"

Gavin gülümsedi.

"Olur tabii, neden olmasın?"

"Evim uzakta değil."

"Olur."

"Evde biraz sıkıldım da."

"O hissi bilirim."

Bu kez adam gülümsedi. "Adınız...?"

"Gavin."

Adam deri eldivenli elini uzattı. Gayet resmiydi, tam bir işadamı. Gavin'in elini sertçe sıktı. Az önceki te-reddütünden eser kalmamıştı.

"Adım Kenneth" dedi. "Ken Reynolds."

"Ken."

"Artık gitsek mi? Hava çok soğuk."

"Bana uyar."

"Evim çok yakın. Yürüyerek gidebiliriz."

Reynolds dairesinin kapısını açınca yüzlerine merkezi sistemle ısıtılmış küflü bir hava dalgası çarptı. Üç kat merdiven çıkmak Gavin'in nefesini kesse de, Reynolds bana mısın dememişti. Belki de sağlıklı hayat manyağıydı. Mesleği? Şehirde çalışıyor olmalıydı. El sıkışma tarzı, deri eldivenleri. Belki de memurdu.

"Gir hadi, gir."

Burada para vardı. Halı yumuşacıktı. İçeri girerlerken ayakları ses çıkarmadı. Hol neredeyse bomboştu:

227

Duvarda asılı bir takvim, telefonlu küçük bir sehpa, telefon rehberleri, bir askılık.

"Burası daha sıcak."

Reynolds paltosunu çıkarmış asıyordu. Gavin'i birkaç metrelik holden geçirip bir salona sokarken eldivenleri hâlâ ellerindeydi.

"Ceketini alalım" dedi.

"Ha... tabii."

Gavin ceketini çıkardı. Reynolds ceketini alıp hole gitti. Döndüğünde eldivenlerini çıkarıyordu. Terli olduğundan zorlanıyordu. Herif hâlâ kaygılıydı: Kendi evinde bile.

Genellikle kilitli kapıların ardına kapağı atınca sakinleşmeye başlardı. Ama bu seferki farklıydı: Rahatsız bir tipti.

"İçki ister misin?"

"Evet, iyi olur."

"Ne alırsın?"

"Votka."

"Tamam. Yanında bir şey ister misin?"

"Bir bardak su yeter."

"Sekçilerdensin ha?"

Gavin adamın ne demek istediğini anlamadı.

"Hı hı" dedi. •

"Tam benim gibisin. Bana bir saniye izin verir misin? Buz getireyim."

"Olur."

Reynolds eldivenlerini kapının yanındaki bir sandalyenin üstüne atıp salondan çıktı.

Salon da tıpkı hol gibi neredeyse boğucu bir biçimde sıcaktı ama içeride ev havası veren ya da iç açıcı hiçbir şey yoktu. Reynolds'un

228

mesleği ne olursa olsun, bir koleksiyoncu olduğu belliydi. Salondaki duvarlar ve raflar antikalarla doluydu. Çok az eşya vardı. Olanlar da tuhaftı: Eski hasır katlanır sandalyelerin böyle pahalı bir dairede yeri yoktu. Belki de adam bir üniversitede öğretim görevlisi ya da müze müdürü filandı. Akademik bir şeyler. Burası bir borsacının salonu değildi.

Gavin sanattan pek anlamazdı, hele tarihten hiç. Bu yüzden antikalar kendisine pek bir şey ifade etmiyordu. Yine de onları incelemeye başladı, sırf ilgileniyor görünmek adına. Adam ona bunlar hakkında ne düşündüğünü soracaktı mutlaka. Raflar çok sıkıcıydı. Çanak çömlek ve heykel parçaları: Hiçbiri tam değildi, yalnızca parçalar.

Bazı parçaların üstünde resimler seçiliyordu ama çok eski olduklarından renkleri solmuştu. Bazı heykel parçalarının insan heykellerine ait olduğu belliydi: Bir üst gövdenin parçası, bir ayak (beş parmağı da yerinde), neredeyse tamamı aşınmış ve artık cinsiyetsiz olan bir yüz. Gavin kendini tutmasa esneyecekti. Sıcaklık, sergilenenler ve seks düşüncesi onu uyuşuk kılmıştı.

%

Uyuşmuş dikkatini duvarda asılı parçalara yöneltti. Raflardakilerden daha ilginçtiler ama onlar da bütünlükten çok uzaktı, insan neden böyle kırık dökük şeylere bakmak isterdi ki? Ne ilginçlikleri vardı? Duvardaki taş

kabartmalar yıpranmış ve aşınmıştı, bu yüzden insanlar cüzzamlı gibi görünüyordu. Latince yazılar da neredeyse tamamen silinmişti. Hiç güzel değildiler: Güzel olamayacak kadar bozulmuşlardı. Nedense Gavin'in kendini kirli hissetmesine yol açıyorlardı, sanki durumları bula-şıcıymış gibi.

229

Gördüğü parçalardan yalnızca biri ilgisini çekti: Diğer kabartmalardan daha büyük ve biraz daha iyi durumda olan, mezartaşına benzer bir şey. Atlı ve kılıçlı bir adam, kellesiz düşmanının başında duruyordu. Resmın altında Latince birkaç sözcük yazılıydı. Atın ön ayakları kırılmış ve resmi çevreleyen sütunlar epey yıpranmıştı ama bunlar dışında resim netti. Hatta o üstünkörü yapılmış yüzün hatları az çok seçilebiliyordu: Uzun bir burun, geniş bir ağız: Bir birey.

Gavin kabartmaya dokunmak için elini uzattı ama Reynolds'un girdiğini duyunca parmaklarını çekti.

"Hayır, lütfen dokun" dedi ev sahibi. "Haz versin diye oraya kondu. Dokunabilirsin."

Dokunmasına izin verilince dokunma arzusu söndü. Gavin yakalandığı için utanca kapıldı.

"Hadi" diye ısrar etti Reynolds.

Gavin oymaya dokundu. Parmaklarının altındaki soğuk taş pürüzlüydü.

"Romalılar yapmış" dedi Reynolds.

"Mezartaşı mı?"

"Evet. Newcastle civarında bulundu."

"Kimmiş?"

"Adı Flavinus'muş. Bir alayın sancaktarıymış."

Gavin yakından bakınca, kılıç sandığı şeyin bir sancak olduğunu fark etti. Ucunda neredeyse tamamen silinmiş bir motif vardı: Bir arı, çiçek ya da tekerlek olabilirdi.

"Arkeolog musun?"

"İşimin bir parçası. Arkeolojik sitelerde araştırmalar yaparım, bazen de denizaşırı ülkelerde. Ama asıl işim tarihi eser restorasyonu."

230

"Bunlar gibi mi?"

"Roma Britanyası kişisel saplantımdır."

Elindeki bardakları bırakıp, çanak çömlek parçalarıyla dolu raflara yürüdü.

t

"Bunları toplamak yıllarımı aldı. Yüzlerce yıl gün ışığı görmemiş nesneleri elimde tutmak hâlâ haz verir. Sanki tarihin içine dalmak gibidir. Anlıyor musun?"

"Hı hı."

Reynolds raftan bir çömlek parçası aldı.

"Büyük koleksiyoncular en iyi parçaları topladılar tabii. Ama uyanık olursan birkaç parçayı elinde tutmayı başarabiliyorsun. Romalıların etkisi inanılmazdı, inşaat mühendisleri, yol ve köprü yapıcılar."

Reynolds birden kendi heyecanına güldü.

"İşe bak" dedi. "Reynolds yine ders veriyor. Kusura bakma. Kendimi kaptırdım."

Çömlek parçasını raftaki yerine geri koyduktan sonra bardaklara döndü ve içki koymaya başladı. Sırtı Gavin'e dönük olduğundan, "Pahalı mısın?" demeyi başardı.

Gavin duraksadı. Adamın huzursuzluğu ona da geçmeye başlamıştı. Ayrıca konunun ansızın değişerek Romalılardan oral seksin fiyatına geçmesi onu gafil avlamıştı.

"Duruma bağlı" dedi.

"Ah..." dedi diğeri, bardaklarla uğraşmayı sürdürerek. "Yani... şey... Ne istediğime mi bağlı?"

"Hı hı."

"Elbette."

Dönüp Gavin'e büyük bir bardak dolusu votka uzattı. Buzsuz.

"Çok şey istemeyeceğim" dedi.

"Ucuz değilim."

"Eminim değilsindir." Reynolds gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Sana iyi para ödemeye hazırım. Geceyi burada geçirebilir misin?"

"Bunu istiyor musun?"

Reynolds bardağına bakarak kaşlarını çattı.

"Sanırım evet."

"Öyleyse evet."

Ev sahibinin ruh hali ansızın değişti sanki: Kararsızlığın yerini kararlılık aldı.

"Şerefe" dedi, viski dolu bardağını Gavin'inkiyle tokuşturarak. "Aşka, hayata ve para harcamaya değen diğer her şeye."

Adamın yaptığı ima Gavin'in dikkatinden kaçmadı: Herifin yapmak üzere olduğu şeyden huzursuzluk duyduğu belliydi.

"Buna içerim" dedi Gavin. Votkasını yudumladı.

Sonra içkiler peşpeşe geldi. Gavin üçüncü votkasında kendini uzun süredir olmadığı kadar gevşek hissetmeye başladı. Reynolds'un kazılardan ve Roma'nın ihtişamından söz edişini yalnızca tek kulakla dinliyor, canı sıkılmıyordu. Düşünceleri oradan oraya sıçırıyordu. Rahattı. Geceyi burada geçireceğine ya da en azından sabahın erken saatlerine kadar kalacağına göre, neden o herifin votkasını içip yaşadıklarının tadını çıkarmasındı ki? Daha sonra, adamın gevezeliğine bakılırsa epey sonra, karanlık bir odada sarhoşça seks yapacaklardı ve iş bitecekti. Daha önce böyle müşterileri olmuştu. Yalnız insanlar olurlardı, belki de sevgililerinden yeni ayrılmış.

Böylelerini memnun etmek genellikle kolaydı. Bu adam seks değil muhabbet satın alıyordu, evini bir süreliğine paylaşabileceği bir başkasını. Kolay para.

Sonra, o sesler.

Gavin önce o vuruş seslerinin kafasının içinden geldiğini sandı, ta ki Reynolds ağzı seğirerek ayağa kalkana dek. Keyifli edası kaybolmuştu.

"Bu ne?" diye sordu Gavin. O da ayağa kalktı. İçkiden başı dönüyordu.

"Sorun yok..." dedi Reynolds, elleriyle bastırıp onu koltuğuna oturttarak. "Burada kal..."

Sesler yükseldi. Bir fırındaki bir davulcu fırını yakarken davul çalıyordu sanki.

"Lütfen, lütfen bir saniye burada kal. Üst kattan biri o kadar."

Reynolds yalan söylüyordu. Gürültü üst kattan gelmiyordu. Dairedeki bir başka yerden geliyordu, bir hızlanıp bir yavaşlayan o ritmik vuruşlar.

"İçki al" dedi Reynolds kapıdan. Yüzü kızarmıştı. "Lanet komşular..."

Çağrılar (çağrı oldukları belliydi) dinmeye başlamıştı bile.

Reymonds "Yalnızca bir saniye" vaadinde bulunarak kapıyı arkasından kapadı.

Gavin daha önce kötü sahneler yaşamıştı: Sevgilileri uygunsuz zamanlarda gelen müşteriler, onu para karşılığı dövmek isteyen adamlar... bir otel odasında suçluluk hissine kapılarak ortalığı yıkıp döken biri. Böyle şeyler olurdu. Ama Reynolds farklıydı: Tuhaf birine hiç benzemiyordu. Gavin zihninin çok derinlerinde bir yerde, 233

kendine diğerlerinin de başlangıçta kötü görünmediklerini hatırlatıyordu usulca.

Aman, neyse... Şüphelerden sıyrıldı. Yeni birinin evine her gidişinde kıllanacaksa, kısa zamanda işi bırakması gerekirdi. Şansına ve sezilerine güvenmek zorundaydı, ki sezileri ona bu adamın öfke nöbeti geçirecek biri olmadığını söylüyordu.

Bardağını çabucak dipledı, tekrar doldurdu ve bekledi.

Sesler tamamen kesilmişti. Gerçekleri tekrar yorumlamak giderek kolaylaşıyordu: Belki de gerçekten üst kattaki bir komşunun işiydi. Reynolds'un sesinin çıkmadığı kesindi.

Etrafa bakınarak oyalanacak bir şeyler aradı. Sonunda gözleri yine duvardaki mezartaşında odaklandı.

Sancaktar Flavinus.

İnsanın görüntüsünün (ne kadar kabaca da olsa) mezartaşına oyulmasında tatmin edici bir şeyler vardı, her ne kadar günün birinde tarihçinin teki kemiklerinizle taşı birbirinden ayıracak olsa da. Gavin'in babası yakılmak yerine gömülmekte ısrar etmişti: "Yoksa beni kim hatırlar?" derdi hep. Kim duvardaki kül dolu bir vazoya gidip ağlar ki? İşin ironik tarafı, mezarına da giden yoktu: Gavin babasının mezarına belki iki kez gitmişti o kadar. Bir ad, bir tarih ve basmakalıp bir söz taşıyan sade bir taş.

Babasının hangi yılda öldüğünü bile hatırlayamı-yordu.

Oysa insanlar Flavinus'u hatırlıyordu. Onu ve onunki gibi bir hayatı hiç tanımamış

insanlar artık onu tanıyorlardı. Gavin ayağa kalkıp sancaktarın ismine, yazıdaki kabaca oyulmuş "FLAVINVS" sözcüğüne dokundu.

234

Birden yine o sesler gelmeye başladı, bu kez öncekinden de şiddetli. Gavin mezartaşına sırtını dönüp kapıya baktı. Reynolds'u orada görmeyi, bir açıklama dinlemeyi bekledi. Ama kimse yoktu.

"Kahretsin."

Sesler devam ediyordu, davul sesi gibi. Bir yerlerde birileri çok kızgındı. Artık kendini kandıramazdı: Davulcu burada, bu katta, birkaç metre ötedeydi. Gavin meraka kapıldı. Merak baştan çıkarıcı bir âşıktı. Kadehini dipleyip hole çıktı. Kapıyı arkasından kapayınca sesler kesildi.

"Ken?" dedi tereddütle. Sesi daha ağzından çıkarken kesildi sanki.

Hol karanlıktı, diğer uçtan gelen bir ışık dışında. Belki de açık bir kapıdan. Gavin sağında bir ışık düğmesi buldu ama çalışmıyordu.

"Ken?" dedi yine.

Bu kez sorusuna karşılık geldi. Bir inilti ve kendiliğinden ya da başka biri tarafından yuvarlanan bir bedenin sesi. Reynolds kaza mı geçirmişti? Tanrı'm, adam Gavin'in bulunduğu yerin biraz ilerisinde âciz durumda yatıyor olabilirdi: Yardım etmeliydi.

Neden ayakları kımıldamakta bu kadar gönülsüzdü? Taşakları karıncalanıyordu, kaygılı bir beklentiye her kapılışında olduğu gibi. Çocukluğundaki saklambaç oyunlarını, kovalamanın hazzını anımsatıyordu. Neredeyse zevkliydi.

Hem zevk bir tarafa, şimdi gerçekten çıkıp gidebilir miydi, adama ne olduğunu bilmeden? Koridorun diğer ucuna gitmek zorundaydı.

İlk kapı aralıktı. İtince, ardında kitaplarla dolu bir 235

yatak/çalışma odası belirdi. Perdesiz pencereden giren sokak ışıkları, dağınık bir masayı aydınlatıyordu. Ortalıkta Reynolds da yoktu, şamatacı biri de. Şimdi kendine biraz daha güvenen Gavin, koridorun daha ilerisini keşfe girişti. Bir sonraki kapı (mutfak) da açıktı. İçeriden ışık gelmiyordu. Gavin'in elleri terlemeye başlamıştı: Reynolds'un eldivenlerini çıkarmaya çalışmasını ama avuçlarına yapışmalarını hatırladı. Reynolds neden korkmuştu? Yalnızca Gavin'i evine getirmekten değil: Dairede başka biri vardı, sinirli mizaçlı biri.

Kapıdaki el izini görünce Gavin'in midesi kalktı. Kandı.

Kapıyı itti ama daha fazla açılmadı. Arkasında bir şey vardı. Açıklıktan sıkışarak mutfığa girdi. İçerisi pis' kokuyordu, dolu bir çöp kutusu ya da açıkta bırakılmış

sebzeler yüzünden. Avcunu duvara dayadı, ışık düğmesini bulmak için. Floresan lambası spazm geçirerek yandı.

Kapının arkasından Reynolds'un Gucci ayakkabıları çıkmıştı. Gavin kapıyı çekince Reynolds gizlendiği yerden yuvarlandı. Kapının arkasına saklanmıştı besbelli.

Büzülmüştü, dövülmüş bir hayvan gibi. Gavin dokununca adam ürperdi.

"Sakin ol... Benim." Reynolds'un yüzüne dokununca eli kanlandı. Adamın şakağından çenesine doğru derin bir yara iniyordu. Ona paralel ama o kadar derin ol mayan bir başka yaraysa alınının ortasından burnunu kadar uzanmaktaydı. Adam sanki iki uçlu bir çatalla «.I zilmişti.

Reynolds gözlerini açtı. Gavin'de odaklanın.im i dece bir saniye aldı.

236

"Git buradan" dedi.

"Yaralısın."

"Tanrı aşkına git buradan. Çabuk. Fikrimi değiştirdim.:. Anlıyor musun?"

"Polis çağıracağım."

"Defolsana lan amına kodumun ibnesi!" dedi adam tükürükler saçarak.

Gavin ayağa kalktı, olanları anlamaya çalışarak. Adam acı çekiyordu, bu yüzden saldırganlaşmıştı. Hakaretlere kulak tıkayıp, yarasını saracak bir şeyler bulmalıydı.

Evet, yapılması gereken buydu. Yarayı sar, sonra bırak ne hali varsa görsün. Polis istemiyorsa keyfi bilirdi. Evine bir oğlan aldığıının bilinmesini istemiyordu herhalde.

"Önce yaranı sarayım..."

Gavin tekrar hole çıktı.

Reynolds mutfak kapısının arkasından "Yapma" dedi ama ibne onu duymadı. Duysa da fark etmezdi. Gavin asiliği severdi. "Yapma" sözü bir davetti.

Reynolds sırtını mutfak kapısına yaslayıp, kapı koluna tutunarak azar azar doğrulmaya çalıştı. Ama başı dönüyordu: Atlıkarınca gibi dönüp duran korkunç görüntüler. Her at bir öncekinden daha çirkindi. Dizleri büküldü. Yere yığıldı. Yaşlı bir budalaydı. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Gavin, Reynolds'un düştüğünü işitti ama silahlanmakla meşgul olduğundan hemen mutfığa dönemedi. Reynolds'a saldıran kişi hâlâ dairedeyse, kendini koruyabilmek istiyordu. Çalışma odası masasındaki belgeleri karıştırırken, bir mektup açacağına rastgeldi. Tanrı'ya 237

şükrederek mektup açacağını kaptı. Hafif bir aletti. İncecikti ama düzgün kullanılırsa adam öldürebilirdi.

Şimdi daha mutluydu. Tekrar hole çıkıp bir an durarak ne yapacağını düşündü, ilk yapması gereken banyonun yerini saptamaktı. Orada Reynolds için bir bandaj bulabilirdi. Temiz bir havlu bile iş görürdü. Belki o zaman adam biraz kendine gelir, hatta açıklama bile yapabilirdi.

Hol mutfaktan sonra keskin bir dönüş yapıyordu. Gavin köşeyi döndü. Karşısında aralık bir kapı duruyordu. Arkasında bir ışık yanıyor, fayanslarda sular parlıyordu.

Banyo.

Bıçağı tutan sağ elini sol eliyle kavrayarak kapıya yaklaştı. Kol kasları korkudan kaskatı kesilmişti: Bu sayede gerekirse daha güçlü bir darbe indirebilecek miydi?

Kendini beceriksiz, sakar, biraz da salak hissediyordu.

Kapı kolunda kan izi vardı. Reynolds'un avcunun izi olduğu belliydi. Olay burada olmuştu... Reynolds saldırganın karşısında sendeleyerek gerilerken kapı koluna tutunmuştu. Saldırgan hâlâ dairedeyse, burada olmalıydı. Saklanacağı başka yer yoktu.

Daha sonra (daha sonrası olursa tabii), Gavin muhtemelen durum analizi yapacak ve kapıyı tekmeleyerek açmakla, bu karşılaşmaya neden olmakla budalalık ettiğini düşünecekti. Ama bunun salaklık olduğunu düşünürken bile o eylemi yaptı. Kapı açılırken, ardında su ve kan gölcükleriyle kaplı fayanslar belirdi. Orada her an biri belirecekti: Elleri pençe gibi, haykırarak meydan okuyan biri.

Hayır. Kimse yoktu. Saldırgan orada değildi. Orada değilse, dairede de yok demektir.

238

Gavin uzun uzun, ağır ağır soluk verdi. Bıçak tutan eli gevşedi. Saplanmayı bekleyen bıçak, bundan mahrum kalmıştı. Gavin şimdi terli ve dehşet içinde olsa da, hayal kırıklığına uğramıştı. Hayat yine hayal kırıklığına uğramasına yol açmıştı. Kaderini arka kapıdan sıvıstırıp, onu elinde bir madalyayla değil süpürgeyle kalakalmış halde bırakıvermişti. Artık tek yapabileceği yaşlı adamın yaralarını sardıktan sonra çekip gitmekti.

Banyo misket limonu tonlarında boyanmıştı. Kanlarla fayanslar tezat oluşturuyordu.

Üstünde zarif balık ve yosun desenleri bulunan yarı saydam duş perdesi kısmen açıktı. Bir cinayet filmi sahnesi gibiydi: Gerçekdi-şıydı. Kanlar ve ışık fazla parlaktı.

Gavin bıçağı lavaboya bırakarak aynalı küçük dolabı açtı. İçi gargara ve vitamin şişeleriyle, boş dişmacunu tüpleriyle doluydu. Ama Elastoplast dışında ilaç yoktu.

Dolap kapısını kapayınca aynada kendi yüzünü gördü. Bitkin bir yüz. Soğuk suyu sonuna kadar açıp başını lavaboya eğdi. Yüzünü yıkarsa ayılır ve yanaklarına renk gelirdi.

Yüzüne su çalarken arkasından bir ses geldi. Kalbi küt küt atarak doğruldu ve musluğu kapadı. Çenesinden ve kirpiklerinden sular damlıyordu. Lavabonun borusundan da guruldayarak su akıyordu.

Bıçak hâlâ lavabodaydı, elini uzatsa alacak kadar yakında. Ses küvetten geliyordu.

Su şıpırtıları.

Kaygı adrenalininin artmasına yol açmıştı. Duyuları keskinleşmişti. Keskin limon özlü sabun kokusunu, duş perdesindeki lavanta rengi suyosununun arasından geçen turkuaz rengi melek balığının parlaklığını, yüzünde-239

ki soğuk damlacıkları, gözlerinin ardındaki sıcaklığı algılıyordu: Hepsi de ani deneyimlerdi, zihninin şimdiye kadar gözardı ettiği, tamamen görüp, koklayıp, hissedemeyecek kadar tembel olduğu.

Gerçek dünyada yaşıyorsun, diyordu kafası (bir ifşaydı bu). Çok dikkatli olmazsan orada öleceksin.

Neden küvete bakmamıştı ki? Salak. Neden küvete bakmamıştı?

"Kim var orada?" diye sordu, küçük bir olasılık da olsa Reynolds'un orada bir susamuru beslediğini umarak. Komik bir umut. Burada kan vardı, Tanrı aşkına.

Şıpırtılar kesilirken sırtını aynaya dönüp (yap hadi, yap!) plastik halkalı duş perdesini bir çekişte açtı. Sırrı öğrenmenin telaşıyla bıçağı lavaboda bırakmıştı. Artık çok geçti.

Turkuaz melek balıkları akordiyon gibi buruştular. Gavin şimdi aşağıya, suya bakıyordu.

Küvet neredeyse tamamen doluydu. Su derin ve bulanıktı. Yüzeyinde kahverengi bir pislik parçası dönüp duruyordu. Hafif bir hayvan kokusu yayıyordu, ıslak köpek tüyü gibi. Su yüzeyine çıkan bir şey yoktu.

Gavin suyun dibindeki şekli seçebilmek için eğildi. Suda yansıması belirdi, pislğin etrafında. Suyun bulanıklığı yüzünden biraz daha eğildi, ta ki bir

elin kabaca biçimlenmiş parmaklarını seçene ve pis suda hiç kımıldamadan yatan, cenin gibi kıvrılmış bir insan şekline baktığını fark edene dek.

Daha net görebilmek için elini suda gezdirince yansıması titreşti ve küvet sakininin görüntüsü belirginleşti. Uyuyan bir insan heykeliydi. Ancak kafası öne eğik değil yan çevrilmiş, kirli suyun yüzeyine bakıyordu. Gözle-240

ri açıktı. Kabaca kazınmış bir surattaki iki sade küreydiler. Ağzı bir yarıktı. Kulakları kel kafasındaki iki komik tutamaçtı. Çıplaktı: Anatomisi de yüz hatları kadar kabaydı: Amatör bir heykeltıraşın işi olduğu belliydi. Gri boyası belki de su içinde kalmaktan yer yer dökülmüş, gövdesinin üst kısmında siyah ahşap lekeler belirmişti.

Korkulacak bir şey değildi. Kalitesiz bir boyayı çıkarmak için su dolu bir küvete konmuş bir sanat eseri idi o kadar. Gavin'in arkasından geldiğini işittiği şırıltılar, kimyevi bir reaksiyon sonucu heykelden yükselen kabarcıklardı. İşte: Sır açığa çıkmıştı. Panik olunacak bir durum yoktu. Çarpmaya devam et kalbim... Ambassa-dor'daki barmenin yeni bir güzel kız görünce dediği gibi.

Gavin bu ironiye gülümsedi. Karşısındaki Adonis filan değildi.

"Onu gördüğünü unut."

Reynolds kapıdaydı. Yüzünün yan tarafına bastırduğu kirli bir mendil sayesinde kanaması durmuştu. Fayanslardan yansıyan ışıktaki cildi sağlıklı görünüyordu: Benzi bir cesetten bile solgundu.

"İyi misin? İyi görünmüyorsun."

"İyi olurum... Sen yalnızca git, lütfen."

"Ne oldu ki?"

"Ayağım kaydı. Yer ıslak. Ayağım kaydı o kadar."

"Ama sesler..."

Gavin yine küvete bakıyordu. O heykel nedense onu büyülemişti. Belki de çıplaklığı ve su altında tekrar soyunması: Derisinden kurtulup tamamen çıplak kalması.

"Komşuların işi, o kadar."

241

"Bu ne?" diye sordu Gavin, hâlâ sudaki o çirkin oyuncak bebek suratına bakarak.

"Seninle ilgisi yok."

"Neden öyle kıvrılmış? Ölüyor mu?"

Gavin tekrar Reynolds'a bakınca sorusunun cevabını gördü, solmakta olan çok acı bir gülümseyiş.

"Para istersin."

"Hayır."

"Saçmalama! İş yapıyorsun, değil mi? Yatağın yanında banknotlar var. Harcadığın zamanın..." Gavin'i süzüyordu. "...Dilini tutmanın karşılığı ne kadarsa oradan al."

Yine o heykel: Gavin ondan gözünü alamıyordu, basitliğinden. Suyun yüzeyinde salınan kendi yüzüyse, o sanatçıyı utandıracak kadar orantılıydı.

"Onu aklından çıkar."

"Elimde değil."

"Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Onu çaldın... Değil mi? O bir hazine değerinde ve sen çaldın."

Reynolds bu soruyu düşündü ve görünüşe göre sonunda yalan söyleyemeyecek kadar yorgun olduğuna karar verdi.

"Evet. Onu çaldım."

"Bu gece biri onu almaya geldi..."

Reynolds omuz silkti.

"Doğru mu? Biri onu almaya mı geldi?"

"Evet. Onu çaldım..." Reynolds sanki ezbere konuşuyordu. "...Biri de onu almaya geldi."

"Bilmek istediğim yalnızca buydu."

242

"Sakın bir daha buraya gelme Gavin. Bir dolap çevirmeye filan da kalkma çünkü burada olmayacağım."

"Yani şantaj filan mı diyorsun? Hırsız değilim ben."

Reynolds'un takdir dolu ifadesi horgöriye dönüştü.

"Hırsız olsan da olmasan da minnet duy. Duyabilir-sen tabii." Reynolds kapıdan çekilip Gavin'e yol verdi. Gavin kımıldamadı.

"Neden minnet duyayım?" diye sordu. Biraz sinirlenmişti. Kendini tuhaf bir biçimde reddedilmiş hissediyordu. Sanki gerçeğin yalnızca bir kısmı söylenerek baştan savılıyordu. Bu sırrı paylaşacak kadar değerli değildi.

Reynolds'un artık açıklama yapacak hali kalmamıştı. Bitkin bir halde kapı çerçevesine yaslanmıştı.

"Git" dedi.

Gavin başıyla onaylayarak adamın yanından geçip gitti. Banyodan hole çıkarken, heykelin üstündeki bir boya parçası kopmuş olmalıydı. Parçanın yüzeye çıktığını, küvetin kenarındaki suyu şıprattığını işitti ve zihninde heykelin dalgalanan görüntüsü canlandı.

"İyi geceler" dedi Reynolds arkasından.

Gavin karşılık vermedi. Çıkarken para da almadı. Herifin mezartaşları da, sırları da onun olsundu.

Ön kapıya gitmeden önce ceketini almak için salona girdi. Sancaktar Flavinus'un yüzü duvardan kendisine bakıyordu. Herif bir kahramandı herhalde, diye düşündü Gavin. Yalnızca bir kahraman bu biçimde anılabilirdi. Kendisiyse hatırlanmayacaktı.

Bir zamanlar var olduğunu belirten taştan bir yüz yapılmayacaktı.

Ön kapıyı arkasından kaparken, yine dışının ağrısı-

243

ğım hissetti. Tam o anda gürültü yine başladı, duvara vurulan bir yumruk sesi.

Ya da daha kötüsü, uyanmış bir yüreğin ani öfkesi.

Ertesi gün diş ağrısı iyice şiddetlenince öğleyin dişçiye gitti. Sekreter kızı etkileyerek hemen dişçiyle görüşmeyi umuyordu. Ama cazibesi düşüktü, gözleri her zamanki kadar parlamıyordu. Kız ona ertesi Cuma'ya dek beklemesi gerekeceğini söyledi, acil bir durum yoksa. Kıza acil bir durum var dedi: Kız hayır yok dedi. Kötü bir gün olacaktı: Ağrıyan bir diş, lezbiyen bir dişçi sekreteri, buz tutmuş yollar, her sokak köşesinde gevezelik eden kadınlar, çirkin çocuklar, çirkin gökyüzü.

Takip o gün başladı.

Gavin daha önce de hayranları tarafından takip edilmişti ama asla böyle değil. Asla bu kadar gizlice, sinsice değil. Onu günler boyu bardan bara, sokaktan sokağa takip eden insanlar olmuştu. Köpeksilikleri neredeyse çıldırtıcıydı. Ona bir içki ısmarlamak, belki de kol saati, kokain, Tunus'ta bir hafta filan teklif etmek için cesaret toplayan birinin hasret dolu yüzünü her gece görmek. Süt kadar çabuk ekşiyen ve ekşidi mi leş

gibi kokan o yapış yapış hayranlıktan tiksindir olmuştu çabucak. En büyük hayranlarından biri (şövalyelik payesi almış bir aktör olduğu söylenmişti) yanına hiç yaklaşmamış, yalnızca uzaktan takip edip izlemekle yetinmişti. İlgisi başlangıçta pohpohlayıcıydı ama kısa sürede sinir bozucu olmaya başlamıştı. Sonunda Gavin herifi bir barda köşeye sıkıştırmış ve kafasını kırmakla tehdit etmişti. O

244

gece öyle gerilmiş, bakışlarla yenmekten öyle tiksiniyordu ki, o zavallı piçkurusu sözünü dinlemese ağzını burnunu kıracaktı herhalde. Herifi bir daha hiç görmemişti.

Belki de gidip kendini asmıştı.

Ama şimdiki takipçisini görmüyor, yalnızca hissediyordu. Peşinde biri olduğuna dair kanıt yoktu. Yalnızca ne zaman etrafa bakınsa birilerinin gölgelerde saklandığı hissine kapılıyordu... Ya da geceleri sokaklarda yürürken bir başkasının peşinden geldiğini, adımlarını ve duraksamalarını aynen taklit ettiğini hissediyordu. Paranoya gibiydi ama paranoyak değildi. Paranoyak olsa birileri mutlaka söylerdi.

Hem bazı olaylar oluyordu. Bir sabah, altındaki dairede kalan huysuz kadın ona ziyaretçisinin kim olduğunu sormuştu: Geceleri geç vakitte gelip merdivenlerde saatlerce durarak Gavin'in odasını izleyen kişinin. Gavin'in böyle bir ziyaretçisi olmadığı gibi, tasvire uyan birini de tanımıyordu.

Başka bir gün, kalabalık bir sokakta yürürken boş bir dükkânın kapı eşiğine dalmıştı.

Tam sigara yakacakken camdaki kir yüzünden çarpılmış bir insan yansıması gözüne çarpmıştı. Kibrit parmağını yakmıştı. Kibriti elinden bırakırken gözlerini aşağı çevirmişti. Tekrar yukarı baktığında, kalabalık o izleyiciyi yutmuştu, hevesli bir deniz gibi.

Kötü, çok kötü bir histi: Daha da kötüsü gelecekti.

Gavin, Preetorius'la hiç konuşmamıştı. Ancak zaman zaman sokakta karşılaştıklarında başlarıyla selamlaşır ve

245

ortak tanışlarına birbirlerini sorarlardı, sanki can dostuy-muşlar gibi. Preetorius zenciydi. Kırk beş yaşlarındaydı. Napoleon'un torunu olduğunu iddia eden kibirli bir pe-zevenkti. Yaklaşık on yıldır bir sürü kadın ve üç dört oğlan çalıştırırdı. Gavin işe ilk başladığında, Preetorius'un himayesine girmesi şiddetle tavsiye edilmişti. Ama Gavin başına buyrukluğ u severdi. Sonuçta Preetorius'la aşireti ona hep kötü gözle bakmışlardı. Yine de, artık ortamda tanınan biri olunca kimse onun yalnız çalışma hakkını sorgulamamıştı. Preetorius'un Gavin'in açgözlülüğünü takdir ettiğ ini itiraf ettiğ i bile söylenirdi.

Takdir etse de etmese de, Preetorius sessizliğ i bozup onunla konuştuğ unda oldukça gergin bir görüşme yaşandı.

"Beyaz çocuk."

Saat on bire geliyordu. Gavin, St. Martin's Soka-ğ ı'ndaki bir bardan çıkmış, Covent Garden'daki bir kulübe gitmekteydi. Sokak hâlâ hareketliydi: Tiyatro ve sinema izleyicileri arasında potansiyel müşteriler vardı ama Gavin'in canı bu gece çalışmak istemiyordu. Cebinde bir yüzlük vardı. Dün kazandığı bu parayı bankaya yatırma zahmetine girmemişti. Ona bol bol yeterdi.

Preetorius'la kel kabadayılarının yolunu kestiğ ini görünce ilk düşüncesi "Paramı istiyorlar" oldu.

"Beyaz çocuk."

O basık, parlak suratı o zaman tanıdı. Preetorius sokak hırsız ı değildi, asla olmamıştı ve olmayacaktı.

"Beyaz çocuk, seninle biraz konuşmak istiyorum."

Preetorius cebinden bir fıstık çıkarıp kabuğunu soyduktan sonra geniş ağzına attı.

246

"Sorun olmaz, değil mi?"

"Ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi, biraz konuşmak. Çok şey istemiyorum değil mi?"

"Tamam. Ne diyeceksin?"

"Burada olmaz."

Gavin, Preetorius'un yanındakilere baktı. Goril değillerdi. O zencinin tarzı değildi bu.

Ama elli kiloluk cılızlardan da değillerdi. Bu sahne pek iç açıcı görünmüyordu.

"Sağol ama almayayım" dedi Gavin ve yürümeye başladı. O üçlüden son hızla yürüyerek uzaklaştı. Peşinden geldiler. Bunu yapmamaları için dua etmişti ama geldiler. Preetornis arkasından konuştu.

"Dinle. Hakkında kötü şeyler duyuyorum" dedi.

"Sahi mi?"

"Korkarım evet. Benim çocuklardan birine saldırmışsın."

Gavin karşılık vermeden önce altı adım attı. "Ben yapmadım. Yanlış kişiyle konuşuyorsun."

"Seni tanımış pislik. Çocuğu fena benzetmişsin."

"Dedim ya, ben değildim."

"Sen manyaksın, biliyor musun? Seni tımarhaneye tıkmalılar kahrolası."

Preetorius sesini yükseltiyordu. İnsanlar giderek hararetlenen tartışmadan uzak durmak için sokağın karşı tarafına geçiyorlardı. Gavin hiç düşünmeden St. Mar-tin's Sokağı'ndan Long Acre'a saptı ve stratejik bir hata yaptığını hemen fark etti. Burası çok daha ıssızdı ve bir başka kalabalık merkeze ulaşmak için Covent Garden'ın sokaklarında epey yürümesi gerekecekti. Oysa sola değil 247

sağa sapsa Charing Cross Sokağı'na girecekti. Orada güvende olurdu. Kahretsin, artık dönemezdi, yoksa aralarından geçmesi gerekirdi. Tek yapabileceği yürümek (koşmadan, peşinizde kuduz bir köpek varsa asla koşmayın) ve konuşmayı sakın tutmayı ummaktı.

Preetorius: "Beni epey zarara soktun."

"Ne demek istediğini..."

"En iyi oğlanlarımdan birini çalışamaz hale getirmeye hakkın yok. O çocuğu tekrar piyasaya çıkarmak çok uzun zaman alacak. Korkudan ödü bokuna karışmış, anlıyor musun?"

"Bak... Kimseye bir şey yapmadım ben."

"Bana neden yalan söylüyorsun pislik? Sana ne yaptım ki bana böyle davranıyorsun?"

Preetorius biraz hızlanıp Gavin'e yetişti, yanındakileri biraz geride bırakarak.

"Bak..." diye fısıldadı Gavin'e, "öyle çocuklar insanı baştan çıkarabilir, değil mi? Bu gayet normal. Anlıyorum. Benim de karşıma küçük bir oğlan çıksa geri çevirmem.

Ama canını yakmışsın: Çocuklarımdan birinin canını yakarsan benim de canım yanar."

"Söylediğin şeyi yapmış olsam sokakta elimi kolumu sallaya sallaya gezer miydin sanıyorsun?"

"Belki de akıl sağlığın yerinde değildir ha? Bak dostum, burada birkaç çürükten söz etmiyoruz. Çocuğun kanıyla duş almaktan söz ediyorum, söz ettiğim bu. Onu tavana asıp her tarafını kesmişsin. Sonra da çorapları dışında çırlıçıplak bir halde merdivenime bırakmışsin kahrolası. Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun beyaz çocuk? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

248

Preetorius o sözde suçlardan bahsederken gerçekten sinirlenmişti. Gavin nasıl davranması gerektiğine emin değildi. Suskunluğunu koruyarak yürümeyi sürdürdü.

"O çocuk sana tapardı, biliyor musun? İleride senin gibi olmak isterdi. Buna ne dersin?"

"Pek bir şey demem."

"Gurur duymalısın dostum, çünkü artık gurur duyabileceğin tek şey bu."

"Sağol."

"İyi bir kariyerin oldu. Ne yazık ki artık bitti."

Gavin midesinin buz kestiğini hissetti: Preetori-us'un yalnızca bir uyarıyla yetineceğini ummuştı. Anlaşılan böyle olmayacaktı. Ona zarar vermeye gelmişlerdi: Tanrı'm, onu inciteceklerdi, hem de yapmadığı, bilmediği bir şey yüzünden.

"Ayağını sokaklardan keseceğiz beyaz çocuk. Bir daha adımını atamayacaksın."

"Ben bir şey yapmadım."

"Çocuk seni tanımış. Kafana çorap geçirsen de tanımış seni. Sesin aynıymış, giysilerin aynıymış. Kabul et artık, seni tanımış. Artık yaptıklarının cezasını çekeceksin."

"Hassiktir oradan."

Gavin koşmaya başladı. On sekiz yaşındayken ülkesi adına koşmuştu: şimdi o hıza ihtiyaı vardı. Preetorius arkasından güldü (ne şakacı adam!) ve iki çift ayak kaldırımında peşine düştüler. Yakındılar, yaklaşıyorlardı... ve Gavin oldukça formsuzdu.

Birkaç düzine metreden sonra bacakları sızlamaya başladı. Blucini de rahat koşmasını engelleyecek kadar dardı. Yarışı daha başlamadan kaybetmişti.

249

"Adam sana git demedi" diye azarladı beyaz kabadayı, tırnakları kemirilmiş parmaklarını Gavin'in kollarına batırarak.

"İyi denemeydi." Preetorius sırttı, köpeklerle ve soluk soluğa kalmış tavşana doğru salına salma yürürken. Diğer serseriye çok hafifçe başını salladı.

"Christian?" diye sordu.

Bu davet zerine Christian, Gavin'in böbreklerini yumrukladı. Gavin küfürleri savurarak iki büklüm oldu.

Christian "Buraya" dedi. Preetorius "abuk olun" dedi. Birden onu sürükleye sürükleye ışıktan çıkarıp karanlık bir çıkmaz sokağa götürüyorlardı. Gmleğiyle ceketi yırtıldı, pahalı ayakkabıları çamur içinde kaldı. Onu doğrulttuklarında inliyordu. Sokak karanlıktı. Preetorius'un gözleri karşısında, havada asılı duruyordu.

"İşte buradayız" dedi. "ok mutluyuz."

"Ona... Elimi bile sürmedim" dedi Gavin soluk soluğa.

Beyaz kabadayı elini Gavin'in göğsünün ortasına dayayıp itti. Gavin'in topuğu çamurda kaydı. Ayakta kalmaya çalışsa da dizleri büküldü. Egosu da: Cesur olmanın sırası değildi. Gerekirse yalvaracak, karşılarında diz kp topuklarını yalayacaktı.

Yeter ki yüzüne zarar ver-mesinlerdi.

Preetorius'un en sevdiği hobisinin bu olduğu söylenirdi: Güzelliği bozmak. Usturasıyla yalnızca üç darbede yüzleri iflah olmaz hale getirmek ve kurbanın dudaklarını kesip hatıra niyetine eline vermek gibi tuhaf bir özelliği vardı.

Gavin sendeleyerek yüzüstü yere düştü. Avuçları ıs-

250

lak asfalta çarptı. Elinin altındaki çürük ve yumuşak bir şey derisinden fırladı.

Beyaz kabadayı, Preetorius'la bakıştı. Birbirlerine sırttılar.

"Ne hoş görünüyor değil mi?"

Preetorius fıstık yiyordu. "Bence" dedi. "Bu herif nihayet hayattaki gerçek yerini buldu."

"Ona elimi bile sürmedim" diye yalvardı Gavin. Durmadan inkâr etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu: Ama bu bile boşuna bir çabaydı.

"Suçlu olduğun ortada" dedi beyaz kabadayı.

"Lütfen."

"Bu işi gerçekten bir an önce bitirmek istiyorum" dedi Preetorius saatine bakarak.

"Randevularım var. Memnun edeceğim insanlar var."

Gavin işkencecilerine baktı. Aydınlık sokak yirmi beş metre ötedeydi. Onların arasından geçebilse oraya doğru kaçabilirdi.

"Çehreni değiştirmeme izin ver. Küçük bir moda suçu işleyeyim."

Preetorius'un elinde bir bıçak vardı. Beyaz kabadayı cebinden bir topa bağlı bir ip çıkarmıştı. Top ağzına girer, ip kafana dolandır. İstedikğin kadar uğraş çılgılık atamazsın.

Bu kadarı fazlaydı.

Git!

Gavin bir sürat koşucusu gibi ayağa fırladı ama çamurlu zeminde kayıp dengesini yitirdi. Kaçıp kurtulmak yerine yana kayıp Christian'a çarptı ve adamın sırtüstü düşmesine yol açtı.

Kısa bir boğuşmadan sonra Preetorius müdahale et-

251

ti. O beyaz pisliği tutup ayağa kaldırarak ellerini kirletti.

"Kaçamazsın piç" diyerek bıçağın ucunu Gavin'in çenesine dayadı. İşi daha fazla uzatmadan, Gavin'in çene kemiğinin en belirgin olduğu yerden itibaren hevesle kesmeye başladı, o pisliğin ölüp ölmeyeceğini umursamadan. Gavin boynundan aşağı kanlar akarken ulumaya başladı ama birinin tombul parmakları dilini bulup tutunca çığlıkları boğuldu.

Gavin'in şakakları zonklamaya başladı. Karşısında peşpeşe pencereler açıldı.

Onların içinden geçerek bilinçsizliğe doğru düşmeye başladı.

Ölmek daha iyiydi. Ölmek daha iyiydi. Yüzünü mahvedeceklerdi: Ölmek daha iyiydi.

Sonra yine haykırmaya başladı ama boğazından ses çıkmıyor gibiydi. Kulaklarındaki uğultuda o sesi seçmeye çalışırken, kendisinin değil Preetorius'un çığlığı olduğunu fark etti.

Dili serbest bırakıldı. Anında kustu. Sendeleyerek, kusarak gerilerken karşısında boğuşan figürler gördü: Tanımadığı biri ya da birileri müdahale etmiş, yüzünün mahvedilmesinin tamamlanmasını engellemişti. Yerde sırtüstü yatan biri vardı. Beyaz kabadayı, gözleri açık bir halde cansız yatıyordu. Tanrı'm: Birileri onu öldürmüştü.

Kendisi için.

Hemen elini yüzüne götürdü, hasar tesbiti yapmak için. Çenesinin ortasından kulağının birkaç santim altına dek, çene kemiği boyunca derin bir yarık açılmıştı. Kötü bir yaraydı ama hep planlı programlı hareket eden Preetorius, en zevkli kısımları sona saklamıştı ve Gavin'in burun deliklerini yarmaya ya da dudaklarını kes-252

meve fırsat bulamadan birileri müdahale etmişti. Çene kemiği boyunca uzanan bir yara izi hoş olmazdı ama dünyanın sonu da değildi.

Karşısındaki kavga sahnesinden biri sendeleyerek çıkıp ona doğru geldi. Preetorius.

Yüzünde gözyaşları vardı. Gözleri golf topları gibi şişmişti.

Onun arkasında, Christian sendeleyerek sokağa doğru yürüyordu. Kollarını kullanamıyordu.

Preetorius onun peşinden gitmiyordu: Neden?

Preetorius'un ağzı açıldı: İnci gibi parlayan elastik bir tükürük ipliği alt dudağından sarktı.

"Yardım et" diye yalvardı, sanki canını kurtarmak Gavin'in elindeymiş gibi. İri ellerinden birini havaya kaldırdı, oradaki merhamet damlacıklarını sıkmak istercesine.

Ama bunun yerine arkasından uzanan bir başka kol, zencinin ağzına bir silah sapladı, kaba bir bıçak. Zenci bir an öğürdü. Boğazı bıçağın keskinliğine, genişliğine alışmaya çalıştı. Sonra ona saldıran kişi bıçağı yukarı kaldırıp daha da ittirdi, Preetorius'u düşmesin diye boynundan tutarak. O şaşkın surat ikiye ayrıldı ve Preetorius'un içinden fışkıran sıcaklık Gavin'i bir bulut gibi sarıp ısıttı.

Silah yere düşüp boğuk bir biçimde takırdadı. (İla vin silaha baktı. Kısa, enli bir kılıç.

Tekrar cesede haklı.

Preetorius karşısında dimdik duruyordu. Şimdi onu ayakta tutan tek şey celladının koluydu. Kanlar fışkının kafası öne düştü. Cellat bu selamlamayı bir işaret olanı!

görüp, Preetorius'un cesedini yavaşça Gavin'in ayakları nını dibine bıraktı. Artık aralarında o coşul nlnuıdıfyn dan, Gavin kurtuncısıyla yii/. yüzoydi.

O kaba yüz hatlarını tanıması yalnızca birkaç saniye sürdü: O şaşkın ve cansız gözleri, yarık gibi ağzı, testi kulpuna benzer kulakları. Karşısında Reynolds'un heykeli duruyordu. Sırıtıyordu. Dişleri kafasına oranla fazla küçüktü. Yetişkinliğe geçerken dökülecek olan süt dişleri. Ancak görünüşünde biraz düzelme vardı. O karanlıkta bile belli oluyordu. Alnı şişmiş gibiydi. Yüzü daha orantılıydı. Hâlâ boyalı bir oyuncak bebek gibiydi ama biraz güzelleşmişti.

Heykel kaskatı bir biçimde eğilerek selam verdi. Eklemleri gıcırdadı. Bu durum saçmaydı. İnanılmaz bir biçimde saçmaydı. Heykel eğilmiş selam veriyordu, kahretsin, gülümsüyordu, adam öldürüyordu: Ama canlı olamazdı, değil mi? Gavin sonradan buna inanmayacağına söz verdi. Sonradan, şimdi karşısında duran şeyin gerçekliğine inanmamak için bin bir bahane bulacaktı: Beyninin kansız kalmasını, şaşkınlığını, paniğini suçlayacaktı. Bu fantastik görüntüyü görmediğine kendini bir biçimde ikna edecekti. Böylece bu sahne hiç yaşanmamış gibi olacaktı.

Bu görüntüyle birkaç dakika daha yaşayabilirse.

Heykel elini uzatıp usulca Gavin'in çenesine dokundu. Kabaca yontulmuş parmaklarını Preetorius'un açtığı yarada gezdirdi. Serçe parmağındaki bir yüzük parladı: Gavin'inkinin aynısı bir yüzük.

"Yara izimiz olacak" dedi heykel.

Gavin bu sesi tanıdı.

"Ah, ne yazık" dedi heykel. Gavin'in sesiyle konuşuyordu. "Olsun. Daha kötüsü de olabilirdi."

Kondi sasiyla. Tanrı'm, onun, onun, onun.

Gavin başını salladı.

"Evet" dedi heykel, Gavin'in anladığını anlayarak.

"Benim olamaz."

"Senin."

"Neden?"

Heykel elini Gavin'in çenesinden çekip kendi çenesine dokundu, yara izinin bulunması gereken yere. O dokunurken çenesinin kenarı yarıldı ve orada bir yara izi belirdi. Kan akmadı: Heykelin kanı yoktu.

Peki heykelin taklit ettiği alın Gavin'inki değil miydi? O delici gözleri Gavin'inkilere dönüşmüyor muydu? Muhteşem ağzı da?

"Oğlana ne oldu?" diye sordu. Parçaları birleştirmeye başlamıştı.

"Ah, oğlan..." Heykel tamamlanmamış gözlerini göğe çevirdi. "Ne büyük bir hazineydi... Ne de çok haykırdı."

"Onun kanıyla mı yıkandın?"

"İhtiyacım vardı." Heykel, Preetorius'un cesedine eğilip, parmak uçlarını yarık kafaya daldırdı. "Bu kan bayat ama idare eder. Çocuğunki daha iyiydi."

Preetorius'un kanını kendi yanaklarına sürdü, savaş boyası gibi. Gavin tiksintisini gizleyemedi.

"Ölümü büyük bir kayıp mı ki?" diye sordu heykel.

Cevap hayırdı elbette. Preetorius'un ölümü kesinlikle bir kayıp değildi. Bu boyalı mucizenin beslenebil mesi için sık emici bir keş çocuğun biraz kan ve uyku kaybetmiş

olması da kayıp değildi. Her gün bir yerlerde bundan çok daha korkunç şeyler oluyordu, çok korkunç şeyler. Ama yine de...

"Beni mazur göremezsin" dedi heykel. "Doğanda bu yok, değil mi? Yakında benimkinde de olmayacak. Çocuklara işkence eden biri olmaktan vazgeçeceğim, çünkü dünyayı senin gözlerinden görecek, senin insanlığını paylaşacağım..."

Ayağa kalktı. Hareketleri hâlâ esneklikten yoksundu.

"Ama şimdilik uygun gördüğüm gibi davranmalıyım."

Yanağındaki, Preetorius'un kanını sürdüğü yerdeki deri şimdiden balmumunu andırmaya, boyalı tahtaya daha az benzemeye başlamıştı.

"Ben adsızım" dedi. "Dünyanın böğründeki bir yarayım. Ama bir yandan da çocukken hep gelip seni alması, sana güzelim demesi, sokaktan cırlıçıplak bir halde alarak göğşe çıkarıp cennetin penceresinden geçirmesi için dua ettiğin o kusursuz yabancıyım. O değil miyim? Değil miyim?"

Bu yaratık onun çocukluk hayallerini nereden biliyordu? Hastalıklı insanlarla dolu bir sokaktan alınıp cennet olan bir eve götürülme hayalini nasıl tahmin etmiş olabilirdi?

"Çünkü ben senim" dedi yaratık bu dillendirilmemiş soruya cevap olarak. "Kusursuz halinim."

Gavin cesetleri gösterdi.

"Ben olamazsın. Ben asla böyle şeyler yapmam."

Yaratığı müdahalesi için paylaşması nankörlük gibi gelse de, söylediği doğruydı.

"Sahi mi?" dedi beriki. "Bence yaparsın."

Garin, kulağında Preetorius'un sesini duydu. "Bir 256

moda suçu." Çenesindeki bıçağı, iç bulantısını, acizliği tekrar hissetti. Tabii ki yapardı, on kez yapar ve buna adalet derdi.

Yaratığın bu itirafı duymasına gerek yoktu. Açıkça ortadaydı.

"Seni yine gelip göreceğim" dedi boyalı yüz. "O zamana kadar... Yerinde olsam..."

Güldü. "...Giderdim."

Gavin bir anlığına yaratığın gözlerine bakıp şüphe aradı. Sonra yola doğru yürümeye başladı.

"O taraftan değil. Buradan!"

Yaratık duvardaki, çöp torbalarının ardında nere-deyse tamamen gizlenmiş bir kapıyı gösteriyordu. Öylesine çabuk ve usulca gelebilmesinin nedeni o kapıydı.

"Caddelerden ve gözlerden uzak dur. Seni tekrar bulacağım, hazır olunca."

Gavin'in gitmek için daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. O gece olanların açıklaması ne olursa olsun, olan olmuştu. Şimdi soru sormanın sırası değildi.

Arkasına bakmadan kapıdan geçti ama duydukları midesini kaldırmaya yetti. Yere akan sıvıların sesleri, o gaddar yaratığın haz dolu inlemeleri: Yaratığın yaptığı makyajı gözünde canlandırmak için bu sesler yeterliydi.

Ertesi sabah, dün geceki olaylardan hiçbiri daha anlamlı gelmedi. Uyanırken gördüğü o rüyanın anlamını birdenbire kavramak gibi bir durum yaşamadı. Bir dizi bariz gerçek vardı o kadar.

Mesela aynada gördüğü, çenesindeki yara izi gerçektir. Kapanmıştı ve çürük dışından bile çok sızlıyordu.

257

Gazetelerde, Covent Garden'da iki ceset bulunduğu yazılıydı. İki sabıkalı öldürülmüştü. Polis bu olayı "çete cinayeti" diye tanımlamıştı.

Gavin eninde sonunda yakayı ele vereceğini biliyordu. Kaçınılmazdı bu. Birileri onu Preetorius'un yanında görmüştü mutlaka. Polise bülbül gibi şakıyacaktı. Belki de Christian yapacaktı bu işi. Polisler ellerinde kelepçeler ve izin belgeleriyle kapısına dayanacaktı. O zaman suçlamalara ne cevap verecekti? O işi yapan kişinin insan değil bn çeşit heykel olduğunu ve giderek kendisine dönüştüğünü mü söyleyecekti?

Asıl soru hapsedilip hapsedilmeyeceği değildi. Onu nereye tıkacaklarıydı, kodese mi tımarhaneye mi?

Umutsuzlukla inanmazlık karışımı bir ruh halinde hastaneye gitti, yüzünü tedavi ettirmek için. Orada üç buçuk saat sabırla bekledi, ortalıkta gezinen kendisi gibi yaralı insanların arasında.

Doktor sempatik davranmadı. Artık dikişe gerek olmadığını söyledi. Olan olmuştu: Yara temizlenebilir ve bandajlanabilirdi ama çirkin bir iz kalacağı kesindi. Neden dün gece hemen gelmemişti ki? Hemşire bunu sorunca Gavin omuz silkti: Umurlarında mıydı ki? Samimiyetsiz ilginin ona hiç faydası yoktu.

Sokağına saparken, evinin önündeki araçları gördü. Mavi ışıkları, sırtarak dedikodu yapan komşularını. Artık eski hayatını kurtarmak için çok geçti. Giysilerini, taraklarını, parfümlerini, mektuplarını ele geçirmiş olmalıydılar... Onları bit ayıklayan maymunlar gibi karıştırmışlardı. • O piç kurularının istediklerinde ne kadar dikkatli olabildiklerini görmüştü. Bir insana ait her şeyi bulup el koya-258

bilirlerdi. İnsanı tamamen silebilir, canlı bir boşluğa dönüştürebilirlerdi.

Yapacak bir şey yoktu. Artık hayatı onlardaydı. Salyalarını akıta akıta dalga geçebilirlerdi: Hatta fotoğraflarını görünce bir ikisi kaygılanabilir, azdıkları bir gece bu çocuğa bizzat para verip vermediklerini merak edebilirlerdi.

Hepsini alsınları. Buyursunları. Gavin artık kanunsuz yaşayacaktı, çünkü kanunlar sahip olunan şeyleri korurdu, ki onun hiçbir şeyi yoktu. Onu soyup soğana çevirmişlerdi: Artık kalacak yeri de yoktu, benim diyebileceği bir şeyi de. Korku bile hissetmiyordu, ki en tuhafı buydu.

İçinde dört yıl yaşadığı sokağa ve eve sırtını dönerken rahatlamaya benzer bir hisse kapıldı, iğrenç hayatının elinden tamamen alınmasından mutluydu. Hafiflemişti.

iki saat soma ve kilometrelerce uzakta, durup ceplerini karıştırdı. Ceplerinde bir kredi kartı, yaklaşık yüz sterlin nakit, birkaç fotoğraf (bazıları ebeveyniyle kızkardeşlerinin, çoğuysa kendisinin), bir kol saati, bir yüzük ve boynunda da bir altın zincir vardı.

Kredi kartını kullanmak tehlikeli olabilirdi... Bankayı çoktan uyarmış olmalıydılar.

Yapabileceği en iyi şey yüzükle zinciri tefeciye okutup otostopla kuzeye gitmekti.

Aberdeen'deki arkadaşlarının yanında bir süre gizlenebilirdi.

Ama önce: Reynolds.

Gavin'in Ken Reynolds'un evini bulması bir saat sürdü.

259

Neredeyse yirmi dört saattir yemek yemediğinden, Li-vingstone Apartmanı'nın önünde dururken midesi gu-ruldadı. Midesine susmasını söyleyerek binaya girdi, içerisi gündüz vakti o kadar etkileyici görünmüyordu. Merdiven halısı eskimiş, tırabzan tahtası kullanılmaktan kirlenmişti.

Reynolds'un üçüncü kattaki dairesine acele etmeden çıkarak kapıyı çaldı.

Kapıyı açan olmadığı gibi, içeriden ses de gelmedi. Reynolds söylemişti tabii: Bir daha gelme, burada olmayacağım. O yarattığı dünyaya salmanın sonuçlarını bir biçimde kestirmiş miydi?

Gavin kapıyı tekrar çaldı. Bu kez kapının diğer tarafından nefes sesleri geldiğine emin oldu.

"Reynolds..." dedi kapıyı iterek. "Sesini duyuyorum."

Cevap gelmedi ama içeride biri olduğu kesindi. Gavin avcuyla kapıya vurdu.

"Hadi, asana. Asana be piç kurusu."

Kısa bir sessizlik, sonra boğuk bir ses. "Defol."

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Defol dedim, defol. Seninle konuşacak bir şeyim yok."

"Bana bir açıklama borçlusun, Tanrı aşkına. Bu kapıyı amazsan açacak birini getiririm."

Boş bir tehditti ama Reynolds kandı: "Hayır! Bekle. Bekle."

Kilide bir anahtar sokuldu ve kapı birkaç santim aralandı. Gavin'e bakan, yara kabuklarıyla kaplı suratın ardındaki daire karanlıktı. Reynolds'tu, evet ama tıraşsız 260_____

ve perişan haldeydi. Yıkanmadığı o daracık kapı aralığından bile belliydi. Üstünde yalnızca lekeli bir gömlek, karnına kadar çekilmiş bir pantolon ve düğümlenmiş bir kemer vardı.

"Sana yardım edemem. Git buradan." "Aıklamama izin verirsen..." Gavin kapıyı itti.

Reynolds direnemedi, bitkinlikten ya da şaşkınlıktan. Karanlık hole doğru sendeleyerek geriledi. "Burada neler oluyor be?"

İçerisi çürük yiyecek kokuyordu. Leş gibi bir koku. Reynolds, Gavin'in içeri girip kapıyı kapadığını görüncce lekeli pantolonunun cebinden bir bıçak çıkardı.

"Beni kandıramazsın" diye sırtıttı Reynolds. "Ne yaptığını biliyorum. Çok güzel. Çok zekice." "Cinayetleri mi diyorsun? Ben yapmadım." Reynolds bıçağı Gavin'e doğru salladı. "Bu hale gelebilmek için kaç kişinin kanıyla yıkandın?" diye sordu, gözlerinde yaşlarla. "Altı? On?" "Ben kimseyi öldürmedim." "...Canavar."

Reynolds'un elindeki bıçak, Gavin'in de tutmuş olduğu kâğıt açacağıydı. Reynolds elinde o bıçakla Gavin'e yaklaştı. Şüphe yoktu: Kullanmaya niyetli olduğu açıktı.

Gavin irkilince Reynolds onun korkusundan cesaret aldı.

"Et ve kandan olmak nasıl bir şey unutmuş muydun?"

Herif kafayı yemişti.

"Bak... Buraya yalnızca konuşmaya geldim." "Beni öldürmeye geldin. Seni ele vermeyeyim diye... Öldürmeye geldin."

261

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Gavin. "O ibne çocuk değilsin" dedi Reynolds horgörüyle. "Ona benziyorsun ama değilsin."

"Yapma ama... Ben Gavin'im... Gavin..." Bıçağın yaklaşmasını durduracak, açıklayıcı sözler gelmiyordu aklına.

"Ben Gavin, hatırladın mı?" demekten başka bir şey yapamıyordu.

Reynolds bir an duraksadı. Gavin'in yüzüne baktı. "Terliyorsun" dedi. Gözlerindeki tehlikeli ifade kayboldu.

Gavin'in ağzı öyle kurumuştı ki, ancak kafa sallayabildi.

"Görebiliyorum" dedi Reynolds. "Terliyorsun." Bıçağı indirdi.

"O asla terleyemezdi" dedi. "Asla terlemedi ve iei ;eyemezdi. Beceremezdi. Sen o çocuksun... O değilsin Çocuksun."

Yüzü gevşedi. Derisi içi neredeyse bomboş bir torba gibiydi.

"Yardıma ihtiyacım var" dedi Gavin boğul bir sesle,; Bana neler olduğunu anlatmalısın....."Açıklama mı istiyoran? diye karşılık verdi.

Roynolds.

"Bulabildiğin kadarı senin olsun"

Salona girdi. Perdeler çekiliydi ama Gavin'e loşlukta bile odadaki her tarihi eserin onarılamayacak biçimde parçalanmış olduğunu gördü. Çömlek parçaları iyice küçük parçalara bölünmüş, o küçük parçalar da en ufak edilmişti. Taş kabartmalar kırılmıştı. Sancaklar Flavinus'un mezartaş döküntüye dönmüştü.

262

"Bunu kim yaptı?"

"Ben yaptım" dedi Reynolds

"Neden?"

Reynolds kalıntıların arasından ağır ağır yürüyerek pencereye gidip, kadife perdeleri hafifçe aralayarak dışarı baktı.

"Geri dönecek" dedi soruyu duymazdan gelerek.

"Neden bunları parçaladın?" diye sordu Gavin ısrarla.

"Bir hastalıktı" diye karşılık verdi Reynolds. "Geçmişte yaşama ihtiyacı."

Pencereye sırtını döndü.

"Bu parçaların çoğunu çalmıştım" dedi. "Yıllar boyu. Çalabilecek konumdaydım ve görevimi kötüye kullandım."

iri bir taş parçasını tekmeledi: Toz yükseldi.

"Flavinus yaşadı ve öldü. Söylenecek tek şey bu. Adını bilmek hiçbir şey ifade etmiyor ya da etmiyor sayılır. Flavinus'u tekrar gerçek kılmıyor: O ölü ve mutlu."

"Banyodaki heykel?"

Reynolds'un bir an soluğu kesildi. Hayalinde o boyalı yüz canlanmıştı.

"Beni o sandın, değil mi? Kapıya geldiğimde."

"Evet. işini bitirdi sandım."

"Taklit ediyor."

Reynolds başıyla onayladı. "Doğasını anladığım kadarıyla" dedi, "evet, taklit ediyor."

"Onu nerede buldun?"

"Carlisle civarında. Oradaki arkeolojik kazı çalışmasının icârecisiydim. Onu bir hamamda bulduk. Yetiş-

263

kin bir erkeğin kalıntılarının yanında kıvrılmış duran bir heykeldi. Bir bilmeceydi. Bir hamamda yanyana yatan ölü bir adamla bir heykel. Neden ilgimi çektiğini sorma, bilmiyorum. Belki de yalnızca fiziksel değil zihinsel güçleri de vardır. Onu çalıp buraya getirdim." "Ve onu besledin, öyle mi?" Reynolds kasıldı. "Sorma."

"Soruyorum. Onu besledin mi?" "Evet."

"Niyetin kanımı akıtmaktı, değil mi? Beni bu yüzden buraya getirdin: Öldürüp onu kanımla yıkatmak

• •

9>

için...

Gavin yaratığın küvetin kenarlarını yumruklarken çıkardığı sesleri anımsadı, karyolasını döven bir bebek gibi öfkeyle yiyecek talep edişini. Az

kalsın ona yem olacaktı, bir kuzu gibi.

"Neden sana saldırdığı gibi bana da saldırmadı? Neden küvetten fırlayıp benimle beslenmedi?" Reynolds avcuyla ağzını sildi. "Yüzünü gördü tabii."

Tabii ya, yüzümü gördü ve beğendi, sahip olmak istedi ama ölü bir adamın yüzüne sahip olamazdı, bu yüzden bana ilişmedi. Bu mantık zinciri şaşırtıcıydı ve artık açığa çıkmıştı: Gavin, Reynolds'un gizemleri çözme tutkusunu paylaşır gibi oldu.

"Hamamdaki adam. Şu bulduğunuz..." "Evet..?"

"Aynı şeyi kendisine yapmasını engellemişti, değil mi?"

264

"Cesedinin olduğu yerde bırakılmasının, hamamın mühürlenmesinin nedeni buydu herhalde. Canını çalan bir yaratıkla boğuştuğunu kimse anlamamıştı."

Durum artık neredeyse tamamen açıklığa kavuşmuştu. Yalnızca hesabının verilmesi gereken bir öfke kalmıştı o kadar.

Bu adam o heykeli beslemek uğruna az daha kendisini öldürecekti. Gavin hiddete kapıldı. Reynolds'u gömleğinden ve derisinden tutup sarstı. Takırdayan kemikleri miydi, dişleri mi?

"Yüzümü neredeyse tamamen kopyaladı." Reynolds'un kanlı gözlerine baktı.

"Tamamen kopyaladığında ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Bana en kötü ihtimali söyle... söyle!"

"Yalnızca tahmin edebilirim" diye karşılık verdi Reynolds.

"Öyleyse tahmin et!"

"Fiziksel taklidi tamamlayınca, sanırım taklit edemeyeceği tek şeyi çalacak: Ruhunu."

Reynolds artık Gavin'den korkmayacak haldeydi. Sesi tatlılaşmıştı, idama mahkûm bir adamla konuşurca-sma. Hatta gülümsüyordu.

"Orospu çocuğu!"

Gavin, Reynolds'un yüzünü kendisinininkine çekti. Yaşlı adamın yanaklarına beyaz tükrükler sıçradı.

"Umurunda değil! Senin için hava hoş, değil mi?"

Reynolds'un yüzüne vurdu, bir kez, iki kez, sonra peşpeşe, ta ki soluğu kesilene dek.

Yaşlı adam dayağı sessizce kabullendi, darbeler ardı
_____265

ardına indikçe başını bir o yana, bir öbür yana çevirerek, şişmeye başlayan gözlerindeki kanı arada sırada silerek.

Nihayet yumruklar azalmaya başladı.

Diz çökmüş olan Reynolds, dilindeki diş parçalarını topladı.

"Bunu hak etmiştim" diye mırıldandı.

"Onu nasıl durdurabilirim?" diye sordu Gavin.

Reynolds hayır anlamında başını salladı.

"İmkânsız" diye fısıldadı, Gavin'in elini kavrayarak. "Lütfen" dedi ve yumruğu aldı, açtı ve avcundaki çizgileri öptü.

Gavin, Reynolds'u Roma harabelerinde bırakarak sokağa çıktı. Reynolds'tan öğrendiklerinin çoğu zaten tahmin ettiği şeylerdi. Artık yapabileceği tek şey, güzelliğini taklit eden o canavarı bulup yenmekti. Başaramazsa bile en azından tek mutlak niteliğini korumak uğruna savaşmış olacaktı: Muhteşem

yüzünü. Ruhlarmış, insanlıkmış, böyle şeyleri hiç önemsemezdi. Yüzünü istiyordu o.

Kensington'dan geçerken adımlarında nadir bir kararlılık vardı. Yıllarca koşulların kurbanı olduktan sonra, nihayet koşulların bedenlenmiş halini görmüştü karşısında.

Ya onu silke silke akıllandıracak, ya da bunu denerken ölecekti.

Reynolds, dairesinde perdeyi çekerek bir şehre çöken akşam manzarasına baktı.

Bir daha hiçbir geceyi yaşamayacak, hiçbir şehirde

266

yürümeyecekti. Kimseler görmeden perdeyi kapayıp kısa kılıcı eline aldı. Ucunu göğsüne dayadı.

Kendisine ve kılıca "Hadi" diyerek kabzasına bastırdı. Ama kılıcın ucu vücuduna yalnızca bir santim girince bile canı öyle acıdı ki başı döndü: Bu işi bitireme-den bayılacağını anladı. Bu yüzden duvara gitti, kılıcın kabzasını duvara dayadı ve vücut ağırlığını kılıcın sivri ucuna bıraktı. Bu numara işe yaradı. Kılıcın ucu gövdesinin diğer ucundan çıkmış mıydı emin değildi ama akan kana bakılırsa kendini öldürdüğü kesindi. Gerçi kılıcın üstüne düşerken son anda yan döndüğünden, kılıç yan tarafından girmişti. Şimdi vücudundaki varlığını hissediyordu. Onu tamamen şişlemiş

olan kaskatı, düşman bir varlık.

Ölmesi on dakikadan fazla sürdü ama bu süre içinde, çektiği acı bir yana, huzurluydu.

Elli yedi yıllık hayatı boyunca her ne kusur işlediyse (ki epey işlemişti), sevgili Flavinus'unun gurur duyacağı bir biçimde öldüğünü hissediyordu.

Sonlara doğru yağmur yağmaya başladı. Çatıdan gelen gürültüler, Tanrı'nın binayı gömdüğüne, sonsuza dek mühürlediğine inanmasına yol açtı. Ölüm anında muhteşem bir illüzyon yaşadı: Duvardan eli meşaleli bir el geçti

sanki. Arkasından insan sesleri geliyordu. Geleceğin hayaletleri onun geçmişini bulup topraktan çıkarmaya gelmişlerdi. Onları ağırlamak üzere gülümsedi ve tam hangi yılda olduklarını soracaktı ki, ölmüş olduğunu fark etti.

267

Yaratık, Gavin'den uzakta durmakta, Gavin'in ondan uzak durmasından çok daha başarılı oldu. Takipçisi üç gün boyunca onun izine bile rastlayamadı.

Ama yakınlarda olduğu (fazla yakın olmasa da) su götürmezdi. Bir barda birisi "Dün gece seni Edgware So-kağı'nda gördüm" diyordu, Gavin oranın civarından bile geçmediği halde ya da "O Arap'la işler nasıl gitti?" ya da "Artık arkadaşlarınla konuşmuyor musun?"

Tanrı'm, kısa zamanda bu histen hoşlanmaya başlamıştı. Huzursuzluğu iki yaşından beri tatmadığı bir hazzla dönüştü: Rahatlığa.

Birileri onun yerine çalışıyor, kanundan ve sokak insanlarından onun yerine kaçırırsa ne olmuştu yani? O kibirli kopya, arkadaşlarına (ne arkadaşı, sülükler) tepeden bakırırsa ne olmuştu yani? Hayatı kendisinden alınmış, bir başkası tarafından yaşanırırsa ne olmuştu yani? Uyuyabiliyordu, geceleri kendisinin ya da kendisine fark yaratmayacak kadar benzeyen birinin uyanık olduğunu ve ona tapıldığını bilerek.

Yaratığı onu dehşete düşüren bir canavar olarak değil bir araç, neredeyse kamusal kimliği olarak görmeye başlamıştı. O maddeydi: Kendisiyse gölge.

Uyandı. Rüya görmüşü.

Öğleden sonra dördü çeyrek geçiyordu. Aşağıdaki sokaktan gelen trafik gürültüsü yüksekti. Bir alacakaranlık odası, içerideki havayı öyle çok solumuştu ki, akciğerlerinin kokusu sinmişti. Reynolds'u harabelerde bıraktığından beri bir haftadan fazla zaman geçmişti. Gavin bu

süre içinde yeni evinden (küçük bir yatak odası, mutfak, banyo) yalnızca üç kez çıkmıştı. Artık uyku onun için yemekten de, egzersizden de önemliydi.

Uyuyamadığında (ki nadirdi) onu mutlu edecek kadar uyuşturucusu vardı. Ayrıca içerinin havasızlığından, perdesiz pencereden giren ışıktan, parçası olmadığı, ait olmadığı bir başka dünyanın varlığını bilme hissinden hoşlanmaya başlamıştı.

Bugün çıkıp biraz temiz hava almaya karar vermiş ama şevkini koruyamamıştı. Belki soma, çok sonra, barlar boşalmaya başladığında, dikkat çekmeyeceği bir vakitte, kozasından çıkıp görebileceği şeyleri görecekti. Şimdilikse rüyalar vardı...

Su.

Rüyasında su görmüştü. Fort Lauderdale'de, balık dolu bir havuzun yanında oturmuştu. Uyandığı halde balıklar sıçrayıp dalmayı sürdürüyorlardı. Yoksa tam tersi miydi? Evet, rüyasında su sesi duymuş ve düş gören zihni, bu sese eşlik edecek bir resim üretmişti. Şimdi uyanıktı ve ses devam ediyordu.

Yandaki banyodan gelmekteydi. Artık akıyor, damlıyordu. Uykudayken içeri biri girmişti besbelli. Şimdi duş yapıyordu. Gelebilecek muhtemel davetsiz misafirlerin listesini gözden geçirdi: Burada olduğunu bilen çok az kişiyi. Paul vardı: İki gece önce yer yatağında yatmış olan ergen fahişe. Torbacı Chink vardı. Bir de alt kattaki, adı galiba Michelle olan kız vardı. Kimi kandırıyordu ki? Bu insanlardan hiçbiri içeri girmek için kapı kilidini kırmazdı. Kimin geldiğini pekâlâ biliyordu. Kendi kendine oyun oynuyordu o kadar. Eleme sürecinden haz alıyordu, seçenekleri teke indirene dek.

Tekrar görüşme hevesiyle yorganın altından çıktı. Soğuk hava tüylerini diken diken etti, uykuda kalkmış olan penisinin kafası içeri kaçtı. Kapının arkasında asılı duran ropdöşambrına doğru yürürken aynada kendini gördü. Bir katliam filminden alınma bir kare: Loş ışıpta soğuktan büzülmüş, bir deri bir kemik bir adam. Öyle zayıftı ki, yansıması titreşiyordu sanki.

Yeni aldığı tek giysisi olan ropdöşambrına sarınarak banyo kapısına gitti. Artık su sesi gelmiyordu. Kapıyı itip açtı.

Ayaklarının altındaki kıvrılmış muşamba buz gibiydi. Tek istediği arkadaşını gördükten sonra yatağa dönmekti. Ama sorması gereken sorular vardı: Merakının kalıntılarına borçluydu bunu.

Uyandığından beri geçen üç dakika içinde, buğulu camdan giren ışık hızla solmuştu: Loşluğun nedeni gecenin ve yağmurlu bir fırtınanın yaklaşmasıydı. Karşısındaki küvet neredeyse taşacak kadar doluydu. İçindeki su durgun ve karanlıktı. Tıpkı daha önceki gibi, bu sefer de içinden hiçbir şey çıkmıyordu. Yaratık derinlerde yatıyor, gizleniyordu.

Kireç yeşili bir banyodaki kireç yeşili bir küvete yaklaşarak suya bakmayalı ne kadar olmuştu? Bunu daha dün yapmış olabilirdi: O zamanla şimdiki arasındaki hayatı tek bir upuzun gece olmuştu. Aşağı baktı. İşte, yaratık oradaydı, önceki gibi kıvrılmış

uyuyordu. Üstünde hâlâ bütün giysileri vardı, sanki saklanmadan önce soyunmaya vakit bulamamış gibi. Kel kafasında gür saçlar bitmiş, yüz hatları iyice tamamlanmıştı.

Boyalı bir yüzden eser kalmamıştı geride: En küçük lekeye dek tama-270

men kendine ait plastik bir güzelliğe sahipti. Tamamlanmış, kusursuz ellerini göğsünde çaprazlamıştı.

Hava iyice karardı. Yaratığın uyumasını izlemekten başka yapacak şey yoktu.

Bundan sıkıldı. Nasılsa izini bulup buraya gelmişti. Kaçıp gitmezdi herhalde. Gavin yatağına dönebilirdi. Dışarıda yağın yağmur, trafiği iyice yavaşlatmıştı. Kazalar oluyordu, bazıları ölümcül. Motorlar aşırı ısınıyordu, kalpler de. Takip seslerini dinledi, uykusu gelip geçti. Susuzluk yüzünden uyandığında vakit akşamın ortasıydı: Rüyasında su görmüştü ve yine su sesi vardı. Yaratık küvetten çıkıyor, elini kapıya koyuyor, onu açıyordu.

İşte orada duruyordu. Yatak odasındaki tek ışık, aşağıdaki sokaktan geliyordu.

Ziyaretçiyi çok az aydınlatıyordu.

"Gavin? Uyanık mısın?"

"Evet" dedi Gavin.

"Yardım eder misin?" diye sordu yaratık. Sesinde tehditten eser yoktu. Sanki bir akrabasından, kardeşinden yardım istiyordu.

"Ne istiyorsun?"

"iyileşme zamanı."

"iyileşme mi?"

"Işığı aç."

Gavin yatağın yanındaki lambayı açıp kapıdaki figüre baktı. Yaratığın elleri artık göğsünde değildi. Gavin yaratığın ellerini oraya afallatıcı bir kurşun yarasını örtmek için koymuş olduğunu fark etti. Göğsünün derisi parçalanmış, renksiz iç organları meydana çıkmıştı. Kan yoktu elbette: Yaratığın asla kanı olmayacaktı. Hayır, bu 271

mesafeden bakınca Gavin yaratığın içinde insan anato-misiyle en ufak bir benzerlik göremiyordu.

"Ulu Tanrı'm" dedi.

"Preetorius'un arkadaşları varmış" dedi beriki, parmaklarıyla yaraya dokunarak. Bu hareket Gavin'e annesinin evinin duvarındaki bir resmi anımsattı. Şanlı Isa (Kurtarıcı'nın içinde Kutsal Yürek yüzüyordu) çektiği ıstırabı göstererek "Bu senin içindi" diyordu.

"Neden ölmedin?"

"Çünkü henüz canlı değilim" dedi yaratık.

Henüz: Bunu hatırla, diye düşündü Gavin. Ölebileceğin i gösteriyor.

"Acı çekiyor musun?"

"Hayır" dedi yaratık kederle, bu deneyimi arzular-casına. "Hiçbir şey hissetmiyorum.

Bütün canlılık belirtileri göstermelik. Ama öğreniyorum." Gülümsedi. "Esnemeyi ve osurmayı öğrendim." Bu fikir hem saçma hem de dokunaklıydı. Sindirim sistemindeki gülünç bir aksamının onun için değerli bir insanlık belirtisi olması.

"Peki yaran?"

"...iyileşiyor. Zamanla tamamen iyileşecek."

Gavin bir şey demedi.

"Seni tiksindiriyor muyum?" diye sordu yaratık sakince.

"Hayır."

Yaratık, Gavin'e onun gözleriyle bakıyordu, Gavin'in kusursuz gözleriyle.

"Reynolds sana ne anlattı?" diye sordu yaratık.

Gavin omuz silkti.

"Çok az şey."

272

"Bir canavar olduğumu mu söyledi? İnsanların ruhunu emdiğimi mi?"

"Tam olarak değil."

"Aşağı yukarı."

"Aşağı yukarı" diye itiraf etti Gavin.

Yaratık başıyla onayladı. "Haklı" dedi. "Bir bakıma haklı. Kana ihtiyacım var: Bu beni canavar yapıyor. Gençliğimde, bir ay önce, kan banyosu yaptım. Kan, tahtanın et gibi görünmesini sağlıyordu. Ama artık ona ihtiyacım yok: Süreç tamamlanmak üzere.

Artık tek ihtiyacım olan şey..."

Duraksadı. Yalan söyleyeceğinden değil, diye düşündü Gavin, durumunu ifade edecek söz bulamadığından.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Yaratık başını sallayarak halıya baktı. "Bir sürü kez yaşadım. Bazen hayatlar çaldım ve onları yaşamayı başardım. Bir ömür boyu yaşadıktan sonra o surattan kurtulup bir başkasını buldum. Bazense, tıpkı son seferde olduğu gibi, bana karşı koyanlar oldu ve yenildim..."

"Bir tür makine misin?"

"Hayır."

"Nesin peki?"

"Neysem oyum. Benim gibi bir başkasını tanımıyorum: Ama neden tek olayım ki?"

Belki başkaları da vardır, bir sürü benzerim vardır. Onları henüz tanımıyorum o kadar. Bu yüzden yaşıyorum, ölüyorum ve tekrar yaşıyorum, kendim hakkında..." Ses tonu acılaştı. "...Hiçbir şey öğrenmeden. Anlıyor musun? Sen ne olduğunu biliyorsun, çünkü senin gibi başkalarını görüyorsun. Dünyada 273

tek başına olsan ne bilirdin ki? Aynada gördüklerini, o kadar. Gerisi kurgu ve tahminlerden ibaret olurdu."

Bu özet duygusuzca yapılmıştı.

"Uzanabilir miyim?" diye sordu yaratık.

Gavin'e doğru yürümeye başladı. Gavin yaratığın göğüs boşluğundaki kıpırtıları giderek daha net görüyordu, orada kalp niyetine oluşan huzursuz, belirsiz şekilleri.

Yaratık iç geçirerek yüzüstü yatağa uzanıp gözlerini kapadı, ıslak giysilerle.

"İyileşeceğiz" dedi. "Biraz zaman geçsin."

Gavin dairenin kapısına gidip sürgüledi. Sonra bir masayı çekip kapı kolunun altına dayadı. Artık kimse içeri girip yaratığa uykusunda saldıramazdı: Burada güven içinde birlikte kalacaklardı. O ve yaratık. O ve kendisi. Kalelerinde güvendeydiler. Kahve yaptı ve odanın diğer tarafındaki bir koltuğa oturarak yaratığın uyuyuşu nu izledi.

Yağmur pencereye bir saat boyunca şiddetli, sonraki bir saat boyuncaysa hafif hafif vurdu. Rüzgâr cama ıslak yapraklar savurdu. Oraya meraklı gece kelebekleri gibi yapıştılar. Bazen, kendini izlemekten bıktığında onları izliyordu ama kısa süre sonra tekrar bakmak istiyor ve gevşekçe uzanmış kolunu, bilek kemiğinde titreşen ışığı, kirpiklerini seyre dalıyordu tekrar. Geceyarısı civarı koltukta uyuyakaldı, dışarıda bir ambulans acı acı haykırırken ve yağmur tekrar şiddetlenirken.

Koltukta rahat değildi. Birkaç dakikada bir uyanıyor, gözleri hafifçe açılıyordu. Yaratık ayaktaıdı: Pencerenin önünde duruyordu, şimdi aynanın karşısında, şimdi mutfakta.

Su aktı: Gavin rüyasında su gördü. Yara-

274

tık soyundu: Gavin rüyasında seks gördü. Yaratık tepesinde durdu. Göğsü yarasızdı.

Yaratığın varlığı Gavin'i rahatlattı. Yalnızca bir anlığına da olsa, bir sokaktan alınıp göğsüne çıkarıldığını ve bir pencereden cennete götürüldüğünü gördü rüyasında. Yaratık onun giysilerini giydi: Pencereden gün ışığı girdi ama Gavin kımıldayamayacak kadar tembeldi. Kendi giysilerini giymiş ıslık çalan o genç adamın hayatı kendisinin yerine yaşamasına memnundu.

Yaratık koltuğa eğilip dudaklarına kardeşçe bir öpücük kondurduktan sonra gitti.

Gavin yaratığın çıkarken kapıyı arkasından kapadığını işitti.

Bundan sonra günlerce (kaç gün geçtiğine emin değildi) odada oturup su içmekten başka bir şey yapmadı. Susuzluğu dinmez bir hal almıştı. Rüya görmek ve su içmek, rüya görmek ve su içmek, ikiz aylar gibiydiler.

Yatağı ıslanmıştı, yaratık orada yattığı için. Gavin'in içinden çarşafı değiştirmek gelmedi. Tersine ıslak keten hoşuna gitti, ancak vücudu çarşafı çabucak kuruttu.

Çarşaf kurnyunca küvette, yaratığın içinde yattığı suda duş aldı ve sırlıslık bir halde yatağa döndü. Derisi soğuktan ürperiyordu ve her tarafta küf kokusu vardı.

Daha sonra, yatakta yatarken çışı gelince, kımıldamayacak kadar kayıtsız olduğundan kendini koyverdi. O su da zamanla soğudu, ta ki Gavin giderek azalan vücut sıcaklığıyla yatağı kurutana dek.

Ama nedense, odanın buz gibi soğukluğuna, bedeninin çıplaklığına ve açlığına karşın ölemiyordu.

275

Altıncı ya da yedinci gün geceyarısı kalkıp yatağın kenarına oturarak, kararlılığındaki kusuru bulmaya çalıştı. Çözüm bulamayınca yaratığın bir hafta önce yaptığı gibi odada dolanmaya başladı. Aynanın karşısında durup, değişerek sefil bir hal almış

olan bedenini inceledi, kar tanelerinin pencere denizliğine konup erimelerini izledi.

Sonunda tesadüfen ebeveyninin bir resmini buldu. Yaratığın buna baktığını hatırlamıştı. Yoksa rüyada mı görmüştü? Sanmıyordu: Yaratığın bu resmi alıp baktığını gayet net hatırlıyordu.

İntiharını engelleyen buydu elbette: Bu resim. Saygı gösterisinde bulunması gerekiyordu. Bunu yapmadan ölmeyi nasıl umabilirdi ki?

Çamurların içinden mezarlığa doğru yürürken üstünde yalnızca bir şalvar pantolonla bir tişört vardı. Yaşlı kadınlarla okul çocuklarının sözlerini duymadı bile. Yalınayak yürümek ölümüne yol açacaksa bu kendisinden başka kimi ilgilendirirdi ki? Yağmur yağdı, dindi. Zaman zaman sulusepkene dönüştü ama asla tamamen kara değil.

Kilisede bir tören yapılıyordu. Önüne rengârenk otomobiller park edilmişti. Yamaçtan kayarak inip kilise bahçesine girdi. Güzel bir manzarası vardı. Bugünkü yoğun sis yüzünden epey bozulsada, Gavin trenleri ve yükseklerdeki düzlükleri, sonu gelmezcesine uzanan çatıları görebiliyordu. Mezartaşlarının arasında yürüdü.

Babasının mezarının nerede olduğuna emin değildi. On altı yıl olmuştu: Öldüğü gün de pek hatırlanmaya değer

276_____

değildi. O gün hiç kimse genelde ölüm ya da özelde babasının ölümü hakkında aydınlatıcı bir laf etmemiş, o günü anımsatacak bir pot kıran olmamıştı: Ne açık büfede yellenen bir hala, ne de onu bir kenara çekip kendini teşhir eden bir kuzen.

Ailesinin diğer mensupları buraya hiç geliyorlar mıydı acaba? Hâlâ bu ülkede mi yaşıyorlardı, bunu bile bilmiyordu. Kızkardeşi hep taşınma tehditleri savurmuştu: Yeni Zelanda'ya gidip hayata baştan başlayacağını söylerdi. Annesiye şimdi muhtemelen dördüncü kocasını eskitmekle meşguldü. Zavallı adam. Ama belki de zavallı olan annesiydi. Durmadan gevezelik etse de paniğini gizlemeyi başaramazdı.

İşte taş oradaydı. Evet, yeşil mermer taş parçalarının arasındaki mermer bir vazoda taze çiçekler duruyordu. O moruğun burada yatıp manzaranın tadını çıkarması gözden kaçmamıştı. Birileri (muhtemelen kızkardeşi) peder sayesinde biraz huzur bulmak için buraya gelmişti. Gavin parmaklarını isimde, tarihte, basmakalıp sözde gezdirdi. Sıra dışı bir şey yoktu: Bu gayet uygundu, çünkü babasının sıra dışı bir yönü olmamıştı.

Taşa bakarken ağzından sözcükler döküldü. Sanki babası mezarın kenarına oturmuş, ayaklarını sarkıtmış, parlak alnına düşmüş saçlarını karıştırarak ilgi gösterir-miş gibi yapıyordu, her zamanki gibi.

"Ne düşünüyorsun ha?"

Babası pek etkilenmemişti.

"Övünülecek biri sayılmam değil mi?" diye itiraf etti Gavin.

Lafı ağzımdan aldın evlat.

277

"Aslında hep dikkatliydim, bana söylediğin gibi. Peşime düşen piç kurularının sayısı fazla değil."

Çok sevindim.

"Bulunmuşum bulunmamışım pek fark etmez ha?"

Babası burnunu sildi, üç kez. Önce soldan sağa, sonra tekrar soldan sağa, son olarak sağdan sola. Hep böyle yapardı. Sonra sıvışıp gitti.

"Yaşlı bok çuvalı."

Bir oyuncak tren geçerken düdük çalınca Gavin başını kaldırıp baktı. İşte oradaydı (kendisi), birkaç met-re ötede hiç kımıldamadan duruyordu. Üstünde bir hafta önce daireden çıkarkenki giysiler vardı. Sürekli giyilmekten buruşmuş ve yıpranmışlardı.

Ama teni! Ah, teni kendisininkinin hiçbir zaman olmadığı kadar ıslıl ıslıldı. Yağmur çiselerken parlıyordu sanki. Taklidinin yanak-larındaki gözyaşlarıysa yüz hatlarını daha da güzel kılıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Gavin.

"Buraya gelmek beni hep ağlatıyor." Yaratık mezarların üstünden geçerek ona doğru geldi. Ayakları çakılları, çimenleri ezdi. Öyle gerçektir ki.

"Buraya daha önce geldin mi ki?"

"Ah evet. Çok geldim. Yıllardır geliyorum..."

Yıllardır mı? Ne elemek yıllardır? Yaratık buraya gelip öldürdüğü insanların yasını mı tutmuştu?

Cevap verircesine:

"Babamı ziyarete gelirim. Her yıl iki üç kez."

"Bu senin baban değil" dedi Gavin. Yaratığın yanılgısı neredeyse eğlenceliydi.

"Benim babam."

"Yüzünde gözyaşı görmüyorum" dedi yaratık.

278

"Hislerim..."

"Hiçbir şey hissettiğin yok" dedi kendi yüzü ona. "Dürüst ol. Hiçbir şey hissetmiyorsun."

Bu doğrudu.

"Oysa ben..." Yine ağlamaya başladı. Burnu aktı. "Ben ölene kadar onu özleyeceğim."

Rol yaptığı kesindi ama öyleyse neden gözlerinde böylesine derin bir keder vardı?

Neden ağlarken yüzünü buruşturuyor, çirkinleştiriyordu? Gavin'in ağladığı nadirdi: Gözyaşları kendini hep zayıf ve gülünç hissetmesine yol açmıştı. Oysa bu yaratık gözyaşlarıyla gurur duyuyor, onlarla övünüyordu. Onun zaferiydiler.

O zaman bile, yaratığın kendisini geçtiğini bildiği halde, Gavin kendi içinde kederin izine bile rastlayamadı.

"Senin olsun" dedi. "Sümükler senin olsun. Tepe tepe kullan."

Yaratık onu dinlemiyordu bile.

"Neden bu kadar acı verici?" diye sordu, kısa bir duraksamadan sonra. "Neden yitirdiklerim beni insan kılıyor?"

Gavin omuz silkti. İnsan olma sanatı hakkında ne biliyordu ki? Umurunda mıydı ki?

Yaratık yenine burnunu sildi, burnunu çekti ve mutsuzca gülümsemeye çalıştı.

"Affedersin" dedi Gavin'e. "Kendimi küçük düşü-rüyorum. Lütfen beni bağışla."

Derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Sorun değil" dedi Gavin. Yaratığın ağlaması onu rahatsız etmişti. Gitmek üzere olduğuna memnundu.

"Senin çiçeklerin mi?" diye sordu mezara sırtını dönerken.

279

Yaratık başıyla onayladı.

"O çiçeklerden nefret ederdi."

Yaratık irkildi.

"Ah."

"Olsun. O ne anlardı ki?"

Heykele tekrar bakmadı bile. Yalnızca dönüp, kilisenin yanından uzanan yola baktı.

Birkaç metre sonra, yaratık arkasından seslendi.

"İyi bir dişçi tavsiye edebilir misin?"

Gavin sırttı ve yürümeye devam etti.

İş çıkışı saati gelmek üzereydi. Kilisenin yanındaki caddede trafik şimdiden yoğunlaşmaya başlamıştı. Arabalar vızır vızır geçiyordu. Belki de Cuma günü olduğundan, insanlar işlerinden erken çıkmış, bir an önce evlerine gitmek istiyorlardı.

Farlar parlıyor, kornalar çalınıyordu.

Gavin sağına soluna bakmadan trafiğin ortasına daldı. Acı fren seslerine ve küfürlere aldırmadan yürümeye başladı, boş bir tarlada gezinircesine.

Yanından hızla geçen bir otomobilin çamurluğu bacağını sıyırdı. Bir başkası az kalsın ona çarpıyordu. Bir yerlere gitmeye öyle hevesliydi ki. Oysa gittikten sonra oradan ayrılmayı istemeye başlayacaklardı. Komikti bu. Ona kızsınlardı, ondan tiksinsinlerdi, hatları silinmiş yüzüne bakıp korkuyla evlerine gitsinlerdi. Koşullar elverişli olursa, belki de biri paniğe kapılıp direksiyonun kontrolünü yitirerek onu ezerdi. Her ne olursa olsun. Artık tesadüflere aitti ve onların sancaktarı olacağı kesindi.